

Filozofie, ekonomie, politologie, sociologie, psychologie, historiografie

MARATHON

4/2016

číslo 138

**Teoretický časopis věnovaný otázkám postavení
člověka ve světě, ve společnosti, v současném dění**

Obsah

1. Úvodní poznámka	2
2. Hlavní materiály	4
Tragédie korektního pokrokářství (Pavel Sirůček).....	4
3. Pracovní materiály – drobné doplňky k pojednání P. Sirůčka (Radim Valenčík).....	35

MARATHON

Internet: <http://www.valencik.cz/marathon>

Vydává:

Radim Valenčík

jménem Otevřené společnosti příznivců
časopisu MARATHON

Vychází od listopadu 1996

Registrační značka: MK ČR 7785

ISSN 1211-8591

Redigují:

Vladimír Prorok

e-mail: prorok@vse.cz

Pavel Sirůček

e-mail: sirucek@vse.cz

Radim Valenčík (224933149)

e-mail: valencik@seznam.cz

Redakce a administrace:

Radim Valenčík, Ostrovní 16

110 00 Praha 1

MARATHON is a bi-monthly Internet magazine founded in Prague at the end of 1996. Its aim is to help to clarify, from central and east European perspective, the reasons of present entanglement of the world developments, and participate in the search for prospective solutions.

About 30 authors contribute to the magazine on a regular basis and more write for it occasionally. So far MARATHON has been published in Czech with occasional documentation annexes in English or German. English summaries of articles are envisaged based on specific interests of readers.

Themes most often treated in the magazine include human capital, investments in education and other forms of human capital, nature and consequences of globalization, new approaches in economic theory (an attempt for synthesis of seemingly disparate concepts of K. Marx, J. Schumpeter, M. Friedman, G. Becker and R. Reich with regard to role played by innovations and the search for new space for economic growth), etc. Several specific projects of human capital investments have been developed on the basis of concepts analyzed in MARATHON.

The magazine can be accessed at www.valencik.cz

E-mail contact: valencik@seznam.cz

Do rukou se vám dostává časopis Marathon 4/2016. Jako obvykle, nejdřív některá základní sdělení:

- Časopis je dostupný prostřednictvím sítě INTERNET na www.valencik.cz
- Časopis vychází jednou za dva měsíce, vždy 15. dne prvního z dvojice měsíců, které jsou po sobě. Nejbližší řádné číslo (5/2016) bude vydáno a objeví se na Internetu 15. července 2016.
- Rozsah časopisu je 40 stran tohoto formátu, což odpovídá přibližně 120 stranám standardního formátu.
- Příspěvky, případně připomínky a náměty, vzkazy redakci apod. lze rovněž zasílat na e-mailovou adresu: valencik@seznam.cz.

- V srpnu 1997 byl Marathon registrován ministerstvem kultury ČR

1. Úvodní poznámka

Čtvrté letošní číslo obsahuje zásadní pojednání prof. Pavla Sirůčka o konjunkturálních deformacích v oblasti společenských věd a vzdělání. Je doplněno několika publicistickými postřehy z blogu R. Valenčíka. Nejdříve připomínáme informaci o **19. ročník mezinárodní vědecké konference Lidský kapitál a investice do vzdělání:**

Termín a čas konání:	Listopad 2016 (24. 11. – 25. 11. od 9.00)
Místo konání:	KCE VŠFS, Estonská 500
Vložné:	1850,- Kč
Hlavní garant:	doc. Radim Valenčík

Letošní ročník bude orientován na zařazení sborníku do uznávané databáze (WoS).

Jednání konference bude probíhat v následujících sekcích:

Sekce A: Faktory rozvoje lidského kapitálu a ekonomického růstu (vzdělání, zdraví, apod.):

- Jak související změny v charakteru ekonomického růstu se změnami obsahu vzdělání?
- Jakou roli hraje vzdělání v ekonomickém růstu?
- Jaké jsou možnosti užší spolupráce univerzit a firem?
- Jaké jsou hlavní determinanty vzdělání a zdraví jako klíčových faktorů rozvoje lidského kapitálu?

Sekce B: Problematika financování terciárního vzdělání v kontextu sociálních modelů:

- Jak souvisí efektivnost terciárního vzdělání s formami financování vzdělání?
- Jaké jsou zkušenosti z různých forem financování vzdělání uplatňované ve světě i u nás?
- Jak zajistit rovnost přístupu (i k nejkvalitnějším či prestižnějším) terciárním vzdělávacím službám?
- Využití HCC (smluv o lidském kapitálu) při financování terciárního vzdělání: Minulost, či budoucnost?
- Jaké sociální modely, principy a přístupy se vyskytují v oblasti vzdělávání?

Sekce C: Ekonomika produktivních služeb a prodloužení produktivního uplatnění:

- Čtvrtá průmyslová revoluce, nebo ekonomika založená na produktivních službách?
- Jak reformovat systémy sociálního investování a sociálního pojištění (jak spolu reformy v těchto oblastech souvisejí)?

- Na jaké bariéry reformy v oblasti produktivních služeb narážejí a jak je překonat?
- Jaké jsou vazby produktivních služeb, mzdové úrovně a udržitelnosti sociálně-ekonomického rozvoje?

Retrosekce: Civilizace na rozcestí po 50 letech

- Je odkaz práce Richtova týmu po 50 letech v něčem aktuální?
- Kdo by si dnes u nás i ve světě zasloužil ocenění R. Richty, pokud by bylo udělováno?

Studentská sekce: Vzdělání – pohled nabyvatele

Z pohledu nabyvatele vzdělání, resp. adresáta vzdělávacích služeb budou zpracovány otázky uvedené v předcházejících sekcích.

Autoři, jejichž příspěvky nebudou přímo diskutovány v sekcích, je mohou prezentovat ve formě posterů v průběhu konference. Konference se lze zúčastnit i bez zaslání příspěvku. Podmínkou je však zaplacení konferenčního poplatku.

Důležité termíny:

Registrace (s příspěvkem)	30.9.2016
Registrace (bez příspěvku)	31.10.2016
Zaslání příspěvku s abstraktem	30.9.2016
Výsledek recenzního řízení	31.10.2016
Úhrada vložného	15.11.2016
Zaslání finální (opravené) verze příspěvku	15.11.2016

KONTAKTY

Mgr. Martina Linhartová martina.linhartova@vsfs.cz
doc. Radim Valencík radim.valencik@vsfs.cz

Poznámky:

1. Podrobnější najdete na:
<http://www.vsfs.cz/lidskykapital/?id=2043-hlavni-stranka>
2. Plný text ke stažení monografií, které vzešly z předcházejících dvou ročníků, najdete zde:
<http://www.vsfs.cz/lidskykapital/?id=2479-monografie>
3. Předkonferenční diskusi, které se může účastnit každý zájemce, můžete sledovat od 1. července (denně) zde:
<http://radimvalencik.pise.cz/archiv/>
4. Úvodní informace k předkonferenční diskusi je zde:
<http://radimvalencik.pise.cz/3586-r2016-150-na-uvod-predkonferencni-diskuse.html>

2. Hlavní materiály

Tragédie korektního pokrokářství

Pavel Sirůček¹

Výkladní skříň, symbolem (a nezřídka jediným obsahem) levicovosti se i u nás stalo korektní pokrokářství. Hodní sluníčkáři a milovníci všech lidiček i srdíček, ušlechtilí multi-kulti vítači, anarchističtí Klinikáři, kampanisté Hate Free Culture, humanistické a zelené mafie, tzv. nezávislí aktivisté z hydry neziskovek, inkluzátoři, liberální internacionalisté, progresivisté, pacifisté, měštští liberálové, lidskoprávní a protikorupční dobrodějové, mesiášští věrozněstovské diktatury menšin, genderové vyváženosti či džihádu s tzv. diskriminacemi bývají automaticky přiřazováni k politické levici. Se skutečnou levicovostí, ani autentickou levicí přitom nemají nic společného a opravdové levicové ideje, hodnoty, cíle i projekty naopak zakrývají a silně dehonestují. Jde o falešnou – liberální – tzv. levicovost, pseudopokrok a humanismus naopak.

Část I. rekapituluje pohřbení politické levice praktikami korektního pokrokářství. Část II. kritizuje pokrokářskou destrukci tuzemského školství. Část III. naznačuje naději konzervativní perestrojky a nového národního obrození, včetně rehabilitace ideologičnosti či populismu.

Část I. – Pokrokářská cesta do záhuby aneb pokrokářská nová tzv. levice

Varovný apel *Nepotřebujeme levici „novou“, nýbrž „starou“*² oslyšen ani v nejmenším nebyl. Příznějme, že zcela nepřekvapivě. Naopak situace na levicové frontě je stále bezútěšnější a tragičtější. Nejenom u nás, a zdaleka nejenom ve světle aktuální migrační krize, která však pravděpodobně ještě stále teprve začíná. Lakmusovým papírkem údajné levicovosti se stali právě migranti. Standardně bývá schematicky předpokládáno, že ten, kdo se hlásí k politické levici, musí automaticky všechny nebohé běžence nadšeně vítat. Údajná xenofobie (či dokonce ryzí rasismus), maloměšťácká pohodlnost, ani odpor k jinakosti přece nemohou být s levicovostí slučitelné! Je však každý, kdo multi-kulti nadšení z přílivu tisíců „jinakých“ pokrokářsky nesdílí, opravdu pouze zpátečnickým xenofobem a zavrženíhodným rasistou? Také česká společnost má být rozdělena na „hodné“ sluníčkáře a „zlé“ islamobijce, resp. na západní síly „světla, dobra (& pravdy a lásky)“ a východní autoritářské síly „tmy a zla“. Nejde však o rozdělení vykonstruované a šířené hlavně těmi, kdož jsou přesvědčeni o své prozřetelnosti, svém morálním imperialismu a svém monopolu na výklad i konání dobra?³

Vzpomenuté dělení levice (resp. přesněji i tzv. levice) na novou a starou či liberální a konzervativní etc. přitom není rozdmýcháváním žabomyších sporů nahrávajících pravici, ani sebepoškozováním či diskreditací posvátné věci a ideálů levice. Boj se vede o její samotné přežití, o její resuscitaci ze stavu, do kterého ji zavlekli liberální korektní pokrokáři. Nejde o diskreditaci ideálů rovnosti či solidarity, nýbrž právě o jejich obnovu z deformované podoby. Média a propaganda nás zpracovávají, že ideální levicová strana musí být moderní, liberální a otevřená, tj. korektně pokrokářská. „Ideální“ ovšem znamenající ve skutečnosti nelevicová.

Skutečná, a násobně radikální, levice se od řady velkých mýtů, ba přímo tragických bludů totiž nikterak neoprostila. Právě naopak. Levice se již dlouho nalézá na osudovém scestí. Návrat k tradičním levicovým, sociálním, tématům a idejím je stále v nedohlednějším nedohlednu. Kdo si dnes váží poctivě pracujících a pracovitých normálních lidí? Kdo dnes alespoň upejpavě zmiňuje sociální práva, spravedlnost a jistoty pro lidi poctivé práce? (O boji za tyto, i proti sociální vyloučenosti, za adekvátní ohodnocení poctivé práce, za smysluplné společenské uplatnění pro všechny, za důstojnou práci, která zaručí důstojný život, už ani nemluvě). Liberální tzv. levice to opravdu, ale opravdu není. Namísto práva na práci (ale i povinnosti pracovat), práva na důstojný a spravedlivý život i sociální spravedlnost, včetně spravedlivé odměny za poctivou práci, a práva na

¹ Autor vyslovuje ryze osobní mínění. Materiál dozajista není žádným vědeckým pojednáním. Jde o supliku, shrnující, proč je nutná krajní obezřetnost vůči korektnímu pokrokářství i nové tzv. levici. A nutno v neposlední řadě úlevně deklarovat, že text opravdu není produktem žádného projektu, grantu či výzkumného záměru.

² Telegrafickou verzi viz *Naše Pravda*, 2014, č. 10, s. III (5). Společensko-politická příloha *Haló novin*, 10. 3. 2014. ISSN 1210-1494. Verze širší in *Levicové mýty. Marathon*, 114, 2013, roč. 17, č. 1, s. 11-15. ISSN 1211-8591.

³ Přesná jsou slova V. Klause o probíhající „válce“ v dnešní Evropě: V Evropě probíhá „válka“, „... dalo by se – v německém kontextu – říci, že jedná o nový „Kultur-kampf““. Dvě strany „války“ jsou „mainstreamově“ desinterpretovány naprosto matoucím způsobem. „Na jedné straně jsou to lidé politicky korektní, pokrokoví, velkorysí, nesobečtí, v kontextu celé Evropy uvažující a do dálky se dívající a na druhé straně jsou to egoističtí, krátkozrací, empatii postrádající, reakcionářští, ne-li nacionalističtí a málo soucitu i milosrdnosti předvádějící jedinci“ (Klaus, V.: *Migrační vlna a evropská nezodpovědnost. Právo*, 23. 1. 2016, s. 7. ISSN 1211-2119).

adekvátně fungující řád a pořádek levičáctví pseudopokrokaři fanaticky demonstrují za práva na úchylnosti, anarchii, neklid a provokace.⁴

Ideologie i praxe nové tzv. levice jsou čím dál patrnější a silnější propojeny s byznysem. Ku prospěchu obou, ovšem nikoli skutečné levice a neprivilegovaných. Dnes nežádka i velký byznys samotný své nadřazené postavení již ceremoniálně nemanifestuje okázalou spotřebou či demonstrativním povalečstvím (jako v dobách a dílech Veblena),⁵ nýbrž právě korektním pokrokářstvím typu CSR, fair trade či okázalou dobročinností. I globálnímu kapitálu a velkým firmám zcela vyhovuje, že je aktivistickými pokrokaři likvidován národní stát, a že se tak již nenalézají pod přísnějšími národními drobnohledy. Proto aktivismus čile podporují i štědrě financují, včetně tlaku na neustálé prohlubování evropské integrace, na čemž opět nejvíce profituje právě velký byznys a globální kapitál. Unifikovaná a sjednocená Evropa se lépe kontroluje i ovládá. Agresivní doktrína korektního pokrokářství přitom souzní s oficiálním, a mediálně i akademicky prezentovaným, vědomím a myšlením doby, které je dáno postoji především privilegovaných elit. Těm přirozeně naprosto vyhovuje, že politická levice totálně zdegenerovala a namísto akcí, které by je mohly ohrozit, se směšně utápí v pseudořešeních vykonstruovaných pseudoproblémů. Bez ohledu na realitu, bez ohledu na problémy skutečné.

O protibankéřském a protimanážerském charakteru levice si tak lze též nechat pouze zdát. Přitom právě manažerský způsob řízení spolehlivě funguje coby velice účinný nástroj „*tržní idiocie*“. Skutečná levice by tak měla kriticky odmítat právě manažerský způsob řízení a důsledně prosazovat řízení profesními odborníky. I mnozí tzv. levicoví politikové tuze rádi dokolečka papouškují klamné fráze o tzv. nezávislosti centrálních bank či o nepokojných finančních trzích, které je třeba uklidnit a hýčkat. To přece nejsou žádné neosobní přírodní síly, to jsou konkrétní zájmy, spekulanti a vlastníci – dnes ovšem čím dál mlhavější a hůře identifikovatelní. Proč o osudu miliónů, včetně států i celých kontinentů mají rozhodovat tajemné ratingové agentury? Tyto pořád všemocně určují směr investic. A to, i když velmi významně právě ony přispěly k nedávné hospodářské krizi, a zdaleka nejen k této. Bubliny ignorovaly. Záměrně? Z čeho pramení jejich neotřesitelná pozice a podstatný vliv zdaleka nejenom na trhy finanční? Z pouhé setrvačnosti? Kde je protibankéřská levice? Pokrokářská úderka ovšem daleko raději poblouzněně bojuje proti mužům, kteří si nepokrokářsky dovolí neslýchané – třeba machisticky přidržen žene dveře či staromilsky pomoci dívce do kabátu ...⁶

Vlastnictví zůstává pro tzv. levicu naprostým tabu, resp. zcela ignorovanou, pro mnohé zprofanovanou a především dnes již údajně nedůležitou, či dokonce již dávno překonanou, kategorií. Stejně jako normální a slušní lidé poctivé práce. Jejich zájmy a tužby pro korektní pokrokaře nikterak důležité nejsou. Namísto toho je bolestně patrná stále fanatičtější umanutá posedlost menšinami všeho druhu, což kardinálně přispělo k rozmělnění levice i ztrátě její nebezpečnosti pro kapitál i pro celý globální kapitalistický systém. Na čemž nic zásadního nemění ani rádobučené plky postmoderny o fundamentální emancipaci, ani intelektuálně podbarvené výmluvy na „*tekutou*“ modernitu, resp. vesměs alibistické žonglování s proměnami a nevyhraněností sociálního, resp. politického subjektu či údajnou i faktickou krizí tradičních politických stran. Jádrem problému spočívá a zůstává v tom, že levice na zásadní témata sama rezignovala. Moderní tzv. levice stěžejní témata sociálně-ekonomická brutálně převálcovala tématy a údajnými nerovnostmi, resp. nespravedlnostmi kulturně-emancipačními. Nejdůležitějším problémem a největší nespravedlností dneška má být, když je menšina – jejíž potenciál je údajně přehlížen – směřována k asimilaci. Falešně argumentováno bývá, že většina se skládá z menšin, a proto levice nemůže, ani nesmí, stát na straně většiny.⁷

Privilegia menšin se proměnila v jejich faktickou diktaturu a tyranii. Menšiny ovládly veřejný prostor a většinové názory, pokud – vzhledem k rychlým proměnám diskuzí – se tyto vůbec stačí zformulovat, jsou

⁴ Výstižně, v souvislosti s inkluzí, spadající do „*ofenzívy nové tzv. levice*“, podstatu věci pojmenovává V. Klaus ml.: „*Nová levice už neútočí na továrníka, aby mu sebrala továrnu, naopak ten továrník taky často bere dotaci a vláda nové levice mu docela vyhovuje. Nová levice útočí na národy, rodiny, klasické vzdělávání. Proto oni tak jásají, když přijde milión migrantů do Evropy. Proto vepsali svou lásku k EU i do školského zákona, proto milují všechny nadnárodní organizace, které by něco řešily nejlépe v galaktickém měřítku*“ (s. 28 textu Kaiser, D.: V českých školách ubývá učení a přibývá vymývání mozků: Dneska elity prosazují věci, na které má 90 procent obyvatel úplně opačný názor, říká Václav Klaus ml. *Týdeník Echo*, č. 18, 2016, s. 26-29. ISSN 2336-4971).

⁵ Srov. česky Veblen, T. B.: *Teorie zahálčivé třídy*. Praha: Slon 1999. ISBN 80-85850-71-0.

⁶ Výmluvný příklad: Testem radikální levicovosti dle bludů korektních pokrokařů má být adorace feminismu a vymytání tzv. sexismu. Pokrokař ze spolku Idealisté.cz se ptá, zda (v případě místopředsedy KSČM a strany samotné) vůbec „... *jde o radikální levicu, když ... bříňka na stranu sexismu, když se ptá Moniky, jestli je slečna? To je radikální levice?*“. A pokrokařská aktivistka Strany zelených, jménem Monika, na omluvu J. Skály (který se samozřejmě, za zcela normální a zdvořilou otázku, nemá sebemenší důvod omlouvat), že za otázku může jeho „*obstarožní výchova*“, nekompromisně pokrokařsky cejchuje: „*To je politická pozice. Feminismus patří k levici, sexismus nepatří k levici, a ptát se někoho, jestli je slečna, nebo paní, je sexismus ...*“ (cit. dle s. 14 textu Musíme se společnými silami postarat o všechny: Kam míří česká levice a kam chce zavést Česko. *Týdeník Echo*, 2016, č. 21, s. 12-15. ISSN 2336-4971). Kdo není korektně pokrokařským fanatikem, nemá být levicí. A stěžejním úkolem levice má být boj proti těm, kdo rozlišují paní a slečny. Důležitější problémy zřejmě nejsou ...

⁷ Srov. demagogické tvrzení, že: „*Stále ... platí, že každý k nějaké menšině patříme, každý jsme něčím zvláštní, každý se vzájemně lišíme*“ (Jelínek, L.: Vítejte mezi menšinami. *Právo*, 15. 8. 2012, s. 6. ISSN 1211-2119).

marginalizovány či ostrakizovány. Nemálo menšin je tak neustále utvrzováno o své vyvolenosti a prozřetelnosti. A v neposlední řadě i v tom, že majorita má samozřejmou povinnost se jim donekonečna omlouvat a stále více je protěžovat. Mnozí si z jinakosti udělali mučednictví, a především výnosné povolání a kšeft. Jsou svou tzv. výlučností přímo posedlí a tuto demonstrativně dávají do služeb „*utlačovaných*“ a „*diskriminovaných*“. Síli všestranné protěžování jiných, kdy nezřídka právě etnická či jiná odlišnost ovšem zůstává jedinou kvalifikací. Pravidla, povinnosti a zákony ale přitom obvykle platí především pro většinovou společnost. Silně motivované menšiny prosazují korektně pokrokařské ideje a své konstrukty i hodnoty (včetně např. vnucování svých ideálů krásy či unisexové módy, kdy móda řídicí se genderem má být zavrženímhodným předsudkem) proti zájmům většiny. Ovládly příslušné instituce (v čele s médii), prostřednictvím kterých vize a projekty protlačují, i když jsou tyto drtivou většinou společnosti fakticky odmítány. Menšiny totiž musí pokrokařsky proměnit celou společnost, aby se konečně osvobodily od své jinakosti a nezřídka i nenormálnosti. Původně společensky neakceptovatelné chování se postupnými, a vysoce promyšlenými, pokrokařskými kroky stává „*normálností*“ a nezřídka dokonce taktéž i věci společensky prestižní, mediálně propagované a zákony striktně ochraňované.⁸

Až bude u nás funkční náhubkový pokrokařský zákon o „*hanobení třídy definované životním stylem, vzděláním i autoritou*“, bude trestným činem už i sebemenší kritická glosa či nevinný vtípek. I pouhé použití, zatím zcela běžných, údajně „*závadných*“ slov a termínů. Za žert či pojmenování věci pravými jmény bude hrozit kriminál.⁹ Zákon zavádí a posvěcuje pokrokařské fyzlování a tvrdou cenzuru. Novela trestního zákona, tradičně údajně z důvodů žádosti EU a v – krajně absurdním – rámci boje proto terorismu, hodlá legislativně rozšířit paletu trestných činů hanobení. Opravdu však jsou údajná hanobení tak rozšířeným jevem a tak palčivým problémem, který trápí celou společnost, včetně menšin samotných? Skutečně eliminace většinových názorů a paranoické vylučování slov přispěje k ochraně menšin? Neposílí naopak nedůvěru, netoleranci a nenávisť?¹⁰ Komu prospěje nucený bobřík mlčení? Tento se přitom nemá týkat zdaleka pouze menšin, vylučovány jsou v podstatě všechny názory nerezonující s korektním pokrokařstvím a mainstreamovými médii. Jakákoli odlišná tvrzení i pouhé myšlenky jsou cejchovány jako nemoderní, zpátečnické a v neposlední řadě jako výsledek rejdů nepřátelské zahraniční propagandy,¹¹ která má smrtelně ohrožovat náš šťastný život i celé lidstvo. V obecnější poloze lze připomenout, že korektně pokrokařští aktivisté, resp. pokrokařská liberální tzv. levice se nemilosrdně snaží umlčet jakoukoli kritiku. Na první zdání paradoxně, se tak liberální levice v reálu příliš liberálně opravdu nechová ...

Proč se dnes má normální, slušný, poctivě pracující člověk stydět a neustále kajnicně omlouvat za svou normálnost, slušnost, dodržování zákonů, tradic i civilizáčnických a kulturních norem a příslušnost k homogenní většině? Proč se máme ve vlastní zemi cítit nevídanými cizinci či reakčními fosiliemi? Opravdu v neukotveném chaosu mnozí nebaží (otevřeně či skrytě) po klidném životě, po domácím pohodlí s dostačujícím skromným blahobytem? A to v homogenním, normálním a klidném světě, s homogenním a normálním obyvatelstvem, v prostředí nikterak „*neobohacovaném*“ univerzálními exulanty, světoběžníky, kočovníky, kosmopolity¹² a všemi údajnými výdobytky pokrokařství či globalizace? Každý má být odněkud a někam patřit! Proč má být trestuhodné, a pro pokrokaře naprosto nepřipustné, chtít jenom poklidně žít, a to mezi svými? V našem obyčejném, poklidném, malém světě? A, že tento už údajně nemůže „*objektivně*“ existovat z podstaty globalizace? Další pokrokařský figl, trik a účelová propaganda i masáž. Stávající podoba globalizace není

⁸ Legalizovat původně zcela nepřijatelné, jako pokrokařský, a údajně přirozený a údajně normální, běh věcí pomáhá i technologie tzv. „*Overtonových oken*“. Technologie změn společenských postojů pracuje s existencí tzv. „*okna*“ možnosti pro v podstatě každou myšlenku či sociální problém. Nejprve společnost krok za krokem začíná s diskuzemi o něčem původně nepřijatelném, nemorálním a zavrženímhodném, o něčem, co je tabu. „*Okno*“ začínají otevírat vědecké a akademické diskuze, následně je dané označeno např. za přirozenost, kterou je postupně potřeba i pokrokařsky a humanisticky chránit. A „*okno*“ již nelze zavřít. Posléze je totiž daný jev považován už za společensky vhodné chování a nakonec je idea fixována zákony. Společnost se s novým stavem smiřuje a začíná zaštitovat kdysi naprosto nemyslitelné. Veřejné mínění se postupně posunuje a lidé ztrácejí možnost bránit se, neboť odmítání akceptovat pokrokařskou novost je mediálně ostrakizováno – nejdříve jako názory konzervativní, neosvícené a později i coby názory přímo zákonem postihované. Z úchytky se stává trend.

⁹ Pozoruhodné je kreativní použití kategorie třída, což v tomto pojetí přesahuje i běžný rámec lidové tvořivosti.

¹⁰ J. Pehe (in Přichází nová éra nenávisť? *Salon, literární a kulturní příloha Práva*, 2. 6. 2016, s. 5. ISSN 1211-2119) varuje před projevy „*kolektivní nenávisť*“, kterých přibývá. Neopomíjí některé perly svého guru V. Havla, např., že nenávisť je „*dábelskou vlastností padlého anděla ...*“. A zdůrazňuje, že po válce se západní liberální demokracie projevy kolektivní nenávisť pokouší „*jednou provždy zkritizovat pomocí teorie a praxe lidských práv a multikulturalismu*“. Překážkou jsou ovšem skeptici, populisté, absence mravních zásad, nepochopení havlovské „*bezmoči*“ i nerespektování všemocné globalizace a v neposlední řadě nekonstruktivní kritiky vedoucí k „*houstnoucí nenávisť*“. Nevidí, že nenávisť vyvolává a rozdmýchává právě zmíněná „*teorie a praxe*“ a další absurdní konstrukty korektního pokrokařství, neodpovídající přirozenosti lidí, realitě, ani zájmům většiny.

¹¹ Srov. např. manuál, jak poznat „*proruské weby*“, páchající ohavnou „*prokremelskou manipulací*“ na <http://radimvalencik.pise.cz/3547-jakub-janda-jak-poznate-proruske-weby.html> [cit. 15. 6. 2016]. Pozoruhodné je namátkou tvrzení, že i objektivní informování, zprávy „*neutrálního tónu*“, vlastně slouží Kremlu a Putinovi ... „*Člověk neví, zda se má smát nebo plakat nad takovou mírou tuposti, hlouposti a servility*“ (tamtéž).

¹² Stačí nahlédnout na Žižkov. Už žádný domácí a štamgastský Žižkov, nýbrž kosmopolitní Žižkoff, Klinika ...

žádnou objektivní nevyhnutelností, žádným pokrokem,¹³ ani žádným automatickým dobrem. Jiné scénáře a především jiné cesty totiž existují. Přesuny autorit na nadnárodní struktury také, že nejenže nejsou nikterak legitimní, ale ani objektivně nevyhnutelné. A i tzv. „globálním výzvám“ lze, alespoň zčásti, čelit národními prostředky. Soudobou globalizací je totiž možné zkrátit a nasměrovat jinak. Pokrokářští liberálové tvrdí, že globalizace zabíjí stát. Ta (neo)liberální ano. Jsme ale všichni liberály a musí nutně existovat pouze (neo)liberální projekt globalizace?

Ruku v ruce s uvedeným nemilosrdně pokračuje svaté inkviziční tažení proti, ve valné většině, vykonstruovaným diskriminacím. Vykořisťování se dnes přece žádné samozřejmě už nekoná – zlikvidujeme tudíž pokrokářsky všechny údajné diskriminace (přesněji nahraďme je skutečnými diskriminacemi naopak) a nastane pravý (či „levý“) liberální ráj. Pro koho? Testem levicovosti přitom rozhodně není ani bezvýhradná podpora feministického tažení (coby „omílání skal patriarchátu“), ani diktatury nenormálnosti, spojené s prolamováním tradičních a osvědčených hranic, relativizací hodnot a vysíláním nepatřičných signálů. I v kontextu urputného hledání nových a nových diskriminací je možné v obecnější poloze připomenout silící zaujetí ohledně vytváření pseudoprobémů a nalézání jejich pseudořešení. Což je jedna ze soudobých tendencí Západu, odrážející jeho úpadek i narůstající dekadenci.

Rozumně mírnit je nutné i pokrokářské předsudky vůči předsudkům. Předsudky či tzv. diskriminace jsou totiž zcela normální a rozumné (Vyberu si snad za partnera toho, kdo se mi nelíbí, kdo mi je fyzicky odporný? Ne, tudíž ostatní diskriminuji). Máme zdravé předsudky vůči dealerům drog i vůči drogám samotným, máme zdravé předsudky před nočním touláním mnohými lokalitami, máme zdravé předsudky před nafetovanými individui či zapáchajícími celoživotními nemakačenkami, okupujícími lavičky i místa v MHD. Jsme nutně hned rasisté? Nikoli. Předsudky nám pomáhají vypořádat se s principiální nejistotou a snižovat riziko. Koncepce racionální ignorance přitom vysvětluje, že mnohdy je zcela rozumné nezískávat všechny informace. Jsem zavrženíhodný xenofob a hnusný fašista, když nenastoupím do tramvaje „jen“ proto, že se tu tlačí houf kapsářů (známých i z médií) lačně vyhlížejících další oběť? Mám si vždycky politicky korektně ověřovat, že tentokrát mne třeba ani neokradou, ani nenapadnou, nebo že tyto agresivní bytosti právě nejsou v akci? Mám si vždy korektně pokrokářsky připomínat, že nikdy nesmím zobecňovat, natož podléhat tzv. stereotypům? Předsudky jsou přece naprosto normální, přirozené, nenahraditelné, užitečné a chrání nás. Leč pokrokářští aktivisté již prosazují zákazy i sankce za šíření předsudků a údajných stereotypů.

Téměř synonymem pro soudobou tzv. levicovost a dnešní tzv. levice se stal totálně odnárodněný kosmopolitismus a vlajkovou lodí pak projekt multikulturalismu a inkluzivní demokracie. Především u multikulturalismu jde o konstrukci defektní, nebezpečnou, ba přímo zhoubnou. A fakticky všude již ztroskotavší. Různá etnika, národy, národnosti, kultury i menšiny např. v Evropě spolu pokojně nežijí prakticky nikde – v naprosté většině o to ani v nejmenším nestojí. Stačí připomenout krvavou historii (i zcela nedávnou) Balkánu či pohled na fakticky rozdělenou, přesněji rozpolcenou a fragmentovanou Belgii, se slabým a vlastně již i ne zcela funkčním státním aparátem (Belgie přitom prochází dlouhodobou krizí identity i ohledně vlastních obyvatel a měla by nemálo problémů i bez imigrantů). Což ovšem pokrokářům nikterak nebrání v tom, aby právě Belgii nestydatě dávali za příklad, jak je multi-kulti projekt úspěšný a všemi nadšeně vítány. Do cestných idejí a očividně krachujících projektů bylo totiž už proinvestováno příliš mnoho kapitálu, nejenom lidského. Současní mainstreamoví politici – s nálepkou tzv. levice i tzv. pravice – se zuřivě brání ztrátě tváře, bojí se přiznat již zcela zjevné omyly a fantasmagorie, a tyto pořád dokola korektně a pokrokářsky papouškují. Nezdědka pokrokářským konstruktům přitom už věří jen fanatičtí aktivisté, resp. bruselští eurokraté, naprosto odtržení od života, starostí, radostí i tužeb normálních lidí.

Multikulturalismus není žádný internacionalismus, jak si mnozí – a to zdaleka nejen těžce zmatení batůžkáři – stále namlouvají. Nezdědka se multikulturalismus ve skutečnosti stal zástěrkou k likvidaci kultury, identity a tradic domácích. A účinným nástrojem k šikanování domácích, kteří pokrokářsky nejásají nad chováním cizinců z odlišných civilizačních a kulturních okruhů, kteří se nehodlají asimilovat, nechtějí respektovat domácí kulturu, tradice a zvyky, a mnohdy ani platné zákony. Dodejme, že podmínkou pro společné úsilí a směřování národů je taktéž vlastenectví, resp. nacionalismus. Tyto by měly být opatrně rehabilitovány a zbaveny absolutního tabuizování i ze strany levice.¹⁴ Jisté hranice a oddělení představují totiž i bezpečné zázemí. Hranice a identity rozhodně nejsou pouhé sociální a kulturní konstrukty.

V kontextu pokrokářsky-inženýrských bludů i stávajících vážných problémů a záplavy všemožných krizí je nutné přiznat si realisticky, že Západ a především Západní Evropa ztrácí poslední zbytky rozumu a soudnosti. Západ se pravděpodobně zcela pomátl. V mezinárodní politice nemilosrdně šíří (i „ohněm a mečem“) západní

¹³ Kategorie pokroku v obecné rovině znamená zlepšování, postup vpřed. V pojetí evolucionistických směrů a osvícenců ztělesňuje víru ve všeobecné a lineární zdokonalování lidstva. Společenský pokrok je spojován s proměnami chování a myšlení společnosti, které jí umožňuje lépe a déle přežít v měnících se podmínkách. Kritériem pokroku, dle marxistů, je společenská praxe. Opravdu díky soudobé formě globalizace a praktikám korektního pokrokářství postupuje lidstvo směrem „k lepšímu“? Spravedlivějšímu, mravnějšímu, šťastnějšímu?

¹⁴ Irituje-li samotný termín nacionalismus, dosaďte tedy zdravě vyhraněný patriotismus. Existují ovšem různá pojetí nacionalismu, patriotismu, vlastenectví, zemského vlastenectví, resp. národa, národních zájmů atd. atd.

univerzalizmus, tedy nadřazenost západních hodnot, kulturních vzorců a způsobu života. Na straně druhé, uvnitř, ovšem sebestmračsky pěstuje politicky (hyper)korektní kult multikulturalismu, kterým vytrvale ničí sám sebe. Multi-kulti ideologie přitom není žádným výrazem zájmu o kulturu jiných, nýbrž dekadentním pohrdáním kulturou vlastní.¹⁵ Zarážející je přitom míra degenerace a dekadentnosti Západní Evropy nepochopitelně samodestruující pradávné hodnoty, normy i instituce, na nichž vznikla a existuje.¹⁶ Umírající Západní Evropa radostně a pokrokářsky páchá „rituální sebevraždu“. Přitom největší nebezpečí nepřichází zvenku, nýbrž hlavní zdroj je ukryt uvnitř – v pokrokářském rozkladu tradičních hodnot, norem i mechanismů. Naprosto neuvěřitelná naivita, se kterou se Evropa zbavila hranic, není jen bezelstná, ale především nezodpovědná, nebezpečná a trestuhodná.¹⁷ Západní Evropa pozbyla už i schopnosti bránit se. Jako učebnicový příklad může sloužit reakce na teroristické útoky v Bruselu z března 2016. Brusel přijal útoky naprosto odevzdaně, bez většího překvapení – vždyť údajně všichni věděli, že útok přijde a jenom na něj čekali.¹⁸ Podobných akcí bude pravděpodobně přibývat a obyvatelé si nakonec na tyto budou muset zvyknout a budou nuceni je akceptovat jako v podstatě všední a banální záležitost, se kterou se musí smířit i naučit žít. Izraelizace Evropy? Izrael se ovšem brání ... Znepokojivou situaci komplikuje fakt, že ledabylost jedné země či neuváženost a nezodpovědnost jednoho politika velmi vážně ohrožuje Evropu celou.

Nelze tudíž nesouhlasit s V. Klausem, že v současné západní politice, médiích či akademickém světě jednoznačně dominují ideje „nové Svaté Trojice“ – multikulturalismu, politické korektnosti a evropeismu.¹⁹ Tedy z podstatné části produktů nebezpečné a všudypřítomné ideologie korektního pokrokářství. Ideologie nemající vůbec nic společného s dějinným optimismem a vírou ve skutečný pokrok u opravdové levice. Jedná se zde o tzv. levicové sociální inženýrství v tom opravdu neškodlivějším a nejvíce pejorativním smyslu. Přesněji nikoli levicové, nýbrž spíše levičácké – kdy se levičáctví rozhodlo páchat dobro. S voluntaristickými (resp. fantasmagorickými) nápady, nerespektujícími realitu ani zájmy lidí.

K duševně vyšinitému pokrokářství náleží sebezničující sluníčkáření, kdy nemálo sluníčkových dobrodějů je díky fanatické dobrotě ochotno způsobit i vyhynutí,²⁰ a to zdaleka nejen své. Copak pro řešení, či alespoň zmírnění, palčivých problémů dneška opravdu postačí prozařovat a rozradostňovat všechny a všechno pouhým opakováním mantry dobra „*Kéž jsou všechny bytosti šťastny*“? Opomenout nelze ani retardovaný altruismus, kdy pachatelé (včetně nejzvrůdnějších monster) požívají u šlechtných pokrokářů daleko více práv, soucitu i pomoci než jejich oběti. Lidskoprávní pseudohumanisté fanaticky bijí na poplach, jsou-li údajně pošlapávána tzv. práva zločinců – oběti je už nezajímají.²¹ To má vždycky obět' pokrokářsky analyzovat např. pachatelovo

¹⁵ Média do nás pokrokářsky hustí, jak moc se máme bát např. imperiálních choutek slovanských Rusů a naopak vřele vítat veškeré islámské imigranty, kteří nás zachraňují před vymřením. A radostně se jim přizpůsobovat.

¹⁶ Průzkumy naznačují, že Západ (Amerika i Evropa) ztrácí důvěru nejenom v budoucnost, ale i v samotný kapitalismus. První globální generace, tzv. generace Y (narozených 1981-99, permanentně odmala chválených a ujišťovaných o své výjimečnosti) je sice krajně konzumní, nicméně dle průzkumů kapitalistický systém podporovat masově nemá (Leč socialismus též nikoli. Svět měnit nechtějí, chtějí se ovšem mít hodně dobře. Jejich horlivé oblíbě se těší „*hodný a angažovaný*“ kapitalismus, který tak vlastně už ani žádným kapitalismem být nemá. Fair trade, podíly zaměstnanců na zisku, společenská odpovědnost, etické kodexy, sociální projekty a jiná korektně pokrokářská dobra). Naplňuje se snad tímto prorocství J. A. Schumpetera ohledně samolikvidace kapitalismu? Má toto být ono vizionářsky predikované podemílání institucí i vzorců myšlení, způsobené úspěchy a rozvojem kapitalistického systému? Tomu se příliš věřit nechce. Ani tomu, že by se na obzoru rýsovala poklidná transformace kapitalismu v socialismus. Mnohem pravděpodobnější jsou scénáře méně optimistické ... Ke koncepci samolikvidace srov. rozbor díla Schumpeter, J. A.: *Kapitalismus, socialismus a demokracie*. Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2004. ISBN 80-7325-044-6. In *Marathon*, 59, 2005, roč. 9, č. 2, s. 34-52. ISSN 1211-8591. Srov. též *Marathon*, 108, 2012, roč. 16, č. 2, s. 34-40. ISSN 1211-8591.

¹⁷ V projevu maďarského premiéra, proneseném v Budapešti 28. 2. 2016, zazněla – v jeho zahraničně-politické části – i tato slova: „*V Budapešti, Varšavě, Praze a Bratislavě jen těžko chápeme, jak se vůbec mohlo stát, že někdo, kdo přichází z jiného kontinentu a z jiné kultury, může být do Evropy vpuštěn bez jakékoli kontroly*“ (s. 3 kráceného překladu projevu V. Orbána. In Na stěhování národů jsme nebyli připraveni. *Newsletter Institutu Václava Klause*, duben 2016, s. 1-5. ISSN neuvedeno).

¹⁸ I v kontextu nezvládnuté migrační krize V. Orbán apeluje na nutnost „*zastavit Brusel*“, neboť: „*Bruselská neschopnost způsobuje stále větší chaos*“ (s. 4 kráceného překladu projevu V. Orbána. In text Na stěhování národů jsme nebyli připraveni. *Newsletter Institutu Václava Klause*, duben 2016, s. 1-5. ISSN neuvedeno).

¹⁹ S odkazem na např. Klaus, V.: Migrační vlna a evropská nezodpovědnost. *Právo*, 23. 1. 2016, s. 7. ISSN 1211-2119. Inspirativní myšlenky V. Klause podrobněji připomíná, a do širšího kontextu zasazuje, recenze in *Marathon*, 136, 2016, roč. 20, č. 2, s. 19-28. ISSN 1211-8591. Tento text využívá tezi nastíněných recenzí – zde jsou prezentovány v přehlednější podobě, a nikoli pouze jako drobný námět, resp. poznámky pod čarou.

²⁰ Např. P. Robejšek za značně zneklidňující považuje, že: „... na špičce některých evropských států stojí vůdci, kteří zřejmě postrádají pud sebezáchovy“ (s. 7 textu Martinek, J.: Politolog Petr Robejšek ke snahám prosadit povinné přerozdělování migrantů: Doufám, že se Sobotkova vláda bude chovat tak, jak si přeje většina české veřejnosti. *Právo*, 23. 4. 2016, s. 1, 7. ISSN 1211-2119).

²¹ Co si myslet, když mladý brutální vrahoun do života vstupuje s liliově čistým rejstříkem a skrytou identitou? Nebo když je stará, nemohoucí, žižkovská paní sprostě okradena. A policie záběry pachatele – údajně ze zákona – zveřejnit nemůže. Byla by porušena jeho svatá práva! Nelze přece zveřejňovat foto zlodějů bez jejich souhlasu! Vždyť přece zloděj má právo na respekt ke svému soukromí! Takových případů není málo. Nebo běžná praxe, kdy policie prý nemůže zabavit řidičský průkaz, pokud drzý pachatel prohlásí, že průkaz nemá s sebou! To už opravdu žijeme v pokrokářském blázinci? Lump

dětství, zda chudinka někdy neutrpěl nějakou křivdu? Pokrokáři pokrytecky moralizují o kulturnosti, civilizovanosti, slušnosti, vždy ale pouze ve prospěch pachatelů, které je údajně nezbytné humanisticky chránit. Co je však levicového a skutečně humánního na zvráceném nadřování recidivistům, zlodějům, vrahům, násilníkům, sadistům, psychopatům? Co je levicového a skutečně humánního na cynickém znevažování obětí? Lze se tudíž pouze dívat a pouze tvrdě odsuzovat, že někteří přemýšlejí, zda nevzít spravedlnost do vlastních rukou, nebo se chránit a bránit svépomocí, s využitím domobran, národních gard aj.? Ochrání nás snad celoevropské multi-kulti ideály a nikomu neodpovědní bruselsští eurokraté?

Uvědoměle humanističtí pokrokáři zuřivě a nekompromisně brojí proti trestu smrti a proti zpříšňování trestního řádu obecně – ve smyslu pravidla „*tříkrát a dost*“ či dnes opravdu již nezbytných posunů hranice trestní odpovědnosti. S fádne stereotypním omiláním frází o obětech výchovy či systému, pozoruhodných nesmyslů o údajně nic neřešících represích²² či potřebě laskavého přemlouvání nenapravitelných, aby se polepšili. Pokrokářští psychologové, právníci etc. se předhánějí v proklamacích, že pachatel je vždy zároveň obětí, že nic není černobílé, nýbrž složité, komplikované, bez jednoduchých řešení. Leč o tom, jak konkrétně slušné lidi ochrání před kriminalitou drobnou i velkou, a dnes neustále brutálnější, od nich neuslyšíte ani slovo. Žvásty o významu prevence, v situaci nečinnosti a faktického nadřování pachatelům, totiž vůbec nic neřeší. Před mnohonásobnými recidivisty, nepřevychovatelnými lumpy, bestiálními vrahy či bezcitně nelidskými násilníky (kteří se v populaci vyskytují bez ohledu na společenské uspořádání) se přitom každá rozumná a normální společnost musí především adekvátně chránit. A plnit si tak svou povinnost, a to i morální. Sluníčkářské vyhubování „*ty, ty, ty*“ a naivní dávání dalších a dalších šancí zločincům, bez náležitě tvrdé převýchovy a trestu, nepomůže přitom vůbec nikomu a vůbec ničemu. Naopak. Nadřování pachatelům, včetně striktního odmítání trestu smrti, není žádným vyjádřením humanistických ideálů a projevem pokroku, nýbrž selháním i morálním defektem vůči skutečnému lidství.

Pokrokáři ovšem daleko raději bojují s lidmi slušnými a zákony ctícími. Připomeňme pradávne pokrokářské křížové tažení proti zbraním, ve své podstatě naprosto iracionální. Dnes umocňované údajným bojem s terorismem. EU přitom nikterak neřeší, jak zamezit šíření zbraní nelegálních. Namísto toho legislativně tvrdě útočí na zbraně legální. Povinná registrace vzduchovek, kapslíkovek, airsoftových hraček či zničení historických muzejních exponátů má, dle Evropské komise, učinit svět bezpečnější. Skutečné teroristy zaručeně toto bizarní opatření náležitě vyděsí a zastaví! Pokrokáři na svých nebezpečných bludech přesto vytrvale stojí, a snad jim i věří. Jde však o šikanování lidí slušných a především o odzbrojení milionů držitelů legálních střelných zbraní. Návrh této, jedné z dalších bruselských obludností, zatím česká vláda odmítla. Za což bude jistě ostře pranýřována, že bojkotuje jednotný celoevropský postup boje proti terorismu. Doufejme, že alespoň v tomto vláda tlak ustojí. V tuzemských realitách je pak nezbytné, aby i levice tvrdě bránila privatizaci a likvidaci lidové myslivosti.

Retardovaná a přímo psychopatická je představa, že celý chudý svět se má přestěhovat do Evropy, která je povinna se o své bohatství podělit. Zdaleka ne vždycky je však lidumilné sluníčkaření pouze bezelstně naivní, v neposlední řadě jde o výnosný byznys a obrovský globální kšeft. Nejen stávající migrační krize – ve skutečnosti především krize Evropy, resp. EU²³ – je bezedným zlatým dolem pro „*humanistické mafie*“ všeho druhu. Kdo vydělává na organizované migraci ze zemí chudých? Kdo vydělává na zoufalství mnohdy skutečně i lidí potřebných? Jsou to pouze pašeráci, gangy a mafiáni? Nebo i velké korporace a sami politici? Eurobossové?²⁴ A co stovky, ba tisíce chapadel chobotnice neziskovek?²⁵ Kdo to vše platí?

pokrokářsky není lumpem, ale obětí. A lumpem se už ani nesmí nazývat, je pouze morálně odlišný. Zloděj nekrade, nýbrž realizuje svá práva. A není už žádným zlodějem, nýbrž tím, kdo praktikuje netradiční formy nakupování ... Černé je bílé ... Soumrak hodnot. Biafra ducha!

²² Např. argument, že dětské či mladé vrahy nelze zavírat do vězení. Tvrdší trest by mohli pociťovat jako křivdu, zareagovali by zatvrzelostí a začali se společnosti mstít. Musí pokrokářsky dostat další šanci ... (vražditi znovu). Mladiství delikventi (včetně vrahů, násilníků, deviantů) jsou tak utvrzováni, že vlastně nic strašného neprovedli, jen mírně přehnali dětské zlobení. Místo tvrdé převýchovy a jasných mantinelů nastupují odměny a vycházky – viz praxe v pokrokářském ústavu Chrastava. Jen tzv. práva chovanců. Co ochrana okolí a celé společnosti?

²³ Srov. „*Přesnější by bylo mluvit o krizi Evropy, resp. Evropské unie nikoli způsobené, ale pouze zesílené a zviditelněné migrační vlnou ...*“ (s. 1 textu Klaus, V.: Imigrační krize a její ekonomické konsekvence. Newsletter Institutu Václava Klause, březen 2016, s. 1-2. ISSN neuvedeno), resp. „*Evropa se nachází nejen v krizi migrační, ale v krizi daleko širší a obecnější ... Hluboká krize je zde i bez migrace ...*“ (s. 1 textu Klaus, V.: Je Evropa pouze v imigrační krizi? Newsletter Institutu Václava Klause, květen 2016, s. 1-3. ISSN neuvedeno).

²⁴ Srov. Martínek, J.: Klaus: Eurobossům se migrace hodí. *Právo*, 16. 4. 2016, s. 7. ISSN 1211-2119.

²⁵ „*V důsledku toho všeho nebudou faktickými partnery Turecka při určování dalších osudů Evropy vlády evropských zemí, ale neziskové organizace. Ty už dopředu souhlasí s tím, že přivítají jakkoli početný kontingent, který Turecko na cestu uvolní. Na rozdíl od vlád nemusejí neziskové organizace skládat ze svých počínů nikomu účty. Zároveň nemají žádný ekonomický ani politický důvod na tom, aby proud migrantů slábl*“ (*Právo*, 14. 4. 2016, s. 6. ISSN 1211-2119. J. Keller svůj text velmi příznačně nazval Evropa si dává mat).

Přehlíženo cíleně bývá, že migranti mohou hostitele civilizačně obohatit pouze tehdy, když se mu v zásadních věcech přizpůsobí.²⁶ Pokrokáři věří, hlásají i fakticky striktně přikazují, že přizpůsobovat a proměnit se musí naopak radostně hostitel. Neboží migranti si podle pokrokářských představ automaticky zaslouží lepší péči než vlastní obyvatelstvo. A migranti samotní? Dnešní drtivá většina přicházejících do Evropy si své zvyky a odlišnou kulturu chce, a hodlá, ponechat, požadují pouze evropský životní standard. Neláká je demokracie, ani pluralita, nýbrž rozhodujícím motivem je vidina rychlých hmotných výhod. Přičemž jejich očekávání jsou většinou hodně silně zkeslená, přesněji neúměrně nadsazená. Nemálo jich přichází s ambicemi Evropu zásadně proměnit, k obrazu svému. Lze tedy jen nekompromisně odsuzovat, když radikálnější kritik neřízené migrace namísto termínu krize migrační, použije expresivní označení vetřelecká krize? A argumenty, že Evropa vymírá a jedinou pomocí jsou právě stávající migranti, resp., že pouze tito uspokojí poptávku po vysoce kvalifikovaných postech při budování tzv. znalostní aj. společnosti, jsou – ve světle dnešních realit – tak směšně trapné, že už ani pokrokáři samotní tyto vesměs nepapouškují.

Přítom i analýzy (nezřídka šikovně projektované tak, aby veřejnost přesvědčovaly o blahodárnosti imigrace) konstatují, že případné pozitivní hospodářské dopady imigrace by se projevily v ekonomikách až v delším horizontu. A muselo by jít o řízenou, promyšlenou a postupnou imigraci, nikoli o masový příliv během krátké doby. A uvedené se týká pouze ekonomické roviny, aspekty politické, kulturní, bezpečnostní²⁷ aj. jsou věci naprosto odlišnou. Přestaňme si nalhávat, že Evropa nezchudne, bude-li se muset starat o milióny lidí zvenku, kteří nebudou pracovat. Nikoli nepodstatnou skutečností v neposlední řadě je, že přistěhovalci s volebním právem, včetně muslimů, obvykle volí levice, přesněji tzv. levice, otevřenou a vstřícnou k menšinám. Mnohé západoevropské strany socialistické či zelené apod. jsou dnes tak už přímo závislé právě na muslimských hlasech, a podle toho se také chovají i profilují.

Iluze, že migraci milionů dnešní Evropa zvládne cestou tzv. integrace je přitom krajně naivní a navýsost nebezpečná. O asimilaci ani nemluvě. Ostatně stávající kapitalistické společnosti nedokázali nikterak integrovat ani bezdomovce či své chudé a sociálně vyloučené, kdy naopak pokračují a sílí procesy sociální desintegrace. A pro pokrokářské dobroděje je naprosto nemyslitelné přiznat si, že např. agresivita islámu vyrůstá a rekrutuje se mnohdy právě z evropských menšin. Které se podle multi-kulti snů již měly dávno jásavě integrovat, všechno a všechny vesele obohacovat i radostně dále šířit pokrokářskou humanitu a všeobjímající ušlechtilost. Leč tyto konstrukty fatálně nefungují. Lidé různého původu jsou odlišní, nechťejí se začleňovat, chtějí žít po svém a mezi svými. Je opravdu Molenbeek romantickým bruselským Marrákešem, kde rády spočinou nohy i oči tisíců turistů? Pokusy o amerikanizace Evropy, v podobě tavícího tyglíku, očividně a brutálně selhávají. Americký národ se přitom fakticky konstituuje až po krvavé občanské válce. Co chystají pokrokáři pro Evropu, aby byl uměle stvořen multi-kulti evropský lid a tzv. Evropan? A nekorektně položme otázku, kolik dnešních tzv. Evropanů by bylo ochotno za EU obětovat svůj život?

Dalšími přílivy migrantů prudce sílí hrozba konce celého evropského společenského modelu, včetně nebezpečí kolapsu veřejného pořádku i kolapsu sociálních systémů. Mnozí a rozrůstají se vyloučená teritoria, kam se domácí obyvatel už neodvažuje ani nahlédnout, a které již fakticky přestávají být kontrolovány oficiální státní mocí, a kde již neplatí právo dané země. Toto má být ono multi-kulti obohacování? Namísto pestrého kaleidoskopu kultur, etnik a menšin se vytvářejí navzájem uzavřené a zcela odcizené, a silně nepřátelské, paralelní světy. Což nevyhnutelně vyústí ve střety a pogromy. Zdaleka nejenom německá kancléřka ovšem nechce ztratit mateřskou tvář (a především pozice a posty), a tak vytrvale organizovanou invazi podporuje a nazývá „*nevšední příležitostí*“ a „*šanci do budoucna*“. Pro koho? Namísto argumentů iracionální pseudomoralismus a dokola papouškování oblundně humanistických fráží – v havlovském duchu²⁸ – doslova

²⁶ „*My, kteří ... společensko-vědní poznatky respektujeme, proto mluvíme o nezbytné kohezi, koherenci, či homogenitě společnosti. To vytváří její nesmírně cenný a vzácný sociální kapitál. Cizí prvky, jinak se chovající jedinci či skupiny jedinců samozřejmě být mohou, ale smí být jen zlomkem společnosti, smí být jen – i když leckdy vítanou – kuriozitou či atrakcí. Nesmějí svou vahou a významem zásadně narušovat či dokonce chtít měnit chování společnosti ... Hodnotu přiměřené míry stejnosti je pro zdraví jakékoli společnosti třeba rezolutně hájit*“ (s. 3 textu Klaus, V.: Je Evropa pouze v imigrační krizi? Newsletter Institutu Václava Klause, květen 2016, s. 1-3. ISSN neuvedeno).

²⁷ Namátkou ohledně aspektu bezpečnosti, resp. kriminality cizinců na základě údajů MV ČR: cca 4 % cizinců v populaci na straně jedné a následující průměrné hodnoty za období 2010-14 týkající se kriminality cizinců – násilné trestné činy 15 %, vraždy 13 %, mravnostní trestné činy 8 %, majetkové trestné činy 5 % (s využitím kvalifikační práce Kolba, P.: *Česká republika a problém mezinárodní migrace*. Praha: BIVŠ, 2016. ISBN nemá).

²⁸ Atributem uctivače havlovského Kultu pravdy a lásky jsou i posedlé exhibice tibetského fangličkaření. Absurdní, přímo bizarní, je, že praporek kruté lamaistické despotie – nepokrokářské a oblíbené esoteristy Třetí říše – dnes platí za nezpochybnitelný symbol tzv. lidských práv. Vedle klíčového zviditelňování sama sebe, jde o klacek na Čínu. Vlajky baskické, irské, vlámské, skotské či kurdské pokrokáři nevyvyšují. A k tuzemskému bontónu neodmyslitelně náleží, že každý pokrokářský úderník a správný sluníčkář musí být patřičně protiruský, nejlépe přímo agresivně rusofobní a samozřejmě putinofobní. K pokrokářskému desateru u nás patří i hanobení státních symbolů a okázalé urážení řádně zvoleného prezidenta. U některých jde o lékařskou diagnózu ... (Leč nutno uznat, že politik MK křepčící s tibetskou vlajkou je osvěžující nová kvalita. Zrod bechyňské kavárny?).

napěchovaných soucítěním. Ve skutečnosti jde však o humanitu naopak. O aktivistické fráze, slova bez významu, prázdná patetická gesta.

Ve jménu politické (hyper)korektnosti jsou standardně používány taktéž techniky „prefabrikovaných“ průzkumů veřejného mínění, které mají zadavateli potvrdit nějakou korektní tezi či umělé korektní téma nastolené samozvanými aktivisty. Pokud zadané nepotvrdí, průzkumy se náležitě opakují, a to tak dlouho, dokud se požadovaný výsledek nedostaví. Tedy dokud např. nezapadá do korektního konceptu zpravodajství médií.²⁹ Mediální agentury dále podsunou lidem „prefabrikát“ – uměle vytvořený konstrukt (např. obvinění někoho, či něčeho, nezřídka bez jakýchkoli důkazů), který propagandisticky masírovaná veřejnost postupně přijímá za svůj názor. Což je testováno příslušnými průzkumy. Pokud se konstrukt uchytí, začíná se s ním pracovat jako s nezvratným faktem. S pravdou, kterou média a agentury neustále dokola opakují. Nezřídka se nejedná o nic jiného, nežli o „politicky korektní lhaní“, resp. šíří se o pokrokářský tzv. „společenský konsensus mlčení“.

Významnou roli sehrává autocenzura a přímé nátlaky na zamlčování a překrucování skutečnosti. Z poslední doby lze připomenout namátkou lhaní politických i policejních špiček v Německu počátkem ledna 2016. S cílem nepustit na veřejnost nepřijemnou a nevhodnou „politicky nekorektní pravdu“. V tomto případě o původu pachatelů stovek davových sexuálních útoků ze silvestrovské noci, a to zdaleka nejen v Kolíně nad Rýnem. „Kolinská lež“ se však ukazuje jako zřejmě zaběhlá praxe řady evropských lokalit. Mediální a politické zamlžování je systematické. Skandál se počátkem roku 2016 provalil taktéž ve Švédsku, a to ohledně událostí starých dva roky – jde o útoky i na děti během festivalu ve Stockholmu aj.

Multi-kulti vítači či Klinikáři ze sluničkářské fronty (v Německu označovaní jako „Gutmensch“,³⁰ a to i v rámci merkelovské zvaci „Willkommenskultur“) tak nejsou pouze politickými naivisty, trpícími spasitelským komplexem a činícími si automatický nárok na morální imperialismus, nýbrž vlastně i prachobyčejnými lháři. Evropa (i celý Západ) se totiž úzkostně, přímo chorobně, bojí jakýchkoli problémů. O nepříjemných věcech, s politickými důsledky, se tudíž korektně pokrokářsky nemluví, nediskutuje, nepíše, nevysílá ... Taktéž zde připomeňme protizákonné jednání aktivistů, pomáhajících nelegálním migrantům.³¹ Ve jménu „vyššího dobra“ či mravních imperativů „pravdy a lásky“ vesele porušují platné zákony řady zemí. Decimováno je právní vědomí a stále razantněji otevírány dveře k anarchii, neřízenému chaosu a neklidu. V zájmu koho? Pokrokářský rozklad právního národního státu nebezpečně bují a sílí. Nehledě na to, že u mnoha akcí pořádaných (a především mediálně opěvovaných a na obdiv vystavovaných) ohledně tzv. integrace lze konstatovat, že jejich hlavním cílem není pomoci migrantům, nýbrž okázale demonstrovat a fixovat ušlechtilost pořadatelů.

Ukřičení lidskoprávní aktivisté cíleně pracují i s nepravdivými,³² překroucenými a dehonestujícími informacemi. Překroucené či z kontextu vytržené informace jsou veřejnosti předkládány jako objektivně zjištěná fakta. Z této oblasti namátkou připomeňme již dlouho přetrvávající nálepkování ČR coby země údajně diskriminující Romy, konkrétně např. romské děti ve školství. Diskriminace má mít dokonce systémovou a dlouhodobou povahu. Příslušné výzkumy ovšem nezřídka zcela účelově využívají pouze taková data a informace, které potvrzují předem stanovené závěry.³³ Přehlížen zde bývá i fakt – nehodící se do konstruktu „rasistické“ ČR (vytvořeného pokrokáři, kteří mnohdy u nás vůbec nikdy nebyli) –, že ve skutečnosti se naše školství snaží romské děti opravdu vzdělávat, a to rozdíl od nemála jiných zemí. I tady korektní pokrokáři proti údajnému rasismu tvrdě bojují rasismem faktickým.

²⁹ V debatách o veřejnoprávních médiích pořád stále jen pouze velmi nesměle zaznívají kritické hlasy ohledně objektivity a profesionality např. České televize. Zavilá urputnost, nezřídka přímo posedlá fanatičnost, jejich redaktorů či redactorek, s jakou koncesionářům vnucují své pokrokářsky korektní názory, mnohdy překračuje i běžné meze arogance a drzosti. Oni jsou přece ti vyvolení a mají poslání ... Přitom by tato instituce měla pouze poskytovat informace a pluralitní stanoviska. O objektivnosti zpravodajství či debat nemůže být ani řeči. Neobjektivnost, zaujatost a poplatnost se nemálo z tradičních (dokola se opakujících) aktérů přitom už ani nesnaží maskovat. Realitou je ignorování faktů, nedůvěryhodnost, neprofesionalita, mystifikace, překrucování a pokrokářské nálepkování i veřejné odsuzování, až lynčování, všeho nevhodného – tedy nepokrokářského, nesluníčkového, nekavárenského. Kolik procent veřejnosti reprezentuje pražská (a brněnská) kavárna? Je to oněch udávaných 5 či 7, nebo maximálně 10 %? Přesto si naprosto bezostyšně kolonizují veřejnoprávní média.

³⁰ F. Ringo Čech provokativně používá termín „dobros...ové“ – tito si zcela monopolizovali konání dobra. J. Kubera zase hovoří o „dobrotrusech“, přesvědčených o své prozřetelnosti a vyvolenosti, v současnosti zcela utržených ze řetězu (např. v souvislosti s protikuřáckou hysterií, kdy zákazy navrhuji novodobí „Koniášové“).

³¹ Namátkou kauza německých aktivistů, kteří podnítili, a řídili údajně spontánní průnik několika set nelegálních migrantů do Makedonie 14. 3. 2016. Informace např. dle *Právo*, 16. 3. 2016, s. 12. ISSN 1211-2119.

³² Provokací zavání např. pobodání muslima v Praze koncem ledna. Vítačská Hate Free kavárna, jejímž členem pobodaný i jeho aktivistická družka mají být, dramaticky a srdceryvně bije na poplach. Útočníci jsou bezesporu neonacisté a vše má dokladovat fašizaci naší společnosti a růst nenávisti vůči migrantům. Ostatně onen pobodaný zažil u nás prý již řadu útoků. Policejní vyšetřování však odhaluje, že jde o výmysly a oba aktivisté údajně opouštějí zemi. Uvedení informací na pravou míru ale pro mainstreamová média už tak zajímavé není ...

³³ Zde s využitím např. materiálu Kozelka, P.: Ve zprávě o diskriminaci Romů u nás Amnesty International nepsala pravdu. *Právo*, 9. 3. 2016, s. 1, 8. ISSN 1211-2119.

Korektní pokrokář přitom má vždy plná ústa tolerance, humanity a nestále se zaklíná posvátnými demokratickými ideály, ovšem vždy musí vítězit jeho kandidát a jeho projekt. Pokud nikoli, hra na demokracii a toleranci velmi rychle končí. Výsledek (např. řádných voleb) je zcela nedemokraticky i zcela netolerantně zpochybňován a pokrokářskými aktivisty neuznáván. Angažovaní pokrokáři, včetně značné části aktivistické tzv. kulturní fronty, bývají přitom upřímně zděšeni „ubohostí“ a „zaostalostí“ svých oponentů (či oblíbeně žehrají nad jejich údajnou neinformovaností), stydí se za jejich „malost“, „provinčnost“ či „průměrnost“ a nastupují ostré protesty, věčné petice³⁴ a veřejná skandalizace v médiích. A jaká měla se vždycky strhnout, pokud korektní pokrokáři nezískají nějaký grant. Stát, a veřejné prostředky, mají přece samozřejmou povinnost jim jakýkoli pokrokářský výmysl uhradit! A přitom do ničeho samozřejmě nikterak nezasahovat! Pokud se tak neděje, má být údajně ve smrtelném ohrožení svoboda, demokracie, kultura i celé lidstvo. Svě absurdní představy o světě tvrdě a neústupně prosazují za cizí peníze. Opomenout určitě nelze ani „státní sluníčkářství“, kdy jsou veřejné zdroje doslova vyplýtvávány vládními kampaněmi namátkou typu Hate Free. Opravdu by prostředky pro sociální začleňování nešlo využít daleko, daleko smysluplněji? A u inkluze se někdy hovoří až o miliardě. Možná by bylo lepší tuto přímo vyhodit z okna ...

Zopakujeme obecnou vlastnost korektních pokrokářů, resp. lidskoprávních aktivistů, kterou je princip dvojího metru. Tedy do očí bijící selektivnost a tendenčnost jejich akcí a projevů. S naprostým ignorováním všech faktů, nehodících se do pokrokářských konstruktů. Tudíž tzv. lidská práva porušuje pouze Čína (a samozřejmě především Rusko a další země „zla“). Na rozdíl od jejich příkladného dodržování třeba v Saudské Arábii, nebo v novém „spasiteli“ nemocné Evropy – v Turecku, kterým se dnešní Evropa tragikomicky (a naprosto nepochopitelně) nechává nestoudně vydírat. Což jsou pravděpodobně pro rytířsky korektní pokrokáře země chovající se jako příkladné vzory liberální demokracie a hýčkání všemožných lidských práv. Nebo že by tzv. lidská práva nebyla vždycky a všude až tak nedělitelná?

Pokrokářská tzv. levice je jednou z hlavních opor (nejen) mediálního establishmentu. A naopak. Korektní pokrokářství je současně výnosným artiklem i globálního showbyznysu. Připomeňme rozdmýchávání až neuvěřitelně hysterické a přímo chorobné nenávisti pokrokářů (včetně nemála kulturních aktivistů) a mainstreamových médií proti vážnému kandidátovi na úřad prezidenta USA. Proti němu je dokonce i část republikánského establishmentu, který vážně uvažoval (uvažuje?) raději dokonce i o harakiri celé strany. Kandidát si totiž dovoluje neslýchané – nerespektuje pokrytecká pravidla a nahlas artikuluje, co si myslí a cítí mnoho nepokrokářů. A čeho se obávají ti, kdož se nehodlají či nemohou identifikovat, s tím, co se s Amerikou v současnosti stalo. Prostořeký magnát DJT přesně vystihuje frustrace značné části Američanů. Jejich úzkostně obavy díky hospodářské situaci, demografickému vývoji, ale také i šílenství korektního pokrokářství,³⁵ a v neposlední řadě s tím spojeného silícího pocitu ohrožení. DJT se nebojí pojmenovávat problémy, který korektní (nejenom) Amerika dlouhá léta zametá pod koberec. A neboť se pokrytecky netváří, že tyto neexistují, je hystericky osočován, že společnost rozděluje či tyto problémy přímo způsobuje a rozdmýchává. I z republikánských řad bývá osočován, že vytváří „toxické politické prostředí“. Ve skutečnosti však toto již dávno bobtná, a to právě i díky korektnímu pokrokářství. Neskutečná mediální masírka proti DJT však může mít efekt bumerangový a kandidátovi naopak nakonec pomoci.

Obavy establishmentu panují z toho, že sluníčkově pokrokářský americký prezident by mohl být vystřídán prezidentem nesluníčkovým. Šílenství politické (hyper)korektnosti a šířeji i celému korektnímu pokrokářství by tak mohla pomalu začít zvonit hrana. Zvítězí-li ovšem kandidátka demokratů, propuknou globální orgie korektnosti a pokrokářství v plné síle. A v neposlední řadě bude pokračovat i silít globálně nebezpečná chaotizace vývoje. A lidé se též začnou ještě více upírat ke konspiračním teoriím. Přece jen vědomí, že takový zmatek (včetně nezřídka naivních, i přímo bláznivých, politik USA či EU, kterými si naprosto nepochopitelně střílejí vlastní góly)³⁶ je kýmisi tajemným řízen, zůstává v lecčems pro mnohé přijatelnější, nežli holá pravda, že establishment takto činí opravdu pouze z deficitu zdravého rozumu.

Mezi nepřehlédnutelné atributy korektního pokrokářství náleží stále populárnější úchylné sebemrškačství – kdy B. Kuras smutně, leč trefně, glosuje „Kdo se nemrská, není Evropan!“³⁷ A s ním spojené nikdy nekončící omlouvání za jakési historické viny. Za údajné viny Západu, viny Evropy, viny křesťanů, viny bílých, viny mužů, viny heterosexuálů, viny lidí tělesně i mentálně zdravých, viny lidí normálních, slušných a živících se poctivou prací, viny lidí rozumně myslících, viny lidí tradice i civilizační normy ctících a dodržujících etc.

³⁴ Je příznačné, že stejná jména figurující na peticích ve prospěch migrantů lze najít i v dokumentech na podporu akcí v Iráku, destabilizace Libye, Sýrie či Ukrajiny (dříve bombardování Srbska etc.). Věční petenti pana Vaňka.

³⁵ Jako ukázka z mnoha: Fanatické (hyper)korektní pokrokářství dospělo už i ke zpětnému lustrování typických amerických ikon. Tudíž prototyp kovboje i ikonický zelený baret John Wayne je pokrokářsky nemilosrdně cejchován coby rasista a neamerický zpátečník. Prezident A. Jackson musí zmizet z bankovek ... Zakazováno a špiněno je též zosobnění kulturní hrdosti, identity a rebelského odkazu amerického Jihu – vlajka Konfederace.

³⁶ Objevují se ovšem i hodnocení, že chaotizace vývoje není známkou úpadku či slabosti, nýbrž naopak síly ...

³⁷ S odkazem např. na Kuras, B.: *Jak zabít civilizaci. Nové rozšířené vydání*. Praha: Eminent, 2015. ISBN 978-80-7281-500-5.

Korektní pokrokaři vymýšlejí, rafinovaně a promyšleně prosazují a elitářsky vnucují celé společnosti tzv. „konvenční moudra“, které už většina fakticky akceptovala. Resp. přesněji se už mnozí raději smířili s tím, že „je nevhodné a politicky nekorektní se tomu vzpírat“.³⁸ Připomeňme, že u soudobé „PC-Society“ – tj. „politicky korektní společnosti“ – „Jde o fenomén celosvětový, evropský i český“. A co je, nebo není, politicky (hyper)korektní „navíc definuje – zcela samozvaně – jedna skupina lidí, která si vydobyla zcela neuvěřitelnou pozici v médiích, a která nám suverénně a autoritativně říká, co smíme a co nesmíme“.³⁹

K pokrokařským „konvenčním moudrům“ namátkou náleží oblíbená teze o údajném anachronismu, a přímo zhoubnosti, národního státu,⁴⁰ nebo pořad dokola opakovaný konstrukt – ve skutečnosti silně destruktivní a nebezpečný blud – že jinakost a pestrost je automaticky pouze žádoucí⁴¹ a vždy veskrze pozitivní. A, že ideální společnost musí samozřejmě nebýt homogenní, nýbrž co nejpestřejším kaleidoskopem různých ras, etnik a rozlišných menšin.

Nechutně pokrytecká diktatura politické (hyper)korektnosti udržovaná tzv. elitami a služebními médii (a jejich mecenáši) si osopuje určovat, co je správné, co smí být vysloveno, a co bude krutě ostrakizováno. Kavárenské pravdo-láskařství, rádobyintelektuální blábolení, pseudohumanistické obsese, posedle-kultovní humanrightismus přitom nemají s autentickou levicovostí, ani skutečnou levicí, vůbec nic společného. Tzv. levicovní intelektuálové skutečné levicové ideály dávno zradili, rozmělnili,⁴² vytunelovali či zaprodali. Korektní pokrokařství je v neposlední řadě taktéž okázalou, a demonstrativně nošenou, visačkou (nejenom) politického snobismu⁴³ kaviárové tzv. levice i dalších liberálních elitistů, včetně městských liberálů. A právě okázalým pokrokařstvím tito rádi demonstrují – domnělou – intelektuální nadřazenost.

Pokrokařský arzenál levicové, přesněji levičácké mytologie je nemyslitelný bez zbožštění stávajícího modelu EU a modly evropsismu. Na čemž nic nemění ani existence snaživě upoceného „eurohujerství“ i pravicového. Přitom nezbytný pocit sdílené identity u této nadnárodní, uměle vytvořené, entity neoddiskutovatelně chybí a nikdy a nikde vytvořen vlastně nebyl. Lidé ani podstatě této umělé entity nevěří a nikterak je nezajímají problémy jiných, byť i k dané entitě příslušných. Projekt EU přitom spočívá na absurdních představách. Žádná jednotná Evropa neexistuje, existují různé evropské země a národy, které sledují – a to naprosto přirozeně – vlastní zájmy. V obecnější rovině připomeňme utopický předpoklad, že všichni lidé jsou, až na bezvýznamné maličkosti, stejní – skalní víru vedoucí ke katastrofám.

A opěvované tzv. evropské hodnoty? Oč více opravdové hodnoty absentují, o to razantněji se jimi korektní pokrokaři ohánějí.⁴⁴ Přesněji jde o evropské hodnoty neziskových organizací, které tyto inkasují. Zdravý euroskepticismus a přiměřená národní mobilizace jsou u skutečné levice zcela na místě. Je nutné konečně sejmout růžové eurobrýle. Stávající směřování evropského projektu je cestou do záhuby, což ale rozhodně neznamená, že je nutné pohřbit a zcela odepsat spolupráci či ekonomickou integraci (např. středoevropských zemí). Neúměrné prohlubování evropské integrace, občanům států a jejich stále silicím odklání od evropského projektu navzdory, hojně využívá osvědčené „salámové metody“ i plíživých a nenápadných postupů „krok sun krok a najednou už není cesta zpátky“⁴⁵ a frází oblundného eurospeaku. V na smrt nemocné a erodující EU přitom dramaticky narůstá nejenom tradiční rozpolcenost sever/jih a dnes i stále patrněji západ/východ, ale hlavně rozpor mezi přáními většinové společnosti, a tím co prosazují bruselští bossové, vlády a korektní pokrokaři.

Nejenom tzv. levice tuze ráda přehlíží neoliberální podstatu i směřování nynějšího projektu EU. Federalizované spojené státy evropské jsou nezřídka prostoduše idealizovány a líčeny málem coby vysněný komunistický ráj, případně celý projekt EU bývá naprosto mylně nahlížen jako projekt v zásadě „socialistický“ (I občasná přirovnávání k bývalému SSSR jsou falešná). Ve stávajícím, stále hlubším, prohlubování evropské

³⁸ Cit. dle s. 3 textu Klaus, V.: Národní stát není anachronismus. *Newsletter Institutu Václava Klause*, září 2014, s. 2-4. ISSN neuvedeno.

³⁹ Cit. dle s. 1 textu Klaus, V.: Malá česká hilsneriáda aneb další případ diktatury politické korektnosti. *Právo*, 28. 2. 2011, s. 1-2. ISSN 1211-2119.

⁴⁰ Kdy k osvědčeným, a hojně používaným praktikám náleží všemožné oslabování (nezřídka přímo cílené rozbíjení) a znefunkčňování národního státu. S následnou vítězoslavnou argumentací o jeho nefunkčnosti, neefektivnosti a slabosti. Ve skutečnosti se národní stát nepřežil, nýbrž je pokrokařsky uměle likvidován.

⁴¹ Srov. např. patetickou proklamaci „Pestrost je vždy žádoucí“ in Jelinek, L.: Vítejte mezi menšinami. *Právo*, 15. 8. 2012, s. 6. ISSN 1211-2119.

⁴² Srov. kritické poznámky ohledně pop-star soudobé tzv. levice, údajně „nejnebezpečnějšího filozofa Západu“, S. Žižeka in *Marathon*, 108, 2012, roč. 16, č. 2, s. 34-40. ISSN 1211-8591.

⁴³ Přičemž je diskreditován i samotný termín snobismu, který by stál za rehabilitaci. I přes obvykle pejorativní nádech původně označoval alespoň předstírání noblesy a vznešenosti. Korektní pokrokaři tyto zcela postrádají.

⁴⁴ O tzv. eurohodnotách a „eurovksu“ vypovídá estráda Eurovize. V trapné kýčovitosti řádově překonávající vysmívaný Ein Kessel Bunt es a v korektně pokrokařské angažovanosti festivaly politické písně. Kdo může zvítězit? Co největší úchyl (v korektním eurospeaku „silný příběh“) či politická agitka-protiruská provokace.

⁴⁵ Což je aplikováno i na migranty. Z vítačských úst uštěpačně zaznívá, že malí čeští xenofobové a fašisté bojují proti přistěhovalcům, i když těchto je u nás pouze zanedbatelné množství. A glosují, že tuzemští odpůrci migrace žádného imigranta nikdy ani neviděli. Leč je jich u nás relativně málo jen zatím. Až tu budou, bude už pozdě ...

integrace ve všech sférách pokrokáři spatřují až „nadpozemské dobro“. Levicové argumenty proti stávající podobě EU přitom podporuje námluvou např. osud Řecka, včetně jeho faktické okupační kontroly tzv. „Trojkou“. I řecká tzv. levice ovšem tvrdošijně ignoruje, že řecká tragédie bude neodvratně pokračovat, dokud země neodejde z eurozóny. Právě euro je jednou z fundamentálních příčin problémů i ztráty perspektiv (zdaleka nejen) Řecka. V neposlední řadě nelze nepřipomenout tajnůstkářské a silně nedemokratické námluvy ohledně dohody TTIP. I celé řady dalších právních závazků zakotvujících praktiky neoliberalismu. Demokratický deficit EU, přesněji mnohdy ukázkové pohrdání demokracií, povážlivě narůstá i v jiných sférách. A jakmile se někde voliči „drže“ opovží ve volbách či referendech vyjádřit něco, co není přesně podle diktátu bruselských elit, následují ostré výpady, osočování, hrozby sankcemi. Výsledky jsou hrubě znevažovány údajnou neinformovaností voličů, nebo tím, že údajně při rozhodování převládly emoce ...⁴⁶ Hlasování se obvykle opakují tak dlouho, až kýžený výsledek zajistí.

A ve kterých zemích by byl dnes výsledek pro přesvědčivý, kdyby bylo připuštěno skutečně svobodné hlasování o setrvání příslušné země v EU? Brexit sice ještě asi neprojde, leč další pokusy budou brzy následovat ... I když aktuální hysterie eurofanatiků svědčí o jejich silné nervozitě.⁴⁷ Kdyby přitom kdysi hrdý Albion dřívější hrdost opět projevil a rozumně prohlásil: „*Já vystupuji*“, nešlo by rozhodně o žádnou katastrofu (ani hospodářskou), ani o konec světa, jak je nám mediálně na každém kroku servírováno. Naopak, byla by to záchrana a úleva. Bezvýchodné evropské domino by se začalo kácet. A odchod Británie by dokázal, že alternativy (i ohledně uspořádání Evropy) samozřejmě existují, a otevřel dalším lidem oči.

Bruselští pseudopokrokáři zuřivě bojují za „základní právo Evropana“ mít bankovní účet. Opravdová levice by přitom měla naopak bít na poplach za základní právo „nemít účet“, nebýt ještě více v područí bank a neustupně bránit hotovostní platby⁴⁸ i národní měny. Pod heslem: „*Vraťte nám Naše poctivé peníze, Vaše falešné karty ani spekulace nepotřebujeme!*“. A obchodníci by měli vyvěšovat i ctít, že: „*Tady platíme penězi, nikoli kartami!*“. Komu prospěje chystané zrušení hotovostního peněžního styku a plný přechod na bezhotovostní elektronické peníze, vylučující jakoukoliv anonymitu operací a transakcí? Obyčejným lidem, kterým má bezhotovostní styk údajně přinášet pouze a jen výhody? Jaké? Kampaně se vedou pod líbivými slogany o boji s korupcí, proti „špinavým“ penězům, boji s drogami, „černým“ trhem s pracovní silou i ve jménu zvyšování výběru daní. Západní vlády přijímají zákony a opatření k vytlačení hotovosti. Stanovují se přísné limity pro hotovostní platby, banky účtují vysoké poplatky za služby v hotovosti, dochází k rušení bankovek velké kupní síly atd. V zájmu koho? Především bank a finančního sektoru. Rostou tím nejen zisky, ale především všemocná kontrola nad životy nás všech. Globální bankovní koncentrační tábor hravě překonává pochmurné orwellovské vize. Financializace světa přitom není žádným pokrokem, ani objektivní nevyhnutelností, nýbrž vážným ohrožením (zdaleka nejenom svobody) a globální zhoubou. Skutečná levice se musí pokoušet rázně čelit pokračující nebezpečné financializaci světa pod nadvládou parazitní „globální monetokracie“, usilovat o zkrocení diktatury finančních trhů a institucí, včetně námluvou nekontrolovatelné moci ratingových agentur. Tlačit je nutno na návrat k původním funkcím bankovního sektoru, na jeho přísnou regulaci a adekvátní tvrdé zdanění a taktéž rázně vystupovat proti tzv. finančním inovacím či tažením proti hotovosti. Adorace bezhotovostních plateb & všemožných karet a silící útoky proti hotovostním penězům přitom náleží k populárním evergreenům korektního pokrokářství.

Zdůrazněme, že v neposlední řadě by skutečná levice měla neustále varovně apelovat, že systém utvářející, resp. degradující člověka do role dlužníka není nejen správný, ani jediný možný, ale hlavně ani dlouhodobě udržitelný. A nezapomínejme, že nezodpovědně půjčovat si i na věci zbytečné není ani levicové, ani normální (jakkoli nás reklama ujišťuje na každém kroku o opaku) – nýbrž minimálně silně neprozíravé, obvykle však přímo dětinsky hloupé.

Věrozvěstové pokrokářského dobra a pokrokářské ušlechtilosti si dali do vínku vymýtiti kouření tabáku. Ze zákona budeme muset být všichni zdraví. Pokrokáři se vítězoslavně trumfují v alarmujících číslech, kolik stovek tisíc (ba miliónů) lidí ročně umírá v důsledku kouření. Kampaně jsou prezentovány tak, že kdyby tito nekouřili, žili by věčně. Leč snahy znechutit kuřákům život (např. škaredými obrázky na krabičkách) jsou pouze pokrytecky předstírané, peníze za cigarety politikům ani eurododávčákům totiž nesmrdí ani trochu. Kolik sil a prostředků bylo už nesmyslně promrháno ve jménu protikuřácké hysterie?

⁴⁶ Europoslanec J. Keller smutně glosuje, že na jedné straně je např. za silně problematický považován výsledek nizozemského referenda ohledně asociační dohody s Ukrajinou, neboť údajně „v něm převládly emoce nad rozumem“. Ovšem na straně druhé pokrokáři nepokrytě, a vyděračsky, hrají na city v případě migrační krize. A ten, kdo se zde snaží řídit rozumem (a dovolí si poukázat na rizika), je „častován nevybíravými nadávkami“, především „ze strany takzvané liberální levice“. „*Kdo se ... snaží držet chladného rozumu, ten riskuje, že z něho budou dělat fašouna a nácka*“ (Keller, J.: Rozum a emoce. *Právo*, 23. 4. 2016, s. 6. ISSN 1211-2119).

⁴⁷ Varovné hlasy predikovaly, že během kampaně se, ve správný čas, něco semele. Něco, co zdiskredituje stoupence odchodu a pomůže zajistit správný – proevropský – výsledek. A varovné hlasy se nemýlily. Cui bono?

⁴⁸ K otázce, komu a čemu slouží tažení proti hotovostním penězům a platbám, srov. Pokrok nebo podvod? *Naše Pravda*, 2011, č. 37, s. 3. Společensko-politická příloha *Haló novin*, 19. 9. 2011. ISSN 1210-1494.

Co přijde na řadu potom? Kam napře sílu mocná eurošikana? Z hospod a restaurací bude nutno pokrokářsky vyhnat čepované pivo – náš národní nápoj i národní chloubu (bohužel, jednu z posledních). Pivo pokrokářské není. V českém prostředí se autentická levice musí nekompromisně chopit tažení za zachování národní tradice v podobě všestranné podpory kultury hospůdek, hospod a restaurací s kvalitním čepovaným pivem. K tomu podporovat české, vlastenecké stravování a naše, stará dobrá jídla i potraviny. Naše není zmražená pizza, odpadkové suši z hypermarketu, hummus, ani globální pseudokarboš v nechutně sladké pseudohouse! Natož korektně pokrokářské vegetariánství, fanatické veganství, posedlost vším s visačkou bio i komická (a těžce obsedantní) móda nosit neustále při sobě petku s vodou a okázale pořád doplňovat tekutiny.⁴⁹ A velikým levicovým tématem už dávno mělo být tvrdé tažení proti nekvalitním potravinám – naprosto nesmyslné a škodlivé (zdaleka nejenom z hlediska životního prostředí) odkudsi importovaným, kdy v nemálo případech jde o odpadky a chemické jedy. Ohledně kvality by se tvrdý boj měl odehrávat nikoli za pošahané eurostandards a bizarní euronářžení,⁵⁰ nýbrž za návrat daleko tvrdších norem z dob před rokem 1989. Zapomínat by se rozhodně nemělo i na obnovení naší potravinové soběstačnosti.

Pivo i jídlo představují velmi důležité kulturní dědictví. Českým kulturním centrem, symbolem i sociálním tmelem a komunikačním kanálem byla, je i bude přece pivnice! Nikoli jakási kavárna! Je třeba vytrvale bojovat za zachování klasických českých hospod, které nenápadně, leč vytrvale, mizí. I za zachování tradice i fenoménu štamgastství. Angličané mají své kluby, my máme své hospůdky a štamgasty. Je přitom příznačné, že levičáctví pokrokáři stejně tvrdě jako u tabáku (či alkoholu) nepostupují proti opravdu nebezpečným drogám, závislostem i aktivitám. Proti drogám nikterak nepatřícím do naší tradice, ani civilizačního okruhu. Permanentně zhulená i synteticky sjetá feťácká soudržnost s fanatismem levičáckého pokrokářství neslučitelná není. Naopak. Obdobně jako tyranie a manipulativnost sociálních sítí (které se přitom prezentují i tváří antiautoritářsky a zcela nemanipulativně) programově narušujících soukromí a formujících uživatele podle svých představ, anarchistické squaterství, nebo údajně umění v podobě střikanců po zdech, ve skutečnosti obvykle pouhé vandalství. Skutečné svobody jsou korektními pokrokáři drasticky omezovány, ovšem hédonistické „cool“ pseudosvobody (legalizace měkkých drog atd.) jsou přitom progresivně podporovány.

Zmíňme další vykonstruované a mediálně nepřetržitě servírované „cool“ téma (údajně nepolitické), kterým se údajně musí pokrokářsky ohánět každá strana. Boj s korupcí. Ne, že by tato neexistovala, a nebyla problémem. Ovšem ruku na srdce, je to dnes to nejpálčivější? A nenapáchal tento boj už více škody, a nestál nás všechny už daleko více prostředků, nežli korupce samotná? Neustálými audity a absurdními soutěžemi o tzv. nejnižší cenu skutečné hodnoty opravdu nevznikají. Naopak. Přitom je nám pořád podsouváno, že jsme se adekvátně nevypořádali s „komunistickým dědictvím“ a nepřevzali ty správné kapitalistické hodnoty a zásady. Kapitalismus je přece ze své podstaty systém vysoce etický, společensky odpovědný a korupce se v něm samozřejmě nevyplácí, ani není racionální. Pokrokáři všech zemí tomuto i skálopevně věří, stejně jako bajkám o „neviditelné ruce“ a nezpochybnitelnosti dalších (neo)liberálních dogmat. Pokrokářskou prestižní módou je globální tažení za CSR – za tzv. společenskou odpovědnost firem. Ve skutečnosti mazaný marketingový tah i pokrytecký podvod (obdobný neustálým údajným slevám na cokoli) a hlavně výnosný globální byznys. Myslícím nepokrokářům se dělá fyzicky neustálým údajným slevám na cokoli) a hlavně výnosný globální byznys. Myslícím nepokrokářům se dělá fyzicky neustálým údajným slevám na cokoli) a hlavně výnosný globální byznys. Myslícím nepokrokářům se dělá fyzicky neustálým údajným slevám na cokoli) a hlavně výnosný globální byznys. Myslícím nepokrokářům se dělá fyzicky neustálým údajným slevám na cokoli) a hlavně výnosný globální byznys. Sport ničí především peníze a byznys. Točí se tam miliardy (a profesionální sportovci nejsou ničím jiným než novodobými, a těžce přeláčenými, gladiátory), leč korektnost velí předstírat, že nikomu o peníze nejde, jen o olympijské ideály, a že dnes dopují už jen ti zlí z Východu ...

Přehnaně optimistické pokrokářství idealizuje soudobou globalizaci, zakrývá její (neo)liberální podstatu a zcela přehlíží nepopiratelná negativa. Globalizace se stala obrovským fetišem, novým náboženstvím i synonymem pro pokrok, pro nevyhnutelnost, objektivní skutečnost i šťastnou přítomnost a zářivou budoucnost. Mnozí si nikterak nepřipouštějí, že právě (neo)liberální globalizace je hlavním důvodem, viníkem i příčinou mnoha vážných problémů. Nejenom globálních krizí, nýbrž i silících rozporů, včetně chudoby a polarizací. Ani si připouštět nemohou, neboť by přišli o svůj džob a tučný žold. Globalizace pro globalizaci. Nikoli ojedinele přitom zaznívá, že pro dnešní levici má být právě globalizace zcela dominantním tématem (spolu s lidskou důstojností a tzv. lidskými právy). Připomenout je též možné rozšířený zvyk předstírat reálné změny, resp. tzv. pokrok nadužíváním nových slov, ke kterým právě i globalizace (a zdaleka nejen ona) náleží. Nejen zde jsou

⁴⁹ V. Klaus kdysi charakterizoval viditelné atributy levičáctví: vodu v plastické lahvi, batůžek a snowboard. A posléze též i levicová jídla. Naprosto pravdu má v tom, že salát je antijídlo. Leč nepřesné je označení levicové – jde o tzv. jídlo pokrokářské a tzv. levicové, přesněji pokrokářsky levičácké. Obdobně jako kuřecí řízek. Se skutečnou levicovostí opravdu, ale opravdu vůbec nic společného nemají. Pro pořádek srov. výroky V. Klause „Čokoládový krém je pravcový, salát levicová úchylka a antijídlo“ nebo „Kuřecí řízek je levicové jídlo“ (na filmovém festivalu v Karlových Varech v roce 2005, 24. 7. 2009 v *Lidových novinách*, resp. 4. 2. 2011 v *Blesku*). A lze plně podepsat mínění M. Macka, že pivo je nápojem levicovým. Tedy skutečně levicovým.

⁵⁰ K nejabsurdnějším nařízením z eurobyrokratické dílny náleží namátkou např. normy pro zakřivení banánů a okurek. Délka i zakřivení musí totiž být přesně harmonizovány. Ovšem to, že ze zdaleka, zdaleka nejen umělá zelenina se už prakticky nedá pozřít, to nevedí nikomu. Mnohá z nařízení však nejsou pouze bizarně absurdní, nýbrž páchají škody přímo globální (např. přimíchávání biosložek do pohonných hmot, škodící přírodě i lidem).

mnozí vesměs dobrovolnými zajatci pokrokařského tzv. „konvenčního myšlení“, kdy vědecké zkoumání bývá nezřídka nahrazováno vírou a mytologií. Sama globalizace je dnes skalní vírou, resp. mocnou ideologií, která sjednocování světa odráží ve vědomí. Ideologii, hláсанou zdaleka nejenom tzv. „hyperglobalizátory“, a formující oficiální přístupy, které se staly již fakticky nezbytnou společenskou konvencí. Ideologie globalizace (a ideologie tzv. lidských práv)⁵¹ se fakticky staly novým náboženstvím, a novodobou obdobou hříchů je v současnosti porušování pravidel salónní politické (hyper)korektnosti. Vše v duchu, a režii, korektního pokrokařství.

Nedivme se, že přibývá voličů, kteří nepovažují standardní levici (ve smyslu levice, přesněji tzv. levice, nové – liberální), ani mainstreamovou pravici (která též žádnou skutečnou pravici opravdu není) za politické alternativy, nýbrž za dvě strany podporující ten samý, a pro ně stále více nedůvěryhodný systém. Lidé nejenže stávající politice ani trochu nevěří, ale mnozí už začínají i celou politiku, zavedené politické figury i lživá média nenávidět. Lidé už začínají mít plné zuby Evropy a eurošikanování. Přibývá témat, která společnosti tvrdě rozdělují. Tzv. krize politiky a krize politických elit, ve skutečnosti sobectví, pýcha, snobská povýšenost, cynická arogance i prostě ignorantství a neumětelství pseudoliberálního (nejen) politického establishmentu – ať už nosí triko tzv. levice či pravice – odtrženého od reality a skutečných problémů a přání normálních lidí, už přesahují akceptovatelné meze. Zkarikované, a mnohdy samozvané, elity zůstávají čím dál izolovanější, nejsou již následovány širšími vrstvami, nejsou schopny nikoho přesvědčit, natož vést a provázet komplikovaným světem.

Narůstají obavy, frustrace, deziluze, ale i únava. Zdaleka nejenom z nepřilíš utěšené hospodářské situace Západu, kdy novým normálem se stávají všemožné krize či minimálně dlouhodobá stagnace se silně nejasnou, a nepřilíš optimistickou, budoucností a temnými obzory. Připomeňme fakt, že vlastně nikdo z velevážených mainstreamových ekonomů, ani politiků nepredikoval finanční a hospodářské krize cca od konce první dekády 21. století. Nejenže nepredikoval, ale vlastně je ani zpětně nikdo neumí řádně vysvětlit. Nestandardní, alternativní přístupy na tom nejsou o mnoho lépe. S dnešními ekonomikami se přitom něco děje, o čemž svědčí i záporné úrokové sazby ... A co se vlastně děje s hospodářstvím tzv. eurozóny, tomu nerozumí dnes snad nikdo. V obecné rovině může jít o prohlubování všeobecné krize kapitalismu, což v konkrétnu ovšem příliš nepomůže. Sílí hlasy, že i dílčí konsensus makroekonomické teorie i politiky v oblasti peněz a monetární politiky založený na cílování inflace ze strany tzv. nezávislých centrálních bank je již překonaný, resp. jde dnes už pouze o urputné hájení starých, rozbořených pevností. Přitom opravdu velká pohroma je ve vzduchu již cítit, a může být opravdová. Nejen hospodářská ... („Evropu ovinula mračna ...“). Západní politika je přitom dnes taková, že vmanévrovává Evropu téměř do neřešitelné situace. Do stavu, kdy se všichni fakticky už chystají na válku. Poučení z historie? Nulová.⁵²

S frustracemi nebezpečně narůstá nesnášenlivost, naštvanost, agrese i polarizace společností. Stále více fragmentované, rozdělené, a v neposlední řadě i silně dezorientované a stále razantněji manipulované, společnosti se postupně radikalizují i pozvolna odjíždějí ... Což je z nezanedbatelné (resp. přesněji z podstatné) části produkt a výsledek právě působení nové tzv. levice a s ní pupeční šňůrou spojeného sociálně-inženýrského běsnění korektního pokrokařství, včetně pokrytecké politické (hyper)korektnosti. U stále více obyvatel Západu (ale i Střední Evropy) přitom sílí vážné obavy z budoucnosti. Stále více lidí je nuceno čelit narůstající nejistotě, brutálnímu omezování pracovních příležitostí i sestupné mobilitě. Nejistotu a neřízený chaos umocňuje multi-kulti a jiné šílené projekty pokrokařských aktivistů a institucí. Nic se neřeší otevřeně, skutečné problémy se přehlížejí, odkládají, zametají pod koberec. Emoce, frustrace i nenávisť se skrytě kumulují a nakonec vybuchnou. Co bude onou poslední kapkou, kterou pohár trpělivosti patriotů ctících tradiční a normální hodnoty, normální způsob života i naše civilizační a kulturní normy definitivně přeteče?⁵³ Návrat ke zdravému rozumu a normálnosti je tudíž žádoucí i nezbytný. Jakožto návrat k politickému realismu namísto idealistického moralizování a sebezničujícího humanismu naopak.

⁵¹ Např. připomeňme, že z „*myšlenky lidských práv se stalo globální náboženství kosmopolitní společnosti, které má vlastní kultury a imaginární Pantheon, kde se Mandela setkává s princeznou Dianou, Havel s Matkou Terezou a Gándhí s Bono Voxem ...*“ (s. 6 textu Příběh, J.: Apoteóza, now?! Salon, literární a kulturní příloha Práva, 14. 5. 2015, s. 3 a 6. ISSN 1211-2119).

⁵² Poučila se alespoň např. sociální demokracie ze své historie? Třeba ze své role v předvečer „*Velké války*“ ...?

⁵³ Oficiální vědomí doby (dané myšlením privilegovaných, čemuž jsou přizpůsobovány ideologie i propaganda) mívá obecnou vlastnost připisovat systému stabilitu i dobré vlastnosti, a to i bez ohledu na realitu. Jak např. trapně skončil tzv. reálný socialismus u nás? Na náměstích cinkali klíči statisíce a ÚV přitom poklidně rokoval ohledně plánů osiva na další jaro, jako by se nic nedělo ... Takto, ale i mnohem hůře může dopadnout i stávající establishment. J. K. Galbraith, uvažuje o třech možných koncích dnešní „*epochy spokojenosti*“: 1) všeobecná ekonomická pohroma, 2) nepopulární vojenské akce spojené s mezinárodními konflikty a 3) výbuch hněvu „*underclass*“ (ve smyslu revolty nejchudších vrstev). Je ale nutné dodat, že Galbraithova „*kultura spokojenosti*“ má reprezentovat „*spokojenou většinu*“. Dnes ovšem většina spokojená není, a to v neposlední řadě i s praktikami korektního pokrokařství. A dodejme, že právě globálně známé knihy „*veřejného intelektuála*“ J. K. Galbraitha náležely (a stále náleží) k významným zdrojům nové tzv. levice. Srov. *Culture of Contentment* (New York: Houghton Mifflin, 1992. ISBN 0395669197), *The Good Society: The Human Agenda* (New York: Houghton Mifflin, 1996. ISBN 0547349572) či notoricky známou Galbraithovu trilogii z let 1952, 1958 a 1967.

Hlásit se k politické levici, k jejím skutečným hodnotám a ideálům se dnes už nemálo lidí stydí, ba přímo i štítí. Nechtějí být totiž nikterak spojováni s korektními pokrokaři, resp. s pokrokařskou novou – liberální – tzv. levicí. Před pseudopokrokem této „levice“ tak někteří upřednostní autentickou pravici. Levicové cíle, vize i projekty byly hrůzně zdiskreditovány. Politická levice nezlenivěla, ona zdegenerovala. Velké ideje (i přitažlivé vize) a velké osobnosti byly pečlivě vytěsněny a prakticky vymizeli. Levičácká pokrokařská tažení jsou totiž daleko pohodlnější i mediálně vděčnější, nežli trpělivá práce ohledně sociálních práv a sociální spravedlnosti pro většinu. I než nastolování opravdu palčivých témat a demaskování fundamentálních problémů i příčin. Sociální rozpory a protiklady přitom nezanikly, v mnoha ohledech se spíše ještě prohloubily. Hlavním problémem soudobé levice tak pořád zůstává její přílišná liberalizace a související podléhání svodům a iluzím moru korektního pokrokařství.

Část II. – Pokrokářská destrukce školství

Strategické oblasti vzdělání se tzv. levice – omezme se na tuzemské realie – nejenže adekvátně nezmocnila, nýbrž naopak pokrokářsky velmi významně přispěla k jeho destrukci. S hlavním viníkem v podobě bezbřehé liberalizace a souvisejícího korektního pokrokářství.

Dramaticky klesající kvalita vzdělání, resp. vzdělanost či přesněji nevzdělanost a tupá nedovzdělanost (nejen) mladých, je u nás přitom důsledkem celé řady různorodých faktorů. Za všechny, kromě celkového stavu společnosti, konstatujeme naprostou bezkonceptnost a neplánovitost školských politik (kdy vzdělávání nikterak nekoresponduje se společenskými potřebami), neuvěřitelně diletantské reformy vzdělávacího systému z dílny těch, co se sami pasovali na experty (připomeňme trvalé přetahování, a promrhané miliardy, kolem státních maturit) či problematrické financování sféry školství. A to např. u vysokých škol – z hlediska objemu prostředků i efektivnosti a smysluplnosti rozdělování. Se zde související dlouholetou praxí „*létajících profesorů*“, pověstnou čárkovací metodou za tzv. vědecké publikace a aktivity, „*citačními mafiemi*“, resp. proslulým vědeckým „*kafemlýnkem*“. A v neposlední řadě s umanutou posedlostí impakty, resp. projekty a granty, kdy hlavním úkolem badatele se stalo jejich shánění, sepisování mnoha žádostí, zpráv, hodnocení. Což je mnohdy důležitější než obsah samotný. Nehledě na složitost, byrokratičnost i nezřídka podezřelé přidělování.⁵⁴

Dále v rovině obecnější zmiňme postmoderní hodnotový relativismus (s absencí základních hodnot⁵⁵ i adekvátních kritérií, kdy např. stejnou váhu má mít námátkou informace o filozofii Aristotela i o kačeru Donaldovi), citovou plochost a pokryteckost současné pokrokářské doby i redukci samotného člověka z cíle na pouhý nástroj tržní ekonomiky a soukromých profitů v rámci procesu vzdělávání, které bývá mnohdy zaměřováno pouze za profesní přípravu. V rovině konkrétnější určitě nelze v našich podmínkách nepřipomenout destrukci výuky zdaleka nejenom matematiky, a to především na školách středních, dále pseudoliberalní likvidaci povinných osnov či studijních základů, resp. bezbřehou liberalizaci obecně.⁵⁶ A další pokrokářské nové trendy, stále se zaklínající potřebami, osobností a názory samotného žáka či studenta. S neúměrně přílišným zaměřením na vymyšlení si, hraní, zábavu, motivace apod., i na možnost volby ohledně toho, co, a jak, se má vlastně studovat. S čímž úzce souvisí naivní experimenty s cílem údajného „*učení bez námahy a pouze zábavou a hrou*“. Nezřídka zaštiťované údajně soudobými vědeckými poznatky z oblasti pedagogiky či psychologie atd. Ovšem, musí se jednat o poznatky náležitě pokrokářské, jiné jsou odmítány a tabuizovány. Pokrokářská „*zážitková pedagogika*“ pro samé motivace, hry, experimenty, projekty a neustálé diskuze zapomíná na vzdělání, znalosti i dovednosti. A násobně chybí potřebná kázeň, jakožto i nezbytné studijní a pracovní návyky. Smysl přitom určitě má i jisté biflování a nezbytný dril ve smyslu paměťových cvičení. Svůj osvědčený smysl má např. i to, že děti a studenti se „*trápí*“ s příklady, které by mohl případně vypočítat tablet či telefon.

Pokrokářskou módou se stalo neustále kritizovat naše školství – údajně stále c. a k. rakousko-uhersky či komunisticky „*zatučlé*“ – za přílišný důraz na vědění a na znalosti, které jsou ale ve skutečnosti naopak zcela nedostatečné. Pokrokáři považují školu, která hlavy dětí a mládeže plní znalostmi za něco krajně obudného a zavrženého. Údajně má škola stejně poskytovat pouze fragmentované informace (které za čas už stejně nebudou platit, v duchu postmoderního relativismu), zato internet má být naprosto, ale naprosto úžasný ... O

⁵⁴ Otázku, zda grantový systém vědě pomáhá, nebo ji škodí, si klade V. Hořejší (in Nedělejte z vědců spisovatele. *Orientace, příloha Lidových novin*, 7. 5. 2016, s. 26/VIII. ISSN 0862-5921). Dochází k závěru, že převažující závislost vědeckých institucí na účelových a vysoutěžených penězích, na úkor prostředků institucionálních, vnáší do vědy nestabilitu, nepředvídatelnost a řadu dalších problémů. Proto při financování základního výzkumu považuje za žádoucí „*výrazně posílit institucionální složku na úkor té „účelové“ ...*“ (tamtéž). Což by šetřilo čas i úsilí vědců a redukovalo prostředky na administraci grantových apod. agentur. A v neposlední řadě i omezovalo operační prostor pro tzv. experty, kteří se nespecializují na nic jiného, nežli na vypracování formálně dokonalých projektů, resp. jejich žádostí a návrhů. Výše konstatované se týká především základního výzkumu a sféry vědy, ovšem s úzkou vazbou právě i na vysoké školy, které nejsou pouze „*učící*“.

⁵⁵ V. Klaus ml. ohledně hlavního problému českého školství konstatuje: „*... hlavní problém je obecná ztráta hodnot ... důraz na znalosti a dovednosti se začíná vytrácet ...*“ (s. 26 textu Kaiser, D.: V českých školách ubývá učení a přibývá vymývání mozků: Dneska elity prosazují věci, na které má 90 procent obyvatel úplně opačný názor, říká Václav Klaus ml. *Týdeník Echo*, č. 18, 2016, s. 26-29. ISSN 2336 4971).

⁵⁶ Např. P. Piřha výstižně kritizuje, že po roce 1989 byly „*otřeseny a odstraněny mnohé zcela nadčasové principy školství a výchovy, které s komunistickým režimem neměly nic společného, leda to, že trvaly a byly ideologicky zneužívány. Liberalizace, která byla zpočátku neuvážená, se stala bezbřehou ... Tím vznikly velké škody. Možná ještě větší škody vznikly tím, že jsme nekriticky přejímali vzory ze Západu a nebyli jsme ani schopni vidět, že se nadšeně ženeme do něčeho, co se tam neosvědčilo a od čeho pracně ustupují*“ (Piřha, P.: *Velká iluze českého školství*. Přednáška 2. 4. 2008 při zahájení Pedagogických dnů na Univerzitě Hradec Králové. Dostupné na <http://www.revuepolitika.cz/clanky/309/velka-iluze-ceskeho-skolstvi> [cit. 14. 1. 2016]). Piřha ostře pojmenovává a kritizuje řadu aspektů českého školství (absenci kázně, výchovy i potřebného řádu, odstranění nezbytného memorování, přehnaný důraz na debaty – ve skutečnosti plytké tlachy, nadšení z esejů – v reálu kvazi odborných paskvilů etc.) a dokonce označení „*velká iluze*“ přejmenovává na „*všeobšáhlu lež*“.

násobně větší fragmentaci, se kterou je tento spojen, korektní pokrokaři mlčí. Zato navrhuji např. diskuze o tom, co by se děti a mládež vlastně ve školách měly učit, a jak by se to měly učit. S tím, že do diskuzí i samotného rozhodování mají být ještě mnohem více zapojeny samotné děti a mládež. A neopomenou zdůraznit, že rozhodovat by neměli odborníci a experti z jednotlivých oborů, nýbrž ideálně lidé mimo tyto obory – rozuměj tedy, my aktivističtí pokrokaři, kteří nejsme zatíženi balastem vědomostí, a jediná víme, co je pro všechny nejlepší.

Dnešním mladým, i když už v útlém věku uživatelsky (leč obvykle pouze a jen uživatelsky) ovládají informační a telekomunikační technologie,⁵⁷ chybí všeobecné vzdělání, všeobecný přehled, rozhled i nezbytný nadhled. Znalostí a vědomostí se nedostává. A proto je i pokrokařsky nutné změnit zkoušky, včetně maturit, tak aby se žádné znalosti nezjišťovaly. Tažení proti tzv. biflování je totiž ve skutečnosti bojem proti učení se vůbec. Všechno, co může být pro někoho těžké a nepříjemné, musí z pokrokařské školy vymizet, nebo se alespoň nesmí zkoušet. Děti přece nesmí být nikdy ve stresu a především musí o všem diskutovat. Tzv. diskuze a neustálé debaty,⁵⁸ tzv. eseje či prezentace tzv. vlastních názorů, bez adekvátních znalostí (které je ovšem nutno i pracně a namáhavě nabívat) jsou však pouhým plytkým žvaněním, bez valného obsahu i významu. Všechno opravdu nelze „vygooglovat“.

Nemálo současných dětí, žáků i studentů je stále nebezpečněji uzavřeno do virtuálního světa, včetně bujení digitální demence. Počítačová gramotnost od útlého věku však není zárukou větší vyspělosti a zralosti sociální, pozorovat lze opak. Nadměrné a pouze pasivní přijímání informací způsobuje řadu problémů (nejen) předškolákům. Nekorektní pravdou je, že mnohé děti jsou díky elektronice opožděné. Tzv. digitální éra internetových médií přitom přináší údajnou interaktivitu, kdy každý čtenář může (teoreticky) být zároveň i autorem. Vede ovšem toto k lepší informovanosti, většímu zájmu o dění kolem nás či ke kultivovanějším a fundovanějším diskuzím? Spíše právě naopak. Větší počítačová gramotnost má údajně být zárukou před manipulací. Opět je však realitou spíše pravý opak. Manipulace je dnes daleko, daleko snazší, včetně pokrokařské indoktrinace, které nebezpečně přibývá i v našem školství.

Současně jsou dnešní mladí mnohem méně vychovaní, daleko drzejší, daleko arogantnější, daleko agresivnější i daleko sobečtější – opravdová solidarita je pro mnohé naprosto neznámým pojmem z jiné planety či spíše jiné galaxie. Pozdravit nebo pustit staršího sednout? Proč? Další sobeckost a prázdnotu maskují okázale ušlechtilým pácháním korektně pokrokařského zlo-dobra, nežádka s radikalismem a záviděním hodným entuziasmem nezralého mládí. Egoismus, sebestřednost i asociálnost pokrokařských časů ilustruje globální posedlost narcistickou módou selfie. Děti i mládež tragicky trpí prázdnotou, cítí se osaměle a stále odcizeněji a přitom jsou společností manipulovány do role narcisů. Děti a mládež jsou dnes na každém kroku zahlcovány pohodlnými pseudoprožitky, přičemž chybí opravdový kontakt, skutečné zážitky a především aktivita a iniciativa. Všechno se jim tak jeví jako samozřejmost.

Jádro problému nespočívá v dnešních dětech samotných (nejsou „od přírody“ nijak horší, ale ani lepší), jejich chování je odrazem stávající společnosti, ve které se např. se samozřejmou agresivitou setkávají prakticky už od kolébky. Neblahý vliv mají i proměny charakteru rodiny, kdy rodičovská péče (včetně času) je suplována náhražkami – konzumem, virtuální realitou aj. Škola přitom mladým především neposkytuje náležitý řád, který často fatálně chybí i v rodinách. I rozumní, tj. nepokrokařští, psychologové a jiní specialisté přitom moc dobře vědí, že právě pevný řád a jasná pravidla děti i mládež potřebují. Mimo jiné proto, že vnášejí do jejich života pocit jistoty, opory i klid. Pokud adekvátní řád absentuje, mění se škola v pouhou „zábavnou instituci“. A již negarantuje nejenom potřebné znalosti a vědomosti, nýbrž v mnoha případech ani pracovní návyky nutné pro život, resp. učební návyky nezbytné pro další studium. Studenti přicházející na střední i vysoké školy jsou silně nevyrovnaní. Svoboda je pokrokařsky zaměňována za neukázněnost a nevychovanost.⁵⁹

⁵⁷ Nicméně ve škole získané či prohloubené dovednosti by se neměly týkat pouze sféry informačních a komunikačních technologií. Ohledně dalších užitečných dovedností lze konstatovat obdobné jako u znalostí – současné tuzemské školství tyto hrubě zanedbává, zrušeny byly předměty typu dílem či pozemků apod.

⁵⁸ Nelze nezopakovat smutně trefná slova P. Piťhy: „V našich základních školách se hojně debatuje, neustále a o všem. Vzpomínám si, že Bernard Shaw jednou řekl, že debata vždycky nabude na dynamice, když alespoň jeden zúčastněný o věci vůbec nic neví. Vzpomínám si také, jak mi s chloubou řekl jeden učitel výchovy k občanství na 2. stupni, že je to úžasné, na co děti nepřijdou. „Představte si, že už sedmou hodinu debatujeme v sedmé třídě o tom, co je to duše. Já vždycky přivedu někoho, kdo k tomu má blízko a je debata, třeba různé faráře, nebo psychiatra.“ Doporučil jsem mu, aby na osmou hodinu pozval někoho z opravny pneumatik, že tam o duších taky hodně vědí, a udělal jsem si nepřítele na doživotí. Tento debatní klenot však nevyčníká nijak příliš ze standardu středoškolských debat. Je to nezávažné plácání, při kterém se hodnotí rychlá reakce, bulvární povrchní záblesky a uvedení bizarních zajímavostí. Tak lze vychovat v lepším případě dobré povrchní společníky, v horším pivní filosofy“ (Piťha, P.: *Velká iluze českého školství*. Přednáška 2. 4. 2008 při zahájení Pedagogických dnů na Univerzitě Hradec Králové. Dostupné na <http://www.revuepolitika.cz/clanky/309/velka-iluze-ceskeho-skolstvi> [cit. 14. 1. 2016]).

⁵⁹ „Obávám se, že z našich škol začnou vycházet neotřesitelně drzí lidé, neschopní pořádné práce a bez schopnosti se dohodnout. Stále více se setkávám s lidmi, kteří jsou tak svobodní, tj. neukázněni, že se to projevuje chaotičností myšlení, neschopností něco domyslet. Stěžují si, že jsou neustále stíháni ranami nespravedlivého osudu. Jsou to lidé, kteří byli vždy chváleni. Jsou to žáci, kterým nikdo neřekl, že nic neumí, protože se neucí. Slyšeli vždy jen dobrý, výborný, skvělý, perfektní,

Všechno je pokrokářsky dovoleno,⁶⁰ neexistují žádné hranice a nezbytné mantinely, každý má údajné právo na cokoli. Pokrokářskou módou je i odsuzování našeho školství za přílišné uplatňování praxe tzv. posttereziánských příkazů a zákazů, namísto větší volnosti, svobody a vnitřní motivace ... Přitom pravý opak je pravdou. Volnosti, benevolence a tzv. svobody je totiž neúměrně mnoho. Mnozí žáci a studenti, nezřídka s tragikomicky hypertrofovaným sebevědomím, prosazují svá tzv. práva fakticky na cokoli. Přitom obvykle naprosto přehlížejí jakékoli své povinnosti. Kde se toto vzalo? Opravdu v dětech a mladých samotných? Nikoli, to pokrokářští aktivisté, neziskovky & co. vytvářejí soustavný tlak i na legislativní zakotvení toho, že dětem přisoudíme a doslova vnutíme samá práva (včetně práva na vyjadřování se vlastně k čemukoli) a naprosto žádné povinnosti. Zvrhle zvrácený je pokrokářský konstrukt, že dítě je malý dospělý, tedy bytost stejně rozumná i zkušená, která má být samozřejmě schopna rozpoznat, co je dobré a správně nejenom pro ni samotnou.

Literárně i filmově zpracovaná „*džungle před tabulí*“ se stala krutě-smutnou realitou na mnoha našich školách. Šikana a excesy obtěžování, včetně sexuálního, se posouvají do stále extrémnějších poloh. A nové technologie (typu mobilních telefonů a sociálních sítí) dopady výrazně zesilují. Přibývá šikany nejen mezi žáky a studenty, nýbrž i šikany a útoků na pedagogy. Ponižování, šikana, agrese jsou pokrokářsky ovšem nazírány jako nezbytná „*daň za svobodu*“. Učitel přitom mnohdy nenachází nikde žádné zastání a fakticky nemá legální prostředky, jak čelit narůstající agresi. Současný systém není schopen často řešit ani následky, natož čelit příčinám. Fyzické tresty byly zrušeny, stejně jako polepšovny (nejlépe i pro rodiče) ... „*Strážci vzdělání*“ by přitom měli požívat obdobné ochrany, i úcty, jako strážci zákona. A musí mít daleko více pravomocí. Leč dnešní škola nemá ani pravomoc žáka či studenta sama zkontrolovat při podezření na intoxikaci tvrdými drogami. Ostatně, proč drogy nebrat, když nikdo – ani dítě, ani rodič – není potrestán. Fráze a žvásty o prevenci v drsné realitě neobstojí.

Nikoli nepodstatnou roli hraje pokračující zpochybňování jakýchkoli autorit. Korektní pokrokářství směřuje k odstranění autority nejenom učitele, nýbrž i rodičů. Tito mají za téměř již i zákonnou povinnost dítě sentimentálně hýčkat, pěstovat jeho ego a všechno mu dovolit, bez jakýchkoli mantinelů, zákazů i povinností. Plesknout neposlušné a rozjívěné děčko? Dnes stvůrná brutalita na úrovni genocidy. A učitel? Neo-osvíceneckým ušlechtilým ideálem je pokrokářsky benevolentní kamarád, který děti či studenty samozřejmě nijak nevede, ani nikterak neomezuje, pouze s nimi kreativně o všem diskutuje, přičemž se všichni navzájem spontánně a radostně obohacují. Kam tyto zcestné bludy vedou, je bolestně patrné na každém kroku. Kantor dříve požíval u dětí, i rodičů, adekvátní autority a měl také náležitou prestiž. V pokrokářské době nikoli, spíše právě naopak. Stále klesající statut učitelské profese souvisí samozřejmě i s platovým podhodnocením. Nicméně je potřeba konstatovat, že zvýšení platů učitelů okamžitě kvalitu výuky automaticky nezvýší.⁶¹ Daleko významnější je proto skutečnost, že žáci už v současnosti nejsou žáky, studenti nejsou studenty, nýbrž pokrokářsky se jedná o přehnaně opečovávané a všemožně hýčkané „*klienty*“. Pokud tito něco neumí nebo neznají, vina je vždycky automaticky pouze na straně vzdělávací instituce a kantora. Kantora vnímaného ve smyslu slouhy. I média zcela bezostyšně radí a doporučují žákům i studentům, aby se neustále odvolávali a bránili i soudní cestou proti špatným výsledkům.⁶² A i v této oblasti korektně pokrokářský jazyk mění a zatemňuje skutečný význam slov – takže lenost už moderně není leností, nýbrž omluvitelnou a politováníhodnou prokrastinací, nevychovaný rošťák není zlobivým frackem, nýbrž trpí hyperaktivitou aj. Žáci a studenti jsou tak neustále utvrzováni v tom, že příčiny svých problémů a svých neúspěchů nemají hledat především u sebe. A tyto návyky si odnášejí do života a pracovního procesu. O to více je v současnosti nezastupitelná a klíčová osobnost samotného učitele. Skutečných osobností, a příkladných vzorů, se však bolestně nedostává. Což ale neplatí zdaleka jen pro oblast výchovy a školství.

Waw! a někdy máš smůlu. Tato smůla, která není náhodná smůla, ale nutný důsledek drzé lenosti, bohorovnosti a nedotknutelnosti, se po vyjití školy změnil v rány osudu. V běžném životě se na ně na rozdíl od škol nefouká a nerozdávají se utěšující dobrůtky“ (Piřha, P.: *Velká iluze českého školství*. Přednáška 2. 4. 2008 při zahájení Pedagogických dnů na Univerzitě Hradec Králové. Dostupné na <http://www.revuepolitika.cz/clanky/309/velka-iluze-ceskeho-skolstvi> [cit. 14. 1. 2016]).

⁶⁰ K absurditám skutečně pouze namátkou náleží např. pokyn, že během maturitního testu mohou studenti jíst a pít (leč nesmí mít jídlo, ani pít položené na lavici). To by snad během doby konání testu bez jídla a pití zemřeli hladem či žízní, resp. bylo by dramaticky ohroženo jejich zdraví? Leč jistě existují náležitě pokrokářsky vědecké studie dokazující, že student má přece nezadatelné lidské právo maturitní test vypracovat s hamburgerem v ruce.

⁶¹ Nicméně problém zoufale nízkých platů přetrvává. Na inkluzi přitom prostředky jsou ... Pokrokářské recepty, jak ve školství ušetřit, však volají po změnách ve výuce – a to ve směru snížení počtu hodin, redukcí povinných předmětů, dalšího omezení objemu informací, které mají děti zvládnout, samostatného učení se přes internet ...

⁶² Např. je velmi oblíbené i rozšířené zpochybňování zadání příkladů i správných řešení u maturit či přijímacích zkoušek. A kolegové z vysokých škol (veřejných i soukromých) vyprávějí, že se již setkali s případy, že student se dostavil na zkoušku se svým právníkem, a požadoval i jeho stálou přítomnost u celého zkušebního procesu!

Taktéž touha po vzdělání je v současnosti obecně menší, nežli např. v 90. letech 20. století. Společnost jako celek nebezpečně hloupne⁶³ – což může být v dimenzích integrované Evropy umocněno „naředěním“ obyvatelstva migrací (přiliv migrantů z jiných civilizačních a kulturních okruhů též rozměňuje naše pravidla chování, zvyky, tradice apod.) – a stále méně jejích členů je do formování společnosti či do politiky smysluplně zapojeno. Svět se přitom jeví stále složitější, přibývá informací, včetně záplavy informačního spamu, a orientace v rychle se měnícím světě je pro stále větší počet lidí pořád obtížnější. Z národa se stává atomizovaná, levná síla, která nezná (zdaleka nejen) historii, potřebné souvislosti, příčiny a světu nerozumí. A je stále lépe manipulovatelná a ovládaná. Především u mladé generace je přitom neznalost dějin, našich i světových, ostudně fatální. Přitom právě znalost historie je naprosto nezastupitelná ohledně porozumění i dnešnímu světu a významně přispívá k pocitu sounáležitosti, v neposlední řadě včetně dnes tolik potřebného docenění národní identity.

Negativní roli sehrává též pokrokářská snaha o povinnou inkluzi „za každou cenu“ – vlajkový projekt stávajícího vedení MŠMT. Nejen, že silou tlačena⁶⁴ inkluze je pokrokářským projektem nepřipraveným, chaotickým, ale i samotná idea je silně pochybná a značně diskutabilní. Jde o nebezpečný experiment především na dětech a mládeži. A kým je vlastně urputně prosazován? Snad rodiči (a dětmi) či skutečnou odbornou veřejností, tedy zejména učiteli a školami samotnými? Nikoli, na inkluzi nejvíce tlačí hlavně nepřehledně spleť síť, přímo sluníčková chobotnice, nejrůznějších neziskovek (za tučný peníz inkluzi naučí – z řady neziskovek jsou tak spíše ziskovky výnosné pro své zakladatele i kamarádky)⁶⁵ a aktivistů.⁶⁶ Samozvaných inkvizitorů pokrokářského dobra. Propagandisticky opakují svou mantru, že jde o naplňování rovného přístupu ke vzdělání, a že integrovaná výuka přece automaticky, a samozřejmě, obohacuje všechny děti bez rozdílu.⁶⁷ Věcné protiargumenty jsou aktivistickými inkluzátory ignorovány či dehonestovány s tím, že inkluze se zastavit nedá, resp. že inkluze rovná se pokrok a modernita. Nemá to být údajně žádná pokrokářská móda, nýbrž zcela objektivní proces a naprostá nevyhnutelnost. Schéma, které se dá napasovat prakticky na všechna pokrokářská témata – údajně nevyhnutelnost, pokrok, (post)modernita ... Nejenom zde pokrokářská úderka odmítá uznat reálný život a je fanaticky přesvědčena o neomylnosti a prozřetelnosti. Pokrokářské dobro musí být jakkoli prosazeno! I kdyby měli všichni zemřít.

Pokrokářská inkluze zničí specializované školství, které je (resp. bylo) opravdovým pokrokem. Inkluze bere handicapovaným možnost zažít radost z úspěchu a vystaví tyto kruté dětské šikaně. Každý opravdu všechno nedokáže a daleko lépe mu je ve specializovaném zařízení. Pokrytecká a především iluzorní představa, že v jedné třídě budou šťastně a vesele prosperovat naprosto všichni žáci bez rozdílu způsobí, že ve skutečnosti budou trpět nejen handicapovaní, ale i nehandicapovaní. Pokrokáři však urputně páchají své dobro dále, realitě navzdory. Jak přispěje k lepším výsledkům nehandicapovaných účast těch, kteří standardní výuky nejsou schopni a musí jim asistent všechno tlumočit? Jak zde má učitel vůbec vyučovat či zkoušet? A rodič, který své např. talentovanější dítě nebude chtít nechat stresovat, trpět a zaostávat začne poptávat instituce soukromé ... (Není to nakonec pravý cíl?). Za zmínku zde stojí i výrok p. prezidenta ČR o tom, že: „*Migrace je inkluze ve velkém ...*“.⁶⁸ Nadějí na přehodnocení inkluzivního vzdělávání skýtalo prezidentské veto novele školského

⁶³ Hovoří se o společnosti, kde probíhá dekulturnice. F. Koukolík varuje před debilizací i nárůstem deprivantů aj. „*Většina lidí se nechá debilizovat nebo aktivně debilizuje sama sebe, ať už příslušníky mocenské elity nejsou, nebo jsou ...*“ (z anotace Koukolík, F.: *Mocenská posedlost*. Praha: Karolinum, 2010. ISBN 9788024618258).

⁶⁴ Kvízová otázka: Který z významných tuzemských korektních pokrokářů pronesl (či napsal) památnou větu: „*Když to nejde silou, Katuško, půjde to ještě větší silou*“? Sice v jiném kontextu, leč pro pokrokáře příznačné.

⁶⁵ „*Neziskové organizace pokládám za pijavice na státním rozpočtu ... Sám bych změnil jejich financování tak, že za každou korunu státní dotace by si musely vydělat korunu vlastní ...*“ (Miloš Zeman pro Blesk: Dávám Valachové ještě rok ... *Blesk*, 6. 6. 2016, s. 4. ISSN 1210-5333).

⁶⁶ „*Přirozeně se některým skupinám velice hodí, aby školství bylo takový nepřehledný galimatyáš, moloch, kde lze snadno využívat škol k ovládnutí společnosti nebo něco posílat spráteným organizacím ze školského rozpočtu*“ (s. 26 textu Kaiser, D.: V českých školách ubývá učení a přibývá vymývání mozků: Dneska elity prosazují věci, na které má 90 procent obyvatel úplně opačný názor, říká Václav Klaus ml. *Týdeník Echo*, č. 18, 2016, s. 26-29. ISSN 2336-4971). O inkluzi Klaus ml. uvádí, že je to „*samozřejmě ideový projekt*“ (s. 28 dtto).

⁶⁷ Pro úplnost dodejme, že paní ministryně školství se snaží obavy vehementně vyvracet a apeluje, že opravdu není sebemenší důvod se čehokoli obávat. Nemají se bát učitelé, rodiče ani děti samotné – vždyť inkluze je přece velká „*šance dětem*“. Všechny čeká zářná a optimistická inkluzivní budoucnost, všechno a všechny obohacující. Nemá údajně ani jít o inkluzi celoplošnou, speciální školy mají zůstat zachovány a ve skutečnosti se má vlastně jednat pouze o reálnou podporu a finanční zajištění toho, co už dlouho fakticky probíhá. Na besedách prý učitelé i rodiče argumenty vnímají a chápou. Společné vzdělávání má samozřejmě a automaticky obohacovat úplně všechny a je „*určitě správné*“. Šikanu odlišných dětí považuje za nesprávnou rychlou zkratku, která z inkluzivního vzdělávání rozhodně nevyplývá. Podrobněji viz např. <http://www.sancedetem.cz/cs/o-cem-se-mluvi/ministryne-skolstvi-pro-sanci-detem-inkluze-uz-je-na-rade-skol-praxi-2146.shtml> [cit. 24. 5. 2016].

⁶⁸ V pořadu Partie TV Prima 6. 3. 2016. Nelze – ohledně migrace – nepřipomenout ani další aktuální a vysoce potřebná slova, konečně opět pojmenovávající věci pravými jmény. „*... Tahle Země je naše. Tahle Země není, a nemůže být, pro všechny ...*“ (p. prezident ČR Miloš Zeman, 26. 12. 2015). A V. Klaus v pořadu Partie TV Prima 3. 1. 2016 zcela správně připomíná: „*... Migrovat je lidská výjimka. To není normální ... Migrovat ze své vlastní země je v podstatě nenormálnost ...*“.

zákona z května 2016, které aktivističtí pokrokaři sborově nazvali sabotáží. S odkazy např. na hongkongské školství se strategií: „*Rídíme se hlasem svého srdce*“. A náš p. prezident je zle osočován, že mu podobná empatie údajně chybí.⁶⁹ Případně od inkluzátorů zaznívá, že kdo inkluzi nadšeně nevíta, ve skutečnosti postižené nenávidí. Ostatně vyděračské hraní na city se pokrokařům nezřídka hodí. Jindy ovšem zase kýčovitě emoce odmítají a apelují na raciono ...

V neposlední řadě připomeňme ignorování prostého faktu, že na kvalitní maturitu a kvalitní vysokoškolské vzdělání prostě každý „nemá“. Opravdové vysokoškolské vzdělání je vždy výběrové a vždy přiměřeně elitní. Každý opravdu nemůže být dobrým manažerem, jak jsou mnozí (nejenom tzv. levicoví) pokrokaři snad i skálopevně přesvědčeni. Jaké procento populačního ročníku je skutečně vysokoškolsky vzdělatelné? Skutečně je to oněch až 40 %, kterých u nás dnes tzv. studuje na vysokých školách a tzv. vysokých školách? Není to spíše cca 20-25 %? Tím, že budeme dále nemístně snižovat nároky na maturitu a na vysokoškolské vzdělání, aby byly dosažitelné pro úplně každého – bez ohledu na jeho schopnosti, zaměření i píli – tzv. znalostní společnost opravdu, ale opravdu nevybudujeme. Pouze vzdělání ještě více devalvujeme. Nicméně na pár let mládež odložíme do škol a oddálíme tím jejich konfrontaci s tržní realitou a faktem, že stávající systém je vlastně nepotřebuje – ani jako producenty a dnes v mnohém už ani jako konzumenty. Je tudíž spravedlivé připomenout, že přehnaná masovost vysokoškolského vzdělání není naší specialitou, s obdobným se potýká celý Západ.

Na straně druhé ovšem i naše dnešní společnost potřebuje nejenom kvalitní vysokoškoláky, ale i kvalitní řemeslníky. A kvalitní řemeslníky daleko, daleko naléhavěji, než kvanta nekvalitních pseudovysokoškoláků, kterým se ostatně ani skutečně pracovat obvykle příliš nechce (a manuálně, namátkou např. ve stavebnictví, už vůbec ne). O poptávce po tisících techniků, kdysi u nás naprosto běžných a na špičkové světové úrovni, nemluvě. A proč musí každá kadeřnice, masérka, kuchař, sestra, úředník, strážník aj. mít povinně maturitu či bakalářský, nebo dokonce už i magisterský, titul? Šikovný elektrikář, zedník, pokrývač nebo švadlena nejsou o nic méně hodnotní a přínosní nežli sociolog, politolog, kulturolog, novinář či aktivista/ka z genderových studií. Co s pseudovysokoškoláky a vlastně i tisíci a tisíci diplomovanými absolventy „*měkkovědních*“ oborů a pseudoborů? I vysoce postavení se ovšem urputně drží tragikomické logiky: Lidé s maturitou a vysokou školou statisticky vykazují menší nezaměstnanost. Namažme tedy úplně všem maturitu i vysokou školu a nezaměstnanost přece musí zmizet. Ve skutečnosti ale stejně mnozí skončí na úřadech práce.

Nároky se nepřiměřeně snižují na školách vysokých (a to na všech stupních studia) a mnohde lze smutně konstatovat konstituování jakési nové společenské smlouvy, v duchu parafráze vousatého vtipu z dob před rokem 1989, kdy se nyní „*učitelé tváří, že učí, a studenti se tváří, že studují*“.⁷⁰ Výuka se tragicky rozvolňuje, kdy nezřídka jde pouze o trapnou parodii skutečných studií, aby i ti, co na vysokoškolská studia opravdu nemají, nějak prolezli a získali diplom. Mnohé předměty i celé obory jsou tímto devalvovány, s čímž ruku v ruce kráčí neumětelství a diletantismus.⁷¹ Snad jen technické školy se pořád snaží udržet jakousi úroveň. Ostatně není těch

Cit. dle *Mladá fronty Dnes*, 4. 1. 2016, s. 2. ISSN 1210-1168. V. Klaus ostře kritizuje diktátorské praktiky probruselských politiků, kteří chtějí migrační krizi využít k unifikaci Evropy, k dalšímu omezení vlivu členských zemí. Těž viz http://www.denik.cz/z_domova/klaus-migrační-krize-slouží-bruselu-k-unifikaci-evropy-20160103.html [cit. 14. 3. 2016]. Srov. Klaus, V., Weigl, J.: *Stěhování národů s.r.o.: Stručný manuál k pochopení současné migrační krize*. Praha: Olympia, 2015. ISBN 978-80-7376-422-7.

⁶⁹ Srov. Zlatuška, J.: Hradní veto poškozuje nejen školství. *Právo*, 6. 5. 2016, s. 6. ISSN 1211-2119. L. Jelínek nezůstává pozadu a v ódě na pokrokařskou ministryni neopomíjí obvinění p. prezidenta z populismu (aneb „*Zasít ve společnosti pochyby, pak je zalévat a jejich plody sklízet je osvědčený trik populistů*“), ani odhalení zvlášť zavrženíhodných pohybů zkonstatěných a reakčních konzervativců (cit. dle Jelínek, L.: Zeman namydil Valachové schody. *Právo*, 7.-8. 5. 2016, s. 6. ISSN 1211-2119). *Respekt*, č. 19/2016 (ISSN 0862-6545) na s. 66 jízlivě píše, že: „*Prezident Miloš Zeman vetoval zákon garantující dětem místo v mateřských školách*“. Veto je ovšem 24. 5. parlamentem přehlasováno a v tuzemském školství pokračují revoluční, pokrokařské časy.

⁷⁰ Tento bonmot autora napadl při koncipování recenze pro *Marathon*, 2016, č. 2. Po několika týdnech inventura starých souborů objevila, že byl již před pár lety použit. Bývalým kolegou PG např. v textu dostupném na http://www.sok.bz/index.php?option=com_content&task=view&id=299 [cit. 14. 2. 2016]. Proč kolegou bývalým? Zmizel z očí, snad z republiky, snad i Evropy ... (nestal se snad dokonce „*bonesmanem*“ elitního klubu Skull and Bones?). Každopádně zdravím. I když přesvědčený liberál PG by s konzervativními stesky dozajista nesouhlasil. Stejně jako já jsem nikdy nesdílel jeho anarchistické nadšení ze západních tzv. levicových intelektuálů. Za neúmyslné plagiátorství se ovšem omlouvám. A bonusově přidávám „*dialektický*“ bonmot, plynoucí (nejenom) z kulatosti planety Země: „*Tak dlouho kráčíte na Západ, až se ocitnete na Východě*“.

⁷¹ Pokles nároků se týká i nemístného zjednodušování ekonomie, ekonomických teorií a jejich ostudně nekvalifikovaných interpretací, někdy i pod úrovní úsměvně neumětelské lidové tvořivosti. Tragicky zoufalá je fatální neznalost dějin sociálně-ekonomických teorií (a dějin, resp. historie vůbec), jejíž výuka byla mnohde zlikvidována či nahrazena plytkým povídáním s nenáročnými požadavky. Předměty, které vyžadují námahu a úsilí nejsou studenty vyhledávány a ruší se jako nepotřebné či v anketách krajně neoblíbené a špatné (tj. náročné, s vysokou neúspěšností u zkoušek). Dále uveďme příklad učebních aj. textů z oblasti makroekonomie či mikroekonomie. Na pultech lze spatřit řadu různorodých titulů, které mají např. makroekonomii v názvu. Některé výtvoři jsou ofšesné a jejich odborná úroveň se nachází v oblasti „*záporné nuly*“. Publikování cokoli může dnes přece úplně každý a někdo ochotný k „*odbornému*“ recenzování se přece vždycky najde. Při listování některými materiály (zdaleka nejenom z produkce soukromých či venkovských tzv. vysokých škol) lze žasnout nad

vysokých, resp. tzv. vysokých škol u nás krajně podezřele nějak neúměrně mnoho? Jejich úroveň, včetně tzv. progresivních trendů i celých studijních oborů,⁷² i získávání příslušných akreditací etc. jsou ovšem námětem pro daleko hlubší zmapování.

Dramatický pokles nároků je však patrný hlavně na školách středních a základních. Někde se už dokonce ani neznámkuje, ani se nezadávají domácí úkoly, aby žáci nebyli ani v nejmenším stresováni. Podle pokrokářských konstruktů známkování vede k pocitu ohrožení a omezuje tzv. vnitřní motivaci, tudíž je zpátečnický, přežilý a zavrženíhodný. Tzv. „svobodné“ školství neuznává osnovy, ani rozvrhy, ani učební hodiny, děti o všem diskutují a učí se pouze to, co sami chtějí a uznají pro sebe za vhodné, neb i malé děcko má být zcela kompetentní i zodpovědný tvor. Výsledkem jsou žáci a studenti rozmazlení, neukáznění, sociálně nezralí, nevzdělaní a nezřídka katastrofálně nepřipravení na realitu. Nejen praxe, ale i na studia další. Nemálo vysokoškolských studentů (a to i na magisterském či ještě vyšším stupni) se neumí učit. Neboť se nikdy pořádně neučili, nepotřebovali to, a ani k tomu nebyli vedeni. Kritickým bodem jsou především školy střední, jejichž úroveň je dramaticky rozkolísaná. Přitom právě v době studií na středních školách jde o věk zásadní i z hlediska formování politických názorů či národní identity. Proto i náležitě přípravě a vzdělání právě středoškolských učitelů je třeba věnovat patřičnou pozornost. A to samozřejmě nejenom v duchu pokrokářských „cool“ trendů – ohledně tzv. vnitřní motivace, aktivizace, sebereflexe, demokratičnosti, kreativity i rozmanitosti výuky či tuze oblíbeného pokrokářsky aktivistického boje s údajnými stereotypy, údajně stále „zlojedsky“ deformujícími a zatěžujícími naše vzdělávání. Líbivá slůvka, v překladu do normálního jazyka ovšem znamenající absenci učení a namáhavého studia.

Doslova alarmující stav dokladují statistiky psychologických i fyzických testů (např. uchazečů o práci u armády či policie), kde stále větší procento mladých křiklavě neobstojí, přičemž se limity a nároky ještě i snižují. Hlavní důvody? Děti a mladí méně sportují, chlapi i muži jsou zženštilí a slabošší, děti i dospělí poloděti jsou více závislí na rodičích, rodiny jsou nezřídka nefunkční a v neposlední řadě rodiny, vzdělávací instituce i celý systém mládež neúměrně rozmazlují. Formují tak rozmazlené a zbabělé sobce se strachem k sebemenší odpovědnosti. V obecnější poloze lze varovně připomenout, že – leč nejenom díky pokrokářskému vzdělávacímu systému (který přitom fakticky na kvalitní vzdělání rezignoval) – jsou do nemilosrdné globální konkurence vrháni mladí lidé zhýčkaní, neodolní proti nepohodlí i bolesti a hrůzně nepřipravení. Což lze konstatovat v dimenzích celé Evropy, kdy poválečná prosperita trvající cca čtyři dekády přináší právě i generace rozmazlené a daleko méně obezřetné (a to i ohledně nebezpečí válečných konfliktů a tvrdých střetů). Generace těžce tápající v řešení stávajících i přicházejících závažných problémů a eskalujících krizí. Především Západní Evropa přitom propadla nebezpečné „iluzi bezbolestnosti“, kdy je fatálně přehlíženo, že i – pro mnohé zcela samozřejmá – prosperita a bezpečnost vždy i něco stojí a vždy také i „bolí“. Definitivně totiž skončila „éra bezstarostnosti“. Přitom bývá ignorován nepříjemný fakt, že Evropa a její okolí se dramaticky proměňuje, že existují i nepřátelé naší civilizace (kteří i sebelépe míněný úmysl a nezištnou pomoc vnímají jako naši slabost či naši samozřejmou služebnou povinnost, neboť jsme nevěřící apod.)⁷³ a tedy i věci nesluníčkové. Leč pokrokářští milovníci lidiček, sluníček, srdíček i dušiček věří, že úplně všichni lidé jsou výjimečnými osobnostmi a, že úplně všem lidičkám po celém globu jde pouze a jen o dobro.

Neopomeňme připomenout, že v tuzemském školství (a samozřejmě zdaleka nejenom tam) bylo švejkovsky kreativně přejímáno – tentokrát ze Západu – spolehlivě obvykle to nejhorší. A to duchu nadmíru oblíbeného národního sportu „být papežštější než Papež“. S nesmyslným, a současně důsledným, rušením a likvidací všeho minulého, včetně i toho dobře fungujícího a dlouhodobě osvědčeného. Včetně napodobování, často i komsomolského „překonávání“ vzorů nikterak neodpovídajících našim tradicím a kořenům. Se zaměřením na

sebevědomím autorů, resp. přesněji nad jejich nebetičnou drzostí. Neuměteltví mnohdy kráčí ruku v ruce s naprostým diletantismem. Ovšem polouků a nedouků, přesvědčených o svých nezadatelných kompetencích vyjadřovat se k čemukoli, je samozřejmě plno i jinde. O nezbytné „pokoře“ před ekonomickou vědou, a to i v případě, když se standardními schémata nesouhlasíme, ani nemluví. Přehlíženo zde totiž bývá, že k fundované kritice teorií jsou jejich důkladné znalosti nezastupitelné (ke zmíněné problematice srov. Klaus, V.: *Velcí ekonomové jsou mou inspirací*. Praha: Institut Václava Klause, 2015. ISBN 978-80-7542-005-3, resp. recenzi in *Marathon*, 136, 2016, roč. 20, č. 2, s. 19-28. ISSN 1211-8591). Většina dnešních studentů ekonomie se ovšem studiem z učebnicové literatury nikterak neobtěžuje (o literatuře pramenné ani nemluví) a povrchní „přípravu“ provádí podle materiálů odkudsi stažených. S úrovní a (ne)kvalitou ještě obvykle tristnější. Přitom důkladné (a kritické) studium pramenné literatury – časopisecké i knižní – je pro pochopení ekonomických teorií zcela nenahraditelné. V minulosti se ekonomické texty ještě podrobně četly a odborně kriticky rozebíraly, dělány byly příslušné výpisky a konspekty, diskuze se vedly na základě znalostí etc. Ovšem, bylo to samozřejmě pracné, intelektuálně i časově náročné a pro mnohé „nezábavné“. Tudíž „starosvětské“ a proti tzv. novým trendům.

⁷² V. Klaus ml. správně připomíná (v souvislosti s nárůstem tzv. „progresivnosti“ dnešních vysokoškoláků ve srovnání s 90. léty), že: „... se na vysokých školách otevřela spousta oborů, které nemají žádný vědní základ. Tam z povahy věci studenty vyučují k tomu, aby byli aktivisti. I toho přibývá“ (s. 26 textu Kaiser, D.: V českých školách ubývá učení a přibývá vymývání mozků: Dneska elity prosazují věci, na které má 90 procent obyvatel úplně opačný názor, říká Václav Klaus ml. *Týdeník Echo*, č. 18, 2016, s. 26-29. ISSN 2336-4971).

⁷³ Naše soucítění a milosrdenství mohou být chápány a interpretovány i jako výraz podřízenosti, ponížení a přiznání nadřazenosti např. muslimů nad nevěřícími. Nevěřící jsou přece povinni sloužit jako dobrovolní otroci.

lokajské přejímání především ze značně odlišného prostředí amerického apod., s přehlížením osvědčených postupů a zkušeností (mnohdy pro nás mnohem vhodnějších) ze zemí hovořících německy či francouzsky aj. Namátkou např. ve vysokoškolské sféře šlo o nesmyslné rušení studijních kruhů, povinných rozvrhů a společných základů studia či šířeji o zbrklé a naprosto nekritické i naivní nadšení z kreditního systému studia. V řadě ohledů je přehnaná i míra svobody veřejných vysokých škol, které by měly být více řízeny státem (kdy např. děkani či rektori by rozhodně neměli být voleni i studenty). Nepatrnou drobností, nicméně příznačnou, je i opěvované zrušení tradičních papírových indexů na některých školách. Argumentováno je přitom moderností, výhodami pro všechny – kdy pravý opak je však pravdou – a úsporami. Opravdu jsou tyto úspory tak veliké a tolik nezbytné (např. ve světle vydávaných obrovských prostředků na různé integrované studijní systémy, které však reálně práci neusnadňují, nýbrž naopak ztěžují a mnohým spíše přidělávají)? Zmíňme, s uvedeným úzce související, ještě např. „úspěšnou“ likvidaci technického vzdělání, včetně průmyslovek s vysokou úrovní i dlouhou tradicí, promyšlené sítě učňovského či speciálního školství atd. Před rokem 1989 byl u nás na světové úrovni systém předškolní výchovy, následně byly mateřské školy nezděděná privatizovány a likvidovány coby relikt zavrženého režimu, resp. ve jménu pokrokařské modernizace a údajně světovosti. Dnes se bolestně, a draze, vracíme k dávno dobře známému.

Neutěšenou situaci umocní další neblahý trend, který i k nám asi brzy dorazí v plné síle. Ve jménu chorobné politické (hyper)korektnosti jsou na některých západních školách tvrdě cenzurována (a autocenzurována) témata i literatura. Ostatně i u nás jsou již patrné zuřivé lidskoprávní snahy o tragikomické přepisování knih i učebnic, včetně slabikářů s cílem dosažení např. tzv. genderové vyváženosti. Učebnice mají dětem namlouvat, že vůbec žádné rozdíly mezi muži a ženami a jejich rolem neexistují. S ideálem unisexového hermafrodita.⁷⁴ Což je urážlivé a hrubě znevažující nejen vůči mužům, ale především, a hlavně, vůči ženám. Ostatně není více příznivců feminismu a genderismu právě mezi muži? Úředníci (včetně ministrů), lingvisté, univerzitní studenti aj. zcela vážně bádají a diskutují namátkou o zákazu tradičních pohádek, které mají údajně být nepřípustně machistické a šovinistické. Pohádky pokrokařsky správnější měl (má?) přinést projekt osvěcených „migračních večerníčků“. S cílem pohádkovou formou vštěpovat dětem, že uprchlíci jsou moc hodní, a že je všichni moc potřebujeme. Když dospělí nechápu blahodárnost multikulturalismu, je nutné nalít toto do hlavy dětem. K pokrokařskému vymývání mozků slouží i odkudsi dovezená – prý informační – kampaň „*Pochop svého uprchlíka*“ (od které se nakonec ministryně školství distancovala).

Oslovení „*kluci a holčičky*“ má také již být genderově nepřijatelné, neboť prý ženy již od mládí trestuhodně znevažuje – a to dle výmyslů a přímo celé strategie lidsko-právního ministerstva. Vymýšlejí se směšné patvary, hravě překonávají i půvabné „*nosocistoplenky*“ obrozenců očišťujících českých jazyk. Hostka, chiruržka, strážnice ... Tuzemští pokrokaři apelují i na přejímání pokrokařských norem zpracovávání vědeckých textů, neopomíjejících zcestné obludnosti typu psaní tzv. gender neutral.⁷⁵ Trapnou módou se stalo nepřechylování ženských příjmení. Hrůznou tzv. diskriminací v pokrokařské době je, když prohlásíme, že holčičky ani slečny nepatří na lyžařský můstek či do boxerského ringu. Machističtí šovinisté tvrdí muziku ještě více, když podle nich skoky na lyžích, nebo vzpírání, box či kulturistika, nejsou pro ženy vhodné vůbec! Postmoderním smrtelným hříchem se stalo přiznání vědecké pravdy, že konstrukce i fungování ženského a mužského mozku jsou odlišné. Genderové disproporce údajně neexistují. Pokud věda i praxe dokazují opak, je nepřijatelné a vrcholně neslušné o tom jakkoli hovořit.⁷⁶ Mužům je médii i vzdělávací soustavou pokrokařsky vtlačováno do hlavy, že vrcholem statečnosti a opravdového mužství je akceptování, že ve skutečnosti jsou prý ženami. Naprosto zavržením hodné je být i pouhé – dnes drze kacířské a brzy možná již i trestné – pomyšlení, že muži naprosto vážně a hrdě se prsíciému visačkou s nápisem „*Jsem žena*“, by daleko, daleko více slušela visačka s varováním „*Jsem magor*“.

⁷⁴ Aktivisté, včetně tzv. genderových lingvistů, rádi rodičům dávat dětem jména tzv. genderově neutrální (Toni, René, Chris, Alex aj.) mající „*genderový potenciál*“. Tímto mají pokrokařští rodiče otevírat symbolický prostor pro utváření genderové identity plně v souladu se životní zkušeností, jeho či její. Připomínají ale, že česká společnost je „*zaostalá*“, neboť je silně patriarchální a tak i tzv. genderově neutrální jména považuje za mužská. Pokrokaři se tak musí obrnit trpělivostí – než nepokrokaři „*prohlédnou*“, resp. nežli se zblázníme úplně všichni. Pokrokařská je i „*genderově nevyhraněná*“, unisexová móda, bořící údajně předsudky, a nikterak nezatížená genderem. Nemá jít v žádném případě o módní výstřelek, nýbrž o odraz nutných společenských změn a pokroku.

⁷⁵ Samotný obsah publikace přitom až tak důležitý nezřídka už ani nebývá. Musí být ovšem zdůrazněny nezbytné (a v nemálo případech tragikomicky prázdňé) fráze o tzv. metodologii, obsaženy vhodné citace, odkazy na všudypřítomné projekty a granty a v neposlední řadě text musí být pokrokařsky progresivistický a genderově vyvážený. Tisíce lidí po celém světě se žíví tím, že rádi a píší tzv. vědecká pojednání, jak má správné vědecké pojednání vypadat, a jaké náležitosti musí obsahovat. Obvykle nejvehementněji poučují ti, co nikdy nic jiného nenapsali, ani nevytvořili. Jako na běžícím páse mechanicky vznikají kvanta pseudovědeckých paskvilů, které nikdo nečte, ani nikdo nepotřebuje. Vznikají pro čárku, pro citace, pro impakty, pro RIVy, WoSy, Scopusy ...

⁷⁶ Z roku 2005 připomeňme již legendární „*sexistická*“ slova rektora Harvardu L. H. Summese o tom, že biologické dispozice k matematice a technickým vědám nejsou u žen tak vysoké jako u mužů. Což vyvolalo obrovský mediální povyk feministek/feministů a bojovníků za politickou korektnost a pan rektor byl brzy odejit.

Přítom militantní feminismus stupňovanými aktivitami zlepšování postavení žen ve společnosti spíše blokuje a diskredituje.⁷⁷ Skutečně levicové řešení postavení žen netkví v tom, že se obě pohlaví stanou stejně „rovnoprávními“ (tedy stejně vykořisťovanými) na flexibilních trzích práce. Ani v ignoraci neodstranitelných přirozených, nejenom biologicky podmíněných, nesporných rozdílů mužů a žen. Nespočívá v jedněch záchodcích pro všechny, ani v demonstrativním veřejném kojení ostantativně emancipovaných matek, ani v povinných kvótách (pro ženy samotné nesmírně urážlivých), natož v tzv. genderově správném psaní a jiných pomatenostech. Ani v tom, že sebemenší gentlemanský projev vůči něžnému pohlaví bude dehonestován (a přímo trestán) coby projev zastydlého machismu a sexuálního harašení. Nýbrž právě naopak. Tedy v respektování a úctě k rozdílnostem, aniž by nějaká skupina byla příliš znevýhodňována. Přirozená ochrana slabšího pohlaví i gentlemanské chování k němu není žádný ponižující stereotyp. Leč budme ještě vděční za tradiční feminismus (I když tento, v neposlední řadě, ruku v ruce s emancipací, zadupal do země ženskost i ženskou krásu. Tyto jsou pokrokářsky zavrhovány jako stereotyp, přežitek a slabost). Na svou pokrokářskou šanci totiž dychtivě čeká módní tažení za práva transsexuálů a transgenderových mutantů. Pohlavní identita podle denní nálady, neohrožené transženy ... Tohle má být pokrok? Děkuji, nechci.

Fantasmagorické představy o „svobodné“ volbě pohlaví či zběsilé tažení proti tzv. genderovým stereotypům by v řadě případů šlo ocenit jako povedenou parodii, kuriózní výplod neškodných pošuků a šantalů či vcelku vtipný happening a studentskou recesi. Kdyby to ve skutečnosti nebyla tragédie, neboť je to korektně pokrokářsky míněno smrtelně vážně. Svobodně bádát, diskutovat (a v představách samozvaných cenzorů dokonce i přemýšlet) už nelze nad mnoha a mnoha otázkami. Kdo by chtěl riskovat krutý mediální lynč za údajný sexismus, údajnou xenofobii, údajný rasismus, za nepřipustný antimultikulturalismus, antigenderismus, antihomosexualismus či antievropismus? Které postavy, problémy, témata bude nutno korektně pokrokářsky vytěsnit z výuky? Neboť ve „*slušné*“ (tj. politicky korektně zmutované) společnosti se o takových věcech přece nemluví. Nežádoucí výroky a nebezpečná slůvka korektní pokrokaři hodlají postihovat zákonem,⁷⁸ kdy přísně stíhán má být i samotný „*zločin myšlení*“. V korektně pokrokářských představách totiž tím, že o nepříjemných, nesluňčkových věcech nebudeme hovořit, všechny problémy automaticky zmizí.

Část III. – Jak dál?⁷⁹

Ideologie ani populismus nejsou nadávky

Korektní pokrokaři nadevše milují slůvko „*nezávislost*“, které je dnes už bezobsažné a zcela vytunelované. Údajnou tzv. nezávislostí či související tzv. nepolitičností se totiž zaklíná a ohání leckdo. Od aktivistů různého ražení, pseudoekonomických a pseudointelektuálních kejklířů, přes centrální banky, sféru umění či média, až namátkou po lobbisty a poradce či experty, zaměstnáváné a štědře placené finančním sektorem.⁸⁰ Údajně vždy „*dušínovsky*“ nezávislí mají být aktivisté z tisíců přebujelých a nekontrolovatelných neziskovek. Nátlaková ideologie i praxe NGO-ismu je přitom nedílnou součástí repertoáru korektního pokrokářství.⁸¹ Opomenout nelze ani, v tuzemsku pokrokaři tuze oblíbenou, vějičku tzv. nepolitické politiky.

⁷⁷ Existuje ale i tzv. postfeminismus. Kontraproduktivnost genderového šílenství poslední doby totiž uznává i nemálo normálněji uvažujících žen, paní i dívek. Hlavně snahy vyrovnat se ve všem mužům, a to zcela ve všem, a za každou cenu. Ženy před několika desítkami let chtěly chodit do práce a brát za to i slušné peníze. To se jim podařilo, leč za jakou cenu? Možná vyhrály bitvu, ovšem válku projely. Jsou emancipované ženy spokojenější, šťastnější a svobodnější? Některé již dokonce začínají znovu chápat, že ženské slabosti (křehkost a zranitelnost) nejsou žádnými slabostmi, nýbrž právě naopak. V lecčems výhodami i zbraněmi. Nicméně machističtí šovinisté tuze rádi opakují vysoce nekorektní otázku, zda už někdy někdo spatřil pohlednou či sympatickou feministku?

⁷⁸ „*Kritici „nebezpečných“ slov a vět chtějí každému z nás vedle mozku do hlavy nasadit cenzora, který bude dohlížet na politickou korektnost ...*“ (s. 7 textu Martinek, J.: Politolog Petr Robejšek ke snahám prosadit povinné přerozdělování migrantů: Doufám, že se Sobotkova vláda bude chovat tak, jak si přeje většina české veřejnosti. *Právo*, 23. 4. 2016, s. 1, 7. ISSN 1211-2119).

⁷⁹ Resp. Jak alespoň přežít? Pesimistu, přesněji realistu, napadá – v kontextu utopií sociálně spravedlivějšího společensko-ekonomického uspořádání (což má být strategický cíl levice) – vedle otázek Jak?, Kdy? či S kým? – též i kacířské Pro koho? Neodráží lidové moudrosti typu „*Lidi páli dobré bydló*“, „*Každý dobrý úmysl je po zásluze potrestán*“ či „*Nikoho nenávidíte více, než toho, kdo Vám pomohl*“ nakonec nemilosrdnou pravdu? Aneb že by historickou pravdu konec konců nejjpřesněji vystihoval citát, že: „*Socialismus neselhal, selhali lidé*“ ...?

⁸⁰ Srov. Inflation „nezávislosti“. *Naše Pravda*, 2010, č. 32, s. 2. Společensko-politická příloha *Haló novin*, 30. 8. 2010. ISSN 1210-1494 & Vějička „nepolitičnosti“. *Haló noviny*, 8. 3. 2012, s. 5. ISSN 1210-1494.

⁸¹ „*Dominuje evropský nihilismus – „nejsou žádné hodnoty, vše je možné“ ... Každá druhá věc je „nezávislá“ – platí to sice stát ..., ale zástupci občanů o tom nemohou rozhodovat. Čím dál více státní agendy řeší aktivisté a neziskovky ...*“ (s. 220 fejetonu o migrantech – Klaus, V. ml.: To je ta země mlékem a strdím oplývající ... in Kolektiv: *Masová imigrace*).

Nezapomínejme ovšem nikdy, že zjevné i skryté (tedy ty rafinovanější) ideologie zůstávají věčným nástrojem, kterým vnímáme svět. Ani na to, že nejfanatičtějšími ideology bývají nezřídka ti, kteří ideologičnost vehementně popírají a ostentativně odmítají. Zaklínání se údajnou nezávislostí, apolitičností či objektivistickou vědeckostí přitom náleží do arzenálu apologetů stávajícího sociálně-ekonomického uspořádání a v neposlední řadě i korektního pokrokářství. Kráčí ruku v ruce s cíleným trendem tzv. deideologizace politiky a ekonomiky i s kosmopolitním odnárodnováním. Pomocí diktatury mediokracie a řáděním PR agentur jsou maskovány skutečné zájmy i faktičtí vládcí a vůdci. Mediální vymývání mozků k tupému konzumerismu vede od radostného nákupu pseudopotraviny až k tomu, že lapená oběť stádově koupí a zkonsumuje už všechno. I ve sféře politické, včetně korektně pokrokářských projektů.

Celá politická sféra (nejen levicová, resp. tzv. levicová) dnes postrádá nejenom velké ideje a vize, ale snad ještě citelněji velké osobnosti. Absentují i patřičné symboly a vzory, se kterými je možné se náležitě identifikovat. Charismatických osobností s vlastními – a ideologicky pevněji ukotvenými – názory, osobností opravdu hájících zájmy občanů své vlastní země, se bolestně nedostává. Bolestně se nedostává politiků s názory ideologicky pevněji ukotvenými ve smyslu tradičních politických ideologií, v socialismu, konzervatismu či liberalismu. Nikolí tedy pouze vycházejícími z údajně neideologické ideologie politické korektnosti, lidských práv a šířeji ideologie korektního pokrokářství, údajně prý levicového. Politologové hovoří o politicích „s radarem“ (kteří se mistrně vyhýbají všem rizikům a všem nepříjemným tématům). Dnes je ovšem třeba politiků bez tohoto radaru, zato s jasným cílem, idejemi, ideály i dobrým „kompasem“. Zopakujme, že do zcestných pokrokářských idejí a očividně krachujících projektů bylo proinvestováno už příliš mnoho. Současní mainstreamoví politici se bojí přiznat i zjevné omyly, a tyto pořád dokola korektně pokrokářsky propagují.

Byl opravdovou a silnou osobností, respektovaným státníkem a skutečným globálním lídrem snad dosluhující americký prezident, s volebním sloganem „Yes We Can!“? Svět ho možná zklamal (jak ostatně sám žaluje), leč nezklamal více svět on samotný? Nebo je to snad umíněná německá kancléřka, rozdělující (nejen) Německo, se svým již smutně kultovním „Wir schaffen das!“⁸²? Či panevropský prezident? Pokrokářské časy – a právě jim na míru šité a neustále reprodukováné mechanismy – generují vesměs politiky-panáky nevýrazné, slabé, nerozhodné až zbabělé, zoufale nestátnické, bez vlastních (resp. jakýchkoli) názorů. Leč dokolečka omílající prázdná hesla a aktivistické fráze. V mezích korektního pokrokářství i „globálního sluníčkářství“⁸³ Občas se sice někdo výraznější, a překračující šedivý průměr, vyskytne, ovšem spíše v negativním smyslu. Nezřídka jde o evidentní poloblázný – což ale na překážku např. v zastávání i vysokých evropských postů není. Přísnější státnická měřítká tak snese pouhá hrstka současných politiků, k nimž náleží např. vrcholný představitel Ruska. Přitom právě dnešní chaoticky-přelomová, dramatická doba po velkých osobnostech přímo volá aneb „úloha osobnosti v dějinách ...“ se znovu ukazuje jako klíčová. I na české politické scéně skutečně velké osobnosti, resp. opravdoví politikové-státníci bolestně absentují čím dál patrněji. Až na dvě, možná i tři čestné výjimky ... (Za které poděkujeme, a važme si jich).⁸⁴

Volání po respektovaných, energických a silných osobnostech nelze pokrokářsky odbýt salonním strašením údajným populismem. Ani tím, že údajně ti zlí, omezení, neúspěšní, nevzdělaní, neinformovaní, zapšklí, zakomplexovaní, malí, slaboští apod., socky, frustráti či ulice (v elitářsky kavárenské hantýrce), nebo mýtické tzv. „staré struktury“ prý žádají vládu pevné ruky. Což má být dnes krajně nebezpečné např. právě ve Střední Evropě. Cejchování populismem přitom pevně náleží do arzenálu politické (hyper)korektnosti, přičemž rafinovaně dochází k zamlžování, matení i falšování pojmů, včetně předefinování samotného významu slov. Obvinění z populismu je snadným způsobem, jak neutralizovat nevhodná fakta. Šikovní nálepky jako populist, ideolog, xenofob nebo rasista jsou frekventovaným nástrojem, jak protivníka snadno delegitimizovat a vyloučit nejen z diskuze, ale i ze „slušné“ (tj. korektní) společnosti. Z populismu se, v salónech, kuloárech, školách i médiích, stala sprostá nadávka, obdobně jako z termínu ideologie. Ocejchováním visačkou tzv. populismu je

Záchrana, nebo zkáza Evropy? Publikace č. 23/2016, s. 219-221. Praha: Institut Václava Klause, 2016. ISBN 978-80-87806-95-1).

⁸² „My to dokážeme!“ Neřekla, ovšem co. Zlí jazykové škodolibě tvrdí, že západní „levicoví“ osmašedesátníci právě dospěli ke svému „Listopadu“. A ani na to nepotřebovali svého Gorbačova ... Pro někoho zůstává A. Merkelová vzorem politického idealismu, ctícího etické imperativy, pro jiné je ovšem krajně nezodpovědným morálním imperialistou. K další osudově-strategické chybě Německa náleží prosazení ústupu od jaderné energie.

⁸³ O globálních sluníčkářích píše R. Valenčík na <http://radimvalencik.pise.cz/3369-globalni-slunickari-obama-merkel-co.html> [cit. 27. 4. 2016].

⁸⁴ Poděkujeme i za „ostrůvky rozumu“ v našem středoevropském prostoru – Maďaři mají svého V. Orbána, Slováci R. Fica ... Osobnosti, státníci a politiky prozíravé, realistické, s názorem i zdravým rozumem. Za zopakování stojí slova V. Orbána: „... To, že nemáme žádné dílčí společnosti žijící paralelně s námi, není nevýhodou střední Evropy, nýbrž jednou z jejich největších výhod a bude to také jednou z největších přítažlivých sil a nejvýznamnějších konkurenčních výhod našeho regionu v budoucnu“ (Léko, I.: Evropa páchá sebevraždu říká maďarský premiér Viktor Orbán v exkluzivním rozhovoru pro Lidové noviny. *Lidové noviny*, 19. 12. 2015, s. 15. ISSN 1213-1385). Za pozornost stojí vize V. Orbána o maďarsky orientovaném ne-liberálním národním státě, překonávajícím omezenosti „klasických“ demokracií. S inspirací u soudobých systémů v Rusku, Číně, Indii či Singapuru a Turecku. Orbán deklaruje např. i úsilí, aby většina bank byla vrácena do maďarských rukou.

mazaně upírána demokratická legitimita mnohým protestním hnutím i akcím. Všichni tak tzv. populismus v politice povinně korektně odmítají, nikdo nechce být populistický, ba ani ideologický.

Okázalé štítní se populismu je tragikomicky absurdní především u politických subjektů, které si verbálně zakládají na své údajně antisystémovosti (či dokonce revolučnosti), a které údajně reprezentují a hájí zájmy širokých lidových mas. A které by měly vytrvale realizovat antiestablishmentovou politiku. Fráze o vědeckosti jejich učení neobstojí, a to ve světle jejich cynického pragmatismu, revizionismu a eklekticismu. Nejen ony přitom fatálně přehlížejí, že milióny lidí dnes bolestně postrádají jakékoli jistoty i pocity sounáležitosti. O to bolestněji, že turbulentní svět je (nebo bývá minimálně interpretován jako) už tak složitý, komplikovaný a hlavně tak rychle proměnlivý, že mnozí ztrácí jakoukoli šanci mu porozumět.

Korektní pokrokaři nezdiskreditovali zdaleka pouze kategorie ideologie či populismu. K dalším zprofanovaným a totálně vytunelovaným, a dnes již naprosto prázdným, pojmů náleží tzv. lidská práva (kdy jejich pokrokařsky individualistická interpretace přitom nikterak nepřihlíží k právům druhých)⁸⁵ či občanská společnost. A bruselští pokrokařští aktivisté diskreditují nestoudně dál – třeba kategorii holismu. Přesněji holistický přístup, se kterým operují filozofické či ekonomické, resp. sociálně-ekonomické přístupy. 12. 4. 2016 Evropský parlament prohlásil také *Report on the situation in the Mediterranean and the need for a holistic EU approach to migration*. Nejenže je dnes stydno za přínáležitost k politické levici, od 12. dubna 2016 musí být už stydno i za sympatie k holistickému, tj. celostnímu náhledu.

Kam až vede absence idejí, osobností i přitažlivé a přesvědčivé vize, pokrytecký úprk od myšlenek ke zničujícímu pragmatismu a zbaběle objektivistické tzv. vědeckosti ukazují již řadu let volby, a to zdaleka nejen u nás. Nejenom think tanky by měly troubit na poplach proti dalšímu vyprazdňování a privatizaci politiky. Zpět k idejím, zpět ideologiím i k tradičním velkým stranám. Stop falešné nezávislosti, údajné neideologičnosti i démonizaci populismu!

Konzervativní přestavba a nové národní obrození

Módními již delší čas zůstávají rozličné vize transformací soudobých společností ve společnosti typu „post-“. Namátkou v inflaci těchto, až přehnaně populárních a módních, označení – ve společnost postindustriální, postmoderní, postkapitalistickou, postliberální, resp. post(neo)liberální, postdemokratickou, postevropskou, postkřesťanskou, postglobalizovanou či postmužskou etc. Nicméně ono „post-“ nemusí znamenat pouze mnohdy silně zprofanované a zdeformované – a to často právě i ve jménu a duchu korektního pokrokařství – ideje, vize, utopie a projekty. Ono „post-“ může signalizovat i návrat k tradičnímu, k osvědčenému, k normálnímu, k místnímu, k lokálnímu, ke skutečně trvale udržitelnému,⁸⁶ též ale k národnímu, k autoritativnímu, ke klidnému a stabilnímu řádu, k pořádku i patriotismu. A to v duchu „konzervativního probuzení a obrození“ politické levice, politické pravice i celých národních a lokálních společenství. Levice se bezpodmínečně přitom musí navrátit ke své politické podstatě, k problémům sociálním. A začít konečně zase hájit práva neprivilegované většiny. Obrozená autentická levice i pravice by v neposlední řadě měly identifikovat opravdové civilizační ohrožení a společného nepřítele a spojit síly v obraně před tímto – před korektním pokrokařstvím. Nebezpečí korektního pokrokařství, a s ním spojené nové tzv. levice, totiž rozhodně není pouhým ideologickým klišé. A identifikace společného protivníka je důležitá i z hlediska uchování homogenity a hlavně identity národa.

Také u nás, zatím ještě značně nesměle, počíná zaznívat volání po „novém národním obrození“ a nezbytném upevňování národní, ale i slovanské či středoevropské identity. Ve smyslu skutečné a opravdové „perestrojky“ – konzervativní přestavby 21. století, která by ale měla být uskutečněna nejenom lokálně, nýbrž i celoevropsky i globálně. Včetně konzervativní „glásnosti“ ve smyslu návratu historické pravdy, reálných faktů, reálné politiky i zdravého rozumu, namísto falše politické korektnosti a pseudoliberalismu i levičáctví korektních pokrokařů. Gorbačovská přestavba byla demontáží tzv. reálného socialismu, přestavba konzervativní by mohla být demontáží korektního pokrokařství. Obranně vlastenecké či přiměřeně národovecké postoje, resp. kategorie vlast, vlastenectví, domov, národ a jeho obrození nejsou pouze prázdná – a pro kosmopolity i korektní pokrokaře tuze ošklivá, přímo sprostá – slůvka. Je to naděje i budoucnost. Obdobně jako uchování si české koruny či czexit.

Zopakujme a připomeňme přetrvávající nemalá zmatení pojmů, nezřídka i cílená a zcela záměrná. Liberální, nerovná se automaticky levicový. Konzervativní rozhodně též neznamená pouze zpátečnický, reakční, natož

⁸⁵ Srov. námatkou např. text samotného zástupce veřejné ochránčyně práv příznačně nazvaný Lidská práva vyžadují restart (Křeček, S., *Právo*, 22. 4. 2016, s. 6. ISSN 1211-2119).

⁸⁶ Ostatně neabsentuje ve standardních politologických schématech pravolevého spektra vztah ke skutečně trvalé udržitelné budoucnosti, resp. ke kvantitativnímu neomezovanému růstu, založenému na plýtvání i exploataci přírody, uskutečňovanému pouze se ziskovou motivací a díky neúprosné tržní logice? Nemůže právě zde tkvět jeden z hlavních rozdílů skutečně moderní levice a pravice 21. století? A co zamyslet se, nad vysmívanými idejemi „ekonomických romantiků“ např. ohledně regulace vědecko-technického a technologického pokroku?

výhradně pravicový.⁸⁷ Konzervativní změny či reformy se nemusí automaticky dešifrovat jako posilování výhod a jistot pouze pro majetné. Liberalismus v žádném případě není synonymem skutečného pokroku.⁸⁸ Taktéž multi-kultí vize jsou spojeny především právě s ideologií liberální. Multikulturalismus (i úzce související projekty typu interkulturality, kulturní plurality, inkluze atd. atd.), tudíž nejsou hodnotou, ani výzvou univerzální, nýbrž konstrukty poplatnými pouze jednomu z politicko-ideologických systémů. Liberalismus je ovšem, někdy více, jindy méně, nicméně z podstaty vždy individualistický, a to stále více agresivně-individualistický. Na rozdíl od konzervatismu, snáze spojitelného s kolektivistickými východisky, hodnotami a ideály.⁸⁹ Připomeňme namátkou osvědčené tradice paternalistického konzervatismu, nebo dokonce i jisté konzervativní implikace díla K. H. Marxe (které je ovšem přehnaně zatíženo liberalismem).⁹⁰

Nezapomínejme nikdy ani na zdravý tradicionalismus rozhodně nikoli nevýznamné části tuzemských voličů, a to samozřejmě i voličů levicové orientace. Češi (a Moravané) nejsou tradičně konzervativní zdaleka, zdaleka pouze např. ve finanční sféře. Je opravdu nepokrokářský kolektivistický konzervatismus se sociální (či přímo socialistickou) orientací pro 21. století tak nemyslitelný, tak nepravděpodobný a našincem ani nechtěný? Je mnohými našinci opravdu tak nechtěný, a zcela neuskutečnitelný „*konec pokrokářství v Čechách*“?⁹¹

Opravdu je tak zpozdilý, či přímo reakční, volat po obrozené a skutečné Nové levici? Nikoli „*nové*“ ve smyslu 60. let, nýbrž po umírněně moderních konzervativních socialistech. Po osobnostech a hnutích propojujících socialistické ideály a vize (včetně zespolečnění, resp. různých forem společenského vlastnictví a nutných mechanismů plánování) s konzervativními tradicemi, hodnotami i pevným a stabilním řádem. Tedy po socialismus ve sféře ekonomické a konzervatismu, patriotismu a tradicionalismu ve sféře sociální. V souladu s organickým chápáním společnosti, se široce pojímanou sociální spravedlností, s neomerkantilistickou politikou, podporou místního, národního a skutečně trvale udržitelného, ve směru procesů deglobalizace, lokalizace a dalších protitrendů (neo)liberální globalizace.

⁸⁷ U konzervatismu bývá rozlišován tento ve smyslu stavu (a způsobu) myslí či povahové inklinace a ve smyslu politického, resp. společenského hnutí reagujícího na přílišné změny, narušující přirozené civilizační tradice. I když někteří konzervativci přitom tradičně popírají ideologičnost konzervatismu. Nehledě na různé podoby konzervatismu (paternalistický, autoritářský či populistický, ale i revoluční coby směřující k systémové změně – návratu k osvědčeným mechanismům, hodnotám i pořádkům aj.). Klíčový problém konzervatismu učebnicově spočívá především ve spojení minulosti s přítomností, resp. budoucností, tj. v nalezení způsobu, jak tradiční stavy zasadit do nových historických reálií. Konzervatismus se přitom samozřejmě nemůže spokojit pouze s vychvalováním minulosti a pouhým obnovením „*starých, dobrých časů*“. Nicméně právě daleko větší důraz na tradiční hodnoty, jistoty a instituce (počínaje rodinou), daleko pevnější a klidnější řád, pořádek, disciplínu a respekt k přirozeným autoritám či na povinnosti a odpovědnost (jako obvykle zcela opomíjené druhé stránky všech tzv. přirozených práv) i mnohem střízlivější nahlížení na lidskou povahu ve vztahu k dobru a zlu citelně absentují právě v době vykořeněného postmoderního relativismu. V neposlední řadě právě tradiční konzervativní hodnoty a mechanismy, včetně úcty k národním tradicím i osvědčeným institucím představují jednu z rozhodujících bariér proti globalizaci a ztrátě národní i kulturní identity, která je skutečným cílem směřování EU.

⁸⁸ Též zde je nezbytné pečlivě vymezovat pojmy a zabránit pojmovým zmatkům a mlčením. Je minimálně nutné odlišovat liberalismus klasický s reminiscencí v podobě neoliberalismu a liberalismus moderní ve 20. století, opět v různých podobách a kamuflážích (v řadě aspektů se překrývající s některými podobami socialismu).

⁸⁹ Srov. Příběh českého konzervativního myšlení (rozbor a recenze knihy Hanák, D.: České konzervativní myšlení (1789-1989). Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2007). In *Marathon*, 82, 2008, roč. 12, č. 4, s. 20-36, resp. dokončení in *Marathon*, 83, 2008, roč. 12, č. 5, s. 29-36. ISSN 1211-8591.

⁹⁰ Je přitom nutný návrat ke skutečným klasikům, tedy i k původnímu Marxovi, a kritické odmítání všelijakých neomarxismů, postmarxismů (foucaultovských, gramsciovských i žižekovských aj.) i celé tzv. postmoderny – obvykle směřů silně liberálních a hlásajících bludy korektního pokrokářství. Přitom nelze opomíjet kořeny korektního pokrokářství vyrůstající z osvícenství a reformních proudů. S čímž souvisí idea absolutní pravdy a jediné cesty ke spasení. I povinnost zvěstovat a radikálně prosazovat univerzálně platné dobro, dnes lidsko-právní, šířeji korektně pokrokářské. Neškodil by jistý návrat (přesněji kritická inspirace) k autentickému katolicismu i hodnotám a mechanismům předosvíceneckým. Vedle tohoto by mohlo „*nové národní obrození*“ čerpat – spíše nežli z tradic husitsko-reformačních – z idejí austroslavismu, novoslovanství i čechoslovakismu.

⁹¹ Určitou taktiku, jak čelit pokrokářskému běsnění, naznačuje konec protikuřáckého zákona v květnu 2016 v parlamentu – maličký úspěch v boji s korektním pokrokářstvím. Nakonec návrh skončil, alespoň na čas, v koši, kam ostatně patřil od samého počátku. Pokrokářské poblouzněné nesmysly je nutné neúnavně ironizovat a zesměšňovat (včetně pokrokářských předkladatelů), demaskovat jejich absurdnost a společenskou nebezpečnost (s identifikací toho, komu a čemu vlastně slouží) a návrhy samotné neústupně blokovat, promyšleně rozrývat, rozměšňovat (např. tisíce pozměňovacími návrhy) a posléze shazovat ze stolu. Společnými silami skutečné levice i skutečné pravice, za podpory všech normálních a myslících lidí. S „*nulovou tolerancí*“ vůči pokrokářským fantasmagoriím a s trpělivou antipokrokářskou osvětou a výchovou. Každý přitom může začít sám u sebe. Dlouhodobý smysl totiž má i anti-pokrokářská „*neposlušnost*“ sestávající i z každodenních, zdánlivě i nepříliš významných, drobností, které však alespoň nepatrně podemílají pokrokářské mechanismy. Opravdu namátkou např. principiální odmítání symbolů EU, kdy tato vlajka by měla konečně zase zmizet i z Pražského hradu, přelepování unijních hvězdiček na značkách, používání klasických žárovek (kterých si rozumní lidé udělali patřičné zásoby), ale i konzumování skutečně českých produktů, nakupování výhradně mimo hypermarkety a řetězce, krajní obezřetnost vůči všem slevám, striktní odmítání půjček na věci zbytečné, důsledné používání hotovosti i odmítání všemožných karet etc. etc. Dokažme, že nás, nepokrokářů určitě není málo. Nás je většina.

Kritické – a připustíme, že pro mnohé i silně provokativní – inspirace je možné nalézat ve formacích předkapitalistických či v idejích korporativistického trhu, namísto trhu liberálně-kapitalistického. Ani tuzemská levice by též neměla ignorovat zakořeněnou tradici prezidenta-mocnáře, která ostatně nikdy nevyvymizela. Většina našinců netouží, aby jejich prezident pouze moderoval debatu mezi politiky či stranami a navenek stál reprezentoval v roli poslušné loutky, plnící přesně zadání a pokyny vlády. A nenastal už konečně i na levici čas, přiznat si realisticky, že ke zrodu českého národa a celé naší společnosti (která bývala i průmyslovou velmocí) výrazně přispěl císař František Josef I.? Nepatřil snad k nejvýznamnějším našim vládcům? Ostatně národní obrození nejvíce plodů sklízelo právě za jeho rozšafného a moudře nepokrokářského panování. A k největším vojevůdcům a rekům náleží Josef Václav Antonín František Karel hrabě Radecký z Radče, jehož i umělecky cenný pomník by měl být obnoven.

Opravdová a sebevědomá levice nesmí podléhat u nás tolik, tolik oblíbenému seabemrškačskému cejchování údajnou provinčností a malostí. Neexistuje přitom sebemenší důvod směšně se považovat a vydávat za větší, nežli nám historicky, demograficky či geopoliticky skutečně náleží. I tady může dobře rezonovat (nejen) „zelené“ heslo: „*Co je malé, to je hezké*“. Skutečná levice musí skoncovat i s rádobyvěšákým osklíbáním nad pověstným MČČ – „*malým českým člověkem*“, včetně kondelíkovského čecháčkovství.⁹²

Vskutku musí koncept šikovného a chytrého MČČ, nebo scénář řádně vedeného a poklidně fungujícího národního skanzenu být pouze terčem pokrokářských úšklebků? Nejde o důmyslnou strategii, jak čelit narůstajícímu globálnímu chaosu i tzv. globálním výzvám? A nebyl by spolehlivě fungující národní skanzen příkladem a inspirací pro země další a nakonec třeba i pro konstituování globálního skanzenu, šetrného k životnímu prostředí a celé planetě? Strategie národního, poklidně fungujícího řádu-skanzenu přitom nikterak není ani v rozporu s mostem mezi Východem a Západem, podporujícím jejich vzájemnou a prospěšnou koexistenci. Nebojme se staromilství, nebojme se staromódnosti! Nostalgie a retro nemusí být pouze výhodným artiklem obchodním, nýbrž i politickým. Artiklem i kapitálem. Ani trocha plebejského furiantství, říznutého kapkou zemitého českého (a samozřejmě i moravského) buranství v globálně pokrokářských časech neškodí. Což je ostatně další fenomén, který máme společný s bratrskými Slováky. Není snad pravdou a neoddiskutovatelnou realitou, že mnoho našinců je svou náturou biologicky i rozumově nastaveno na preferování důrazu na stabilitu poměrů, na klidný a fungující řád a náležitý pořádek a pohodu, před pokrokářským pseudopokrokem a neustálými změnami pro změny? Proč má být navždy naprosto zavřehodné heslo: „*Chceme klid na práci*“? Nebylo by už konečně načase u nás nastolit řád, který by každou pětiletku (dnes po každých volbách) nebylo nutno zase reformovat? Posedlost reformami je u nás silná už od 50. let. Jednou se ureformujeme a utransformujeme.

Kritická levice 21. století by neměla podléhat vábníčkám liberálního konstruktů tzv. občanské společnosti, ani její případné kultivace. Připomeňme, že ostatně ani: „*Vítězství a vláda občanské společnosti nenastaly*“.⁹³

⁹² Postmoderní (údajně levicový) filozof V. Bělohradský posměšně káže, že: „*I současný český konzervatismus vyrůstá z opožděného maloměšťáctví*“ (Český konzervatismus. *Salon, literární a kulturní příloha Práva*, 8. 3. 2012, s. (6). ISSN 1211-2119). Opravdu je „*symbol českého maloměšťáctví*“ otec Kondelík Ignáta Hermanna pouze směšně-trapnou, zpozdilou a politováníhodnou figurkou (spolu se svou vzornou manželkou, maminkou a hospodyní paní Kondelíkovou)? V čem, že má být trapný? Ve svém nepokrokářství? Našimi národními symboly byli, jsou i budou Český Honza, Josef Švejk i otec Kondelík, stejně jako pivo, knedlíky a hezké holky. A možná i pohodlný, a na pokrokářství rezignující, MUDr. Štěpán Šafránek z Básnické hexalogie. Proč se za to stydět?

⁹³ Balcar, J.: Řekni, kde ty vize jsou. Jak si Martin Potůček a prognostici před patnácti lety představovali naši současnost. A na co z jejich předpovědí došlo. *Lidové noviny*, 7.-8. 5. 2016, s. 19-20. ISSN 1213-1385. Výše jsou citována (ze s. 20) slova M. Potůčka, týkající se pěti globálních scénářů vývoje Evropy do roku 2010 vypracovaných Evropskou komisí. Potůček dnes přiznává, že: „*K rozlišným formám uspořádání občanské společnosti ... nedošlo*“ (tamtéž). Jako nejbližší skutečnosti se ukázal scénář první („*Vítězství liberální demokracie v prostředí tržního hospodářství etc.*“) a zejména pátý („*Nepokojné okolí*“). Ohledně prognostického materiálu z roku 2000 nazvaného *Vize rozvoje České republiky do roku 2015* (dostupné na http://www.martinpotucek.cz/index.php?option=com_rubberdoc&view=category&id=38%3Aknihy&Itemid=64&lang=cs [cit. 9. 5. 2016]) Potůček uvádí: „*Realita je ... taková, že Česká republika v roce 2015 je součástí semiperiferie Evropské unie*“ (s. 20 výše odkazovaného textu in *Lidové noviny*). Připomeňme, že vývoj ČR zde byl nastíněn třemi scénáři: 1) „*Vítězné trhy*“ (aneb ČR jako premiant liberalismu), 2) „*Institucionální přizpůsobení*“ (aneb ČR jako štika v evropském rybníce) a 3) „*Mírný pokrok v mezích dosaženého konsenzu*“ (aneb Co je doma, to se počítá). Žádný z prognózovaných scénářů se zcela nenaplnil – „... ČR se nestala premiantem liberalismu, dohnat v životní úrovni vyspělé evropské země se nepodařilo, i když došlo ke zmenšení rozdílu ...“ (tamtéž). Závěrem M. Potůček konstatuje: „*Ačkoli na jedné straně doba nazrála na vypracování vize dalšího směřování státu, na druhé straně chybí české společnosti vůle pro vizi*“ (ditto). Srov. recenzi textu Frič, P., Veselý, A. (eds.): *Riziková budoucnost: Devět scénářů vývoje české společnosti*. Praha: Matfyzpress 2010. ISBN 978-80-7378-110-1 (elektronická verze, rozšířená o lidské příběhy, volně ke stažení na <http://ceses.cuni.cz/CESES-1-version1-dlouha.pdf> [cit. 9. 1. 2011], resp. aktuálně dostupná na http://www.martinpotucek.cz/index.php?option=com_rubberdoc&view=category&id=38%3Aknihy&Itemid=64&lang=cs [cit. 9. 5. 2016]) in *Acta Oeconomica Pragensia*, 2011, roč. 19, č. 1, s. 89-93. ISSN 0572-3043. Vizi konzervativního obrození tady nahrává scénářů hned několik. Taktéž hned již scénář první „*Elity tváří v tvář vleklé krizi*“ (kdy se, má, mimo jiné zhroutit ideové sepětí ekonomiky a liberalismu a má docházet k nástupu „*kontrarevoluce*“ globalizace a české elity se uzavírají do „*ulity národního patriotismu a provincionalismu*“). Některé aspekty postuluje scénář čtvrtý „*Dobré vzdělání jen*

Tím méně by řešením bylo pokračující nebezpečné posilování nekontrolovatelného NGO-ismu a tzv. nezávislosti. Nezachrání nás ani naivně-alibistické spoléhání pouze na mechanismy přímé demokracie (i když institut referend by šlo využít v obraně před korektním pokrokářstvím – drtivá většina pokrokářských fantasmagorií by ve všelidovém hlasování byla totiž spolehlivě odmítnuta), na samospasitelnost vysněné participace, na relativismus mnohotvárného postmodernismu, ani na anarchistické odmítání státních struktur i veškerých autorit. Zdůraznit a zopakovat je nezbytné, že musí být rázně skoncováno se zpochybňováním autorit. A to v neposlední řadě i ze strany tzv. neomarxistů či tzv. kulturních marxistů apod., kdy např. myšlením frankfurtské školy prolíná přímo fobie z autorit, a principiální vymezení proti autoritářství, s čímž úzce souvisí odmítání minulosti, která autority symbolizuje. Konzervativní cesta přitom vede přes obrození právě autorit, se znovunastolením náležitě autority a respektu i k státním institucím, úřadům, včetně policie.⁹⁴

Vedle obrození autorit, jde o znovunastolení a obrození tradičních hodnot, idejí i tradičních politických stran a osvědčených národních i místních struktur. Včetně podpory lokálních a místních ekonomik. Silí názory, že globalizace je definitivně za svým zenitem, že se již vyčerpala a nastává éra deglobalizace a lokalizace. Nové technologie lokalizaci již dnes umožňují (i když mediální humbuk ohledně samospasitelnosti 3D tisku, 4.0 průmyslu či smart factory silně zavání další obrovskou bublinou, která brzy vyšumí – obdobně jako naivní tirády o tzv. „nové ekonomice“ i tzv. „nové ekonomii“ 90. let. Žádný zázrak se nekonal). Podporou lokalizace by však bylo možné čelit i chudobě a hospodářské (i politické) frustraci. Levicovou obdobou pravicové TINA („není jiné alternativy“) je přitom fatalistické svádění všeho na nevyhnutelné „objektivní trendy“ a tzv. pokrok v duchu korektního pokrokářství. Přitom např. globalizace a tzv. svobodný obchod určitě nereprezentují automatické dobro. I hlasatelé pokrokářských mýtů zuřivě bijí na poplach proti hrozbám protekcionismu a úporně varují před strašidlem hospodářského nacionalismu. Tzv. svobodný obchod však přitom odpovídá potřebám pouze určitých historických období a nahrává obvykle těm nejsilnějším. Světová integrace též neznamená automaticky lepší a spravedlivější svět. A deglobalizace, zdaleka nejenom, hospodářských či peněžních aktivit a toků není pouhým zpátečnickým regresem.

Nezbytná je revitalizace a reideologizace politických stran a celé politické sféry. Včetně odvahy čelit invazi korektního pokrokářství i včetně – již opakovaně avizovanému – návratu ke zdravému rozumu.⁹⁵ Nutno odmítat oblíbená vytváření pseudoprotblémů a jejich složitá pseudorešení, jakožto i zástupná témata odvádějící pozornost od opravdu palčivých otázek. Je potřeba jasně demaskovat politické vyvlastňování veřejnosti a pro mnohé líbivé iluze o apolitické politice či nových politických subjektech. A to i o (rádoby)protestních hnutích či tzv. nelevicové levici. Právě hnutí tzv. nelevicové levice náleží k dalším módním trendům nové, údajné, levicovosti. Příslušné subjekty (jako Syriza, Five Stars či Podemos) přitom odmítají a úspěšně marginalizují tradiční levici. Odklánějí voliče a prohlubují její izolaci.⁹⁶ Jevit se přitom mohou jako spontánní, vznikající na ulici. Jejich radikální image a velkohubá politika velkých gest je v reálu zcela bezzubá. Prázdná, nic neřešící. Tyto amorfní

*pro někoho“ (věnovaný vývoji vzdělanostních nerovností a vývoji přístupu ke vzdělání) a především šestý „Společnost se štěpí“ (Předpokládající řešení pokračující krize ordinováním neoliberálních receptů: „Na začátku třetí dekády 21. století drží Českou republiku pohromadě už jen setrvačnost podvyživených institucí sociálního státu, síla zvyku a nutnost zachovat formální reprezentaci ve vztahu k Evropské unii“). Všeobecná nespokojenost a faktický rozklad společnosti zde ústí k nástupu autoritativní levicové vlády v roce 2022, která „původně radikální koncept masivního zestátnění postupně reviduje do podoby přiměřenější reálnému vlivu relevantních kapitálových skupin ...“. Nové vládě se však zdaří resuscitace veřejných služeb a dochází k navrácení státu „zpět“ na jeho místo – zde cit. dle výše specifikované recenze), resp. scénář sedmý „Extremismus nastupuje“ (který nepočítal s migrační pohromou). Opomenout nelze ani scénář devátý „Energetický kolaps“ aj. Ke scénářům globalizace v rámci dlouhodobného vývoje, včetně např. predikovaného „otevření okna“ blíže viz Sirůček, P.: *Dlouhé K-vlny (historie zkoumání, vývoj, výhledy) a rozpory soudobé globalizace. Díl I. O cyklech a dlouhých vlnách. Díl II. O globalizaci a dlouhých vlnách. 3. aktualizované vydání*. Praha: Fórum společenských věd Klubu společenských věd, 2016, ročník 2016 (IV.). ISSN 2336-7679. <http://forum.klubspolved.cz/Sirucek160407-ch.htm> [cit. 7. 4. 2016].*

⁹⁴ Není přece možné, aby kdejaký drban či feťák/fetka pokrokářsky diskutovali a sami rozhodovali o tom, zda policista má právo je legitimovat či usměrňovat. A do policistů přitom strkali, nebo se s nimi potýkali a prali. Poučme se z praxe USA, jak by asi dopadlo individuum, které by do zasahujícího amerického policisty strkalo a drze ho napadalo? Inspiraci možno čerpat i z bližšího okolí – viz autorita policistů na Slovensku či v Chorvatsku. Samozřejmě přitom existuje i druhá stránka věci – chování, jednání či vizáž tuzemských policistů samotných.

⁹⁵ V. Klaus v souvislosti s hrozbami dnešního světa poznamenává: „... Hlavní chybu vidím v nás. Jsme slabí, oportunističtí a nerozhodní ... Problémem je, že jsme bez odvahy a bez jasně pozitivní vize budoucnosti. Že se pasivně smiřujeme se svým rozčarováním nad stavem světa. Že zapomínáme na zdravý rozum a na svou odpovědnost za celek. Že předvádíme zjevnou neschopnost učit se z minulosti a docenit význam a roli historie. Že jsme se stali obětí nových, fatálně chybných ismů – humanrightismu, multikulturalismu, environmentalismu, homosexualismu, kosmopolitismu a transnacionalismu. Že jsme se stali objekty – ale bohužel i spoluvůrci – tragédie politické korektnosti ...“ (s. 2 překladu projevu V. Klause Hrozbou jsme si my sami. Valdajská debata o hrozbách současného světa. In *Newsletter Institutu Václava Klause*, listopad 2015, s. 1-2. ISSN neuvedeno). Klaus apeluje: „Potřebujeme radikální změnu našeho hospodářského a sociálního systému, modelu evropské integrace a hlavně našeho myšlení“. A dodává: „Dnešní evropský společenský model (evropeismus) udržitelný není ...“ (Klaus, V.: *Migrační vlna a evropská nezodpovědnost. Právo*, 23. 1. 2016, s. 7. ISSN 1211-2119).

⁹⁶ Na čemž mnoho nemění ani to, že španělští Podemos pro volby v červnu 2016 utvořili účelovou koalici s blokem Sjednocená levice. Nicméně právě Podemos alespoň zcela nedémonizuje a nezavrhne populismus.

subjekty jsou přílišnou flexibilitou fakticky přitom zcela nečitelné a totálně nevyzpytatelné. Jako varovný příklad je možné uvést řeckou Syrizu, její názorové veletoce a posléze koloniální servilitu (kdy tzv. levicový premiér plní domácí úkoly od „Trojky“ pilněji, nežli jeho pravicoví předchůdci) či politiku v zájmu zahraničních korporací u stran v Jižní Americe.

Autentická levice (zde i spolu s autentickou pravici) musí razantně čelit pokračující záměrné destrukci, demontáži a privatizaci národního státu. Zastavit je nutno jeho cílené oslabování a tunelování, znefunkčňování s následnými poukazy na jeho neefektivitu a selhání. S převodem funkcí státu (včetně praktik outsourcingu aj.) na soukromé subjekty a především soukromé profity. Silný a funkční stát ostatně odpovídá i mentalitě našeho národa, alespoň drtivé části. Ohledně efektivnosti výkonu státní správy je samozřejmě nutné mnohé zlepšovat, nicméně liberální pohádku o vždy špatném hospodáři jménem stát a vždy dobrém hospodáři jménem soukromník už neberou vážně mnohdy ani malá děcka. Pohádka je to sice tradiční, leč i u nás napáchala škod ... Idea sociální mobility, např. v podobě atraktivního mýtu self-mademana u nás příliš zakořeněná není. Na rozdíl od silně a dávno, od husitů, zakořeněného rovnostářství. Skutečná levice tudíž musí trpělivě osvětlovat a striktně odmítat kolovrátkové slogany o nutnosti úspor, včetně neoliberalních praktik a politik prosazovaných „zleva“. Je nutné se neustále ptát: Proč najednou všude chybí peníze na podstatné věci (když na druhé straně přibývá relativně přebytečného kapitálu)? Proč má být údajně nevyhnutelně neustále šetřit a snižovat deficity či dluhy, které stejně nikdo nikdy nemůže splatit?⁹⁷ Kdo si žije nad poměry? Opravdu lidé poctivé práce? Kam mizí bohatství vytvořené díky vyšší produktivitě a novým technologiím? A není přitom rozhodující, zda se stále nacházíme na konci IV. dlouhé K-vlny, v mezietapě či přechodové fázi, nebo zda již žijeme ve světě V. (či dokonce VI. i VII.) Kondratěvova dlouhodobého cyklu.⁹⁸ Technologický pokrok ani inovace totiž nejsou všelékem automaticky vedoucím k prosperitě, pokroku, blahobytu a štěstí. Klíčoví jsou lidé.

Ukutečnění (neo)konzervativní přestavby levice 21. století se může stát jednou z adekvátních reakcí na hegemonii globálního kapitalismu s nadstavbou v podobě liberální demokracie (či „ultraimperialismu“). I odpovědi na mediálně silně zprofanované „výzvy“ globalizace i tzv. modernity. I jednou z cest, jak alespoň zmírnit oblundné odcizení v (post)moderních pokrokářských časech. V neposlední řadě i odpovědi na pořád silně bezzubé hledání subjektu systémových změn. Zapomínat ovšem nelze ani na to, že ne-kapitalismus automaticky ještě rozhodně neznamená socialismus. I dějinný optimismus má své limity.

Naznačit je možné taktéž širší úvahy ohledně perspektiv lidského druhu, včetně zajištění jeho biologického přežití. Odpovědná levice (ale samozřejmě i pravice) by místo tragikomických pseudoproblémů měla konečně začít uvažovat i v těchto dlouhodobějších dimenzích, které ovšem možná nejsou ani tak dlouhodobé, jak si dnes myslíme (či doufáme). Nejde „pouze“ o hledání nového sociálně-ekonomického uspořádání, včetně adekvátních vlastnických poměrů, např. v rámci diskuzí, co bude po kapitalismu. Již řadu dekád přibývá a sílí varování, že soudobá kulturní expanze je vysoce predátorská a její globálně protipřírodní nastavení není dlouhodobě udržitelné. Predátorsky nastavený samovývoj vede nejenom k devastaci životního prostředí, ale způsobuje i vážné problémy a nerovnosti sociální, politické či hospodářské aj. Nebude nutný sebezáchovný obrat v lidském myšlení i ve strategii prostého přežití? Což rozhodně neznamená, že by konzervativnější orientovaná levice měla bezmyšlenkovitě podléhat módním vlnám technopesimismu či ekooptimismu, nebo dnešnímu klimatickému alarmismu (nezřídka až lživému demagogismu environmentální tzv. levice), který neodmyslitelně náleží do arzenálu korektního pokrokářství. Nicméně alespoň střízlivější náhledy na neomezovaný kvantitativní „růst pro růst“, na přehnaně konzumní spotřební stereotypy i kulturu, nebo na technologický imperativ (kdy každá nová technika a technologie mají být v zásadě žádoucí, a je nutno tyto vždy aplikovat a ziskově vytěžit) by byly na místě. Lze opravdu spoléhat pouze na nové technologie či na údajně samospasitelnou samosprávu? A není opravdu velkým, a skutečně levicovým, tématem všestranná podpora veřejné i městské dopravy, v čele s železniční a vodní – namísto silniční, a to především individuální?

Za připomínání stojí neustále navýsost aktuální apel p. prezidenta: „*Budme levicoví, nebo pravicoví, ale nebudme amébou, nebudme měkkýšem*“ (M. Zeman na Žofínském fóru 21. 2. 2006). Pořád platí, že synonymem skutečné modernity levice 21. století, především té se socialistickou orientací, rozhodně není její další sociál-demokratizace.⁹⁹ A autentická levice se u nás už konečně musí zbavit syndromu „osmašedesátníků“. Ostatně právě oni byli, a jsou, u nás pionýry korektního pokrokářství i dalších mylných a zavádějících konstruktů typu

⁹⁷ Je nutné odmítat např. i další krok k omezení a znefunkčnění státu v podobě projektu tzv. finanční ústavy, omezující pravomoci volených zástupců, kteří by museli jednat pouze dle tržního imperativu „škrtej a splácej“.

⁹⁸ K této problematice daleko podrobněji in *Dlouhé K-vlny (historie zkoumání, vývoj, výhledy) a rozpory soudobé globalizace. Díl I. O cyklech a dlouhých vlnách. Díl II. O globalizaci a dlouhých vlnách. 3. aktualizované vydání*. Praha: Fórum společenských věd Klubu společenských věd, 2016, ročník 2016 (IV.). ISSN 2336-7679. <http://forum.klubspolved.cz/Sirucek160407-ch.htm> [cit. 7. 4. 2016].

⁹⁹ V. Filip po IX. sjezdu KSČM ujišťuje: „*Nejsme běčko sociální demokracie*“ (in *Haló noviny*, 16. 5. 2016, s. 3. ISSN 1210-1494). Dále konstatuje, že strana je vymezena „dobře“ i to, že nikterak nestojí v pozadí. A odmítá neadresnou kritiku těch, co pro změnu sami vůbec nic neudělali. Nicméně kritických hlasů o setrvačnosti, ztrátě tahu na branku i autority strany přitom málo není ... (a některé kritické příspěvky na sjezdu ani zaznít nesměly). Srov. text Voliči nechťejí sociální demokracii č. 2. *Marathon*, 68, 2006, roč. 10, č. 4, s. 38-39. ISSN 1211-8591.

tzv. třetí cest.¹⁰⁰ Synonymem modernity levice není ani přehnané rozkročení ještě více k tzv. politickému středu. Proč se snažit být za každou cenu stranou pro úplně každého? Kdo ostatně stvořil, a komu vlastně hlavně slouží, mýtus většinového středového voliče, který je ale přitom současně takto cíleně projektován, a do této polohy stále více manévrován? Bezpečnější středové strany zaměřené na nevyhraněného voliče – čti voliče bez jasného či ještě lépe jakéhokoli názoru, a tedy mnohem snáze manipulovatelného – by mohly začít být konečně vytlačovány moderní konzervativní levicí i pravicí. K čemuž je nezbytné i zpřehlednění politického spektra, včetně návratu k jeho tradičnímu pravolevému rozdělení.

Cesta vede přes tradiční, jasné, pevné, rozumné a srozumitelné názory, reflektující příslušné zájmy a respektující přirozenost člověka. Cesta vede přes srozumitelné návrhy skutečných řešení skutečných problémů. Včetně demaskování dnes už každodenně běžného zaměňování příčin a následků, včetně odmítání a zesměšňování pokrokářské demagogie i politického naivismu a v neposlední řadě i včetně bezpodmínečně nutného návratu k pojmenovávání věcí a problémů jejich pravými jmény. K čemu je údajná svoboda, která skrze korektní ufeemismy brání říkat či psát pravdu? Jenom abychom se někoho či něčeho ani v nejmenším nedotkli – a proto nastupuje tvrdá cenzura i autocenzura. Žádoucí a nezbytný je návrat k původnímu významu mnoha slov, které byly pokrokářsky předefinovány, přesněji zdeformovány. Těž velmi oblíbená volání po tzv. koncepčních řešeních, neustálá poukazování na složitost problémů a nutnost blokovat jednoduchá, údajně tzv. populistická, řešení nejsou nezřídka nic jiného než pokryteckými alibi pro nicnedělání, resp. pro podporu pokrokářských akcí. Některé věci opravdu nejsou až tak složité, jak je nám pořád předhazováno. Skutečné problémy je nezbytné začít konečně řešit a věci je přitom nutné dotahovat až do konce. Nikoli se spokojovat s polovičatostí, problémy stále odsouvat a nepříjemná fakta prostě ignorovat.

Nezbytné jsou přitažlivé vize, včetně obnovení vlády normalnosti, i energické a silné skutečné osobnosti s argumentační neústupností. Dále vždy pevné a v zásadních věcech vždy i jednotné postoje, s neustálým poukazováním na nekompetentnost a pseudosnobskou povýšenost liberálního establishmentu, naprosto odtrženého od reality. Včetně permanentních konfrontací předvolebních slibů a následných zrad programů, které nikoho dnes vlastně ani nepřekvapují. Nezbytná je neústupná obrana (alespoň) zbytků národní suverenity i vyslyšení poptávky po ztracených jistotách, především sociálních. Cesta vede přes jasné distancování se od pokrytecké státní salónní přijatelnosti a politické (hyper)korektnosti, od falešné a alibistické státní odpovědnosti i tzv. serióznosti, od evropského mainstreamového projektu a celého konstruktivního pokrokářství. Skutečná levice se musí neustále rázně ohrazovat proti bludné, zavádějící a nesmyslné konstrukci, že moderní liberální tzv. levice je levicí. NENÍ! Se skutečnou levicí a levicovostí nemá korektní pokrokářství vůbec nic společného. Korektní pokrokářství není levicové, ani pravicové, je pouze pomatené, destruktivní a krajně zhoubné.

Normálně myslící a uvažující člověk se zdravým rozumem se mnohdy sám cítí nesmírně trapně za korektní pokrokáře a jejich neuvěřitelné fantasmagorie proti přírodě i proti člověku. Je mu stydno za ně samotné a nezřídka se ostýchá znovu a znovu připomínat banální samozřejmosti a přirozené pravdy, které pokrokáři vehementně popírají či překrucují. Ovšem i toto připomínání samozřejmostí je v pokrokářské době hluboce nutné. Běsnění korektního pokrokářství se už nesmí ustoupit ani o sebemenší píď! Naději skýtají středoevropské, resp. východoevropské vize i recepty, a to nejen zemí V4. K rozumné jednající státům se mohlo připojit též Rakousko. Mohlo, leč díky – z podstaty krajně pochybnému (a to zdaleka, zdaleka nejenom díky snadnější manipulovatelnosti) a nesprávnému – korespondenčnímu hlasování ještě nepřipojuje. Zdá se však, že i Německo se pomalu a těžce začíná probouzet ze zlého snu. Leč německý, zatím stále na první pohled poklidně dřímající, obr může také i explodovat ...

Jsou tudíž diskuze o neliberální demokracii či nezřídka tabuizované úvahy o povinné účasti na volbách, o volebních hlasech jenom členům politických stran, o změně kritérií (leč nikoli snižováním nutného věku voličů, spíše naopak),¹⁰¹ nebo možnosti volit pouze v místě narození a dlouhodobého pobytu, pouze neprogresivními (ba reakčními) nemyslitelnostmi, nebo se snaží o reflexi nových skutečností, před kterými by ani politická levice zavírat oči neměla? Identifikace voliče se stranou by rozhodně neměla končit pouhým vhozením lístku do urny. A od věci by nebylo zavedení psychotestů pro kandidáty na politiky, aby se zabránilo taktéž i páchání pokrokářského dobra ze strany duševně narušených a nemocných fanatiků.

¹⁰⁰ Tzv. třetí cesty totiž v sobě nespojují přednosti obou systémů (jak bývá naivně prezentováno), nýbrž obvykle právě naopak – jsou eklektickou směsicí jejich nejslabších stránek a prvků a eliminují jejich největší výhody. Nehledě na to, že tyto projekty dříve, v rozděleném světě, sloužily k destrukci světové socialistické soustavy.

¹⁰¹ Dnešní mladí ztrácejí zájem o veřejné dění, jejich jediným zapojením do politiky jsou v drtivé většině tzv. diskuze na sociálních sítích. Tam se však obvykle nejedná o kultivaci názorů a platformu skutečných diskuzí, nýbrž o zábavné glosy a kanalizaci oponentů. A hlavně mladí jsou nezřídka osloveni více zábavností a komunikační obratností kandidáta, než jeho programem a zodpovědným přístupem. Na druhé straně ovšem právě mladí jsou ze značné části zdrojem protestních hlasů. Politické strany by ovšem měly mladé adekvátně vychovávat a náležitě formovat, a nikoli se jim pouze zábavnou formou lacině podbízet. K tomu jsou však zapotřebí velké, silné ideje a ideály i akční, energičtí a opravdoví politikové. Především právě mladí jsou dnes rozdrobeni do bublin různých subkultur, kdy citelně absentují společné hodnoty i cíle, které je třeba resuscitovat.

A co, tuzemské politické strany? ODS je stále ráda, že přežila klinickou smrt. Restart pořád nenastává. A i když občas, alespoň verbálně a obvykle přísně „v mezích zákona“, koketuje s konzervatismem,¹⁰² proti invazi korektního pokrokářství a nové tzv. levice se vymezuje nedostatečně. Zato zpozdile setrvává v zajetí primitivního antikomunismu. Silně alibistická ODS zůstává i ve vztahu k EU. ČSSD je zkrátka ČSSD, a jiná nebude. Přitom její liberálně pokrokářská fanatická menšina (v opravdu zásadním nikterak se neliší od městských liberálů z TOPky) celou ČSSD táhne od sociála pryč stále zřetelněji a fakticky stranu potápí. Ohledně stávajících tzv. lídrů zmíněných dvou velkých stran a jejich charismatu – raději, no comment ... Lidovci by mohli (a měli) být tradicionalisty a pevnou hrází proti korektnímu pokrokářství. Nejsou (a jejich tradiční vyděračské vládní praktiky rostou nepřímo úměrně schopnostem jejich vedení). Strana zvaná KSČM coby chytrá horákyně není ani ve vládě, ani v opozici. Otázkou zůstává, co je na tom vlastně chytrého? Opatrnické chytračení, a to i ve věcech zásadních, ovšem tato partaj dotáhla téměř k dokonalosti. Vážení soudruzi, nalijme si však čistého „třešnickového“ vína: Nebýt řady průšvihů a posléze obrovské lidské tragédie M. Ransdorfa, mnozí lidé by snad už ani nevěděli, že „neviditelná“ strana¹⁰³ ještě existuje. Opravdu vždycky obstojí univerzální alibi, že nepřátelská a nepřející média stranu ignorují?

Teoretické zázemí údajně radikální, či snad prý přímo antisystémové (o revolučnosti ani nemluvě), strany se celá léta masochisticky vyžívá v odhalování a pitvání údajných chyb minulosti. V odhalování a pitvání místy hraničícím s trapně kýčovitým kydáním hnoje na všechno dřívější, a to i před rokem 1948. Včetně, místy až kašpárkovského, strašení démonickým stalinismem či dogmatismem (přičemž hrdinní vymítači údajného stalinismu naprosto ignorují, že nejenže samotný J. V. Stalin už dávno nežije, ale že dávno ani už neexistuje Sovětský svaz a současné Rusko je hodně tvrdě kapitalistické). Je však opravdu takovým přínosem např. i z hlediska počtu získávaných volebních hlasů, resp. konkurenční výhodou strany, plošné odmítání (nejenom) socialistické minulosti? Kriticky upozorňovat na chyby současnosti samozřejmě už tak salonně přijatelné, státotvorné a patričně pokrokářské není. KSČM sice ještě plně módě korektního pokrokářství nepodléhá, nicméně využít tohoto nikterak neumí, a ani v nejmenším nehodlá. Zásadnější posuny či změny v dohlednu nejsou.¹⁰⁴ Ke stranickému bontonu náleží i dlouholeté předstírání, že v mnohém principiálně neslučitelné názory a proudy v rámci strany prostě neexistují. Sluníčkové pokrokářská taktika – o nepřijemných věcech se prostě nemluví, a tímto problémy vyhníjí nebo vymřou ...

Vize budoucnosti podle KSČM? Čekání na zázrak. Naivní snění nemající mnoho společného s potřebnými velkými utopiemi a přitažlivými vizemi. Snění bezzubě neškodné a často i komicky úsměvné. O hodném kapitalismu pro hodné lidi, o soukromovlastnické (pardon, tzv. pluralitní) hodné tržní ekonomice nikterak nemyslíci na soukromé profity, nýbrž výhradně na sociálně, „odpovědnou“, „etičnou“ a „zelenou“ – v duchu bájí o tzv. socialismu s „lidskou tváří“ či socialistických tržních ekonomikách (a obdobných kočkopsech tzv. třetích cest). K tomu trvalka v podobě šlágru a velkého mýtu o rajských SSSSE, tj. Spojených socialistických samosprávných státech evropských. Včetně pohádky nejsladší, té o mýtické samosprávě. Všechno prý tato brzy už spasí. A všichni na ni prý už netrpělivě čekají, včetně kapitalistů i bankéřů. Stále tak i u nás narůstá prostor a poptávka po skutečně levicové straně s umírněně národními aspekty, po straně hájící národní zájmy a rázně bojující s globálním kapitálem. Po politickém subjektu, který též přiměřeně naslouchá hlasům, přáním i tužbám normálních lidí poctivé práce a reflektuje jejich skutečné problémy. Kdo silici poptávku zachytí? Možná A. Babiš a jeho totálně nečitelné ANO, který si trpělivě vychovává voliče ...

KSČM (kterou v nostalgčnosti mohutně dotahuje ODS) údajně státotvorné a vysoce takticky, ba i údajně přímo strategicky vyčkává. Neustále pragmaticky a opatrnicky vyvažuje i chytristicky balancuje, přičemž fakticky dlouhá léta pouze bezradně a ustrašeně přešlapuje. Prázdnota a bezzubost, s jakou tak činí, je přitom místy až pozoruhodná. Strana, stále sice reprezentující osvědčenou a tradiční značku, je tak dnes především jakousi folklórní institucí. Se značnou dávkou básnické licence je občas označována i za sektu. Dávno totiž strana není ani v defenzívě, pouze reprodukuje stereotypy a rituály – nicméně samozřejmě v mnohém potřebné i užitečné – a setrvačností funguje. Její aktivizační a mobilizační potenciál se nachází, terminologií účetního, hluboko v červených číslech. Pomalu se začíná tříštit i věrný voličský elektoriát. Lze se jen podívat, když i někteří členové si vážně kladou otázku, proč tuto stranu (zopakujme, že především na parlamentní úrovni) vlastně volit? Ne, že by např. program či programová hesla byla úplně špatná a nerozumná, ale vždycky neslané,

¹⁰² ODS se stále, a ráda, označuje za stranu liberálně konzervativní. Může ovšem skutečný konzervativce vůbec být liberálem? Není to obdobný protimluv jako např. socialistická tržní ekonomika? Může autenticky konzervativní strana bezmezně uctívat liberální demokracii a liberální trh? A nenastal soumrak, resp. konec neokonzervativní Nové pravice právě díky přílišnému (neo)liberalismu a nedostatečnému konzervatismu?

¹⁰³ Míněna rovina celostátní, parlamentní. Kritika necílí na poctivou, často doslova mravenčí, trpělivou práci na lokálních úrovních. Tato samozřejmě zasluží vysoké ocenění a obdiv. Pragmatické zaměření na problémy „každodennosti“ je jistě důležité, nicméně úvahy a aktivity strategické, včetně velkých idejí a vizí nenahradí.

¹⁰⁴ Co vlastně přinesl květnový IX. sjezd? Kromě toho, že se konal? O bezbřehém pragmatismu leccos napovídá, že týden před konáním staronový místopředseda konstatuje, že z programové diskuze „... nevyplývá poptávka po obratu v politické linii ...“. Poptávku nepocítuje ani po novém politickém stylu (cit dle s. 1 textu Martinek, J.: Jiří Dolejš: Kvůli kvótám je třeba bouchnout do stolu. *Právo*, 7.-8. 5. 2016, s. 1, 7. ISSN 1211-2119).

nemastné, nedotažené ... Hlavně nikoho neurazit a nikoho nenaštvat. Parlamentní rutinérství či pábení ohledně poměrného zastoupení je sice věc hezká a snad i chvályhodná, leč není to v přelomové době poněkud málo? Strana (přiznat je však poctivě nutné, že zdaleka nejenom její vedení) je fakticky smířená s blbou náladou bez konce i východiska, s nezaměstnaností, s chudobou, se žebračnými platy, s nepřiměřenými zisky řetězců, developerů či bankéřů, s nekvalitními potravinami, se zaostalostí a úpadkem regionů, s odlivem profitů do zahraničí, s kolonizací naší země ... Strana je pasivně smířená se svými v podstatě – možná snad ještě – stabilními volebními preferencemi a okázale ignoruje historické příležitosti (nejen finanční a hospodářské krize Západu etc.). I bytostně levicová strana nepochopitelně přenechává jiným, obvykle je ani raději vůbec neotevívá. Hlavně nebýt populističtí, antipokrokářští, protievropští či dokonce národověctí. Ve skutečnosti však především a hlavně nebýt levicoví.

P.S. Coby drobný doplněk recenze knihy, resp. idejí V. Klause (in *Marathon*, 136, 2016, roč. 20, č. 2, s. 19-28. ISSN 1211-8591) připomeňme další ekonomický diskuzní text Klaus, V.: Poučení z nerespektování elementárních pouček ekonomie – příklad řecké krize. *Politická ekonomie*, 2016, ročník 64, č. 1, s. 109-120. ISSN 0032-3233. Levicověji orientovaný čtenář, resp. čtenář vyznávající jiné ekonomické doktríny a politické ideologie nežli V. Klaus, úplně se vším zde vysloveným pravděpodobně souhlasit nebude. Nicméně připomenutí, že „projekt sjednocování Evropy byl založen na politickém konstruktivismu, ekonomika v tom byla vždy jen instrumentem“ (mezititulek na s. 111 výše odhazovaného textu) je užitečný i pro tzv. levicové ekonomy, kteří minimálně alespoň podvědomě koketují s pomýlenými konstrukty korektního pokrokářství. Např. pro ty, kteří (nejen) stávající procesy sjednocování Evropy interpretují jako naprosto ekonomickou, a objektivní, nevyhnutelnost. Se kterou je nutné se minimálně fatalisticky smířit. V. Klaus dále uznává, že původní projekt evropské integrace (z 50. let 20. století) obsahoval i racionální ekonomické prvky. Ovšem etapa další se již nese ve zcela jiném duchu – nešlo už o integraci, o propojování jednotlivých ekonomik, nýbrž „... začalo ... dominovat něco kvalitativně jiného – v mnohém konstruktivistická a dirigistická snaha o unifikaci, centralizaci, homogenizaci a standardizaci nejrůznějších ekonomických (a postupně stále více nejen ekonomických) parametrů v rámci celého evropského kontinentu. Tyto parametry bývaly ... do té doby ... v suverénních státech Evropy značně rozdílné, což umožňovalo velmi produktivní systémovou konkurenci ...“ (s. 111 výše odkazovaného textu). Nelze nesouhlasit ani s dalším konstatováním, že „unifikační model evropské integrace ekonomicky slabším členským zemím nepomáhá“ (mezititulek na s. 112 výše odhazovaného textu). A odtud vede, přes ryze politický projekt eura, i cesta k neřešeným problémům Řecka i tvrdošíjnému opakování nefungujících receptů ... V. Klaus opakovaně připomíná, že by stačilo „nevytvořit ... neoptimální měnovou zónu. A když už vytvořena byla, uvolnit z ní Řecko (a některé jemu systémově podobné země)“ (s. 119 výše odkazovaného textu). Pro nás je důležité poselství ohledně tématu euro a ČR. Klaus opakuje návrh, že „pro naše rozhodnutí o euru nejsou relevantní kritéria maastrichtská (neboť jsou to kritéria „jejich“), ale kritéria naše vlastní, která jsem pro odlišení nazval kritéria českolipská nebo mladoboleslavská“ (tamtéž). Z čehož mu vychází i správný „jednoznačný závěr, že Česká republika v současnosti (a v předvídatelné budoucnosti) euro nepotřebuje. Jedině tak neudělá politický krok s velmi nepřijemnými ekonomickými důsledky“ (dtto). Dodejme, že nejenom ekonomickými. Podpora přijetí eura není výrazem levicovosti ani pravicovosti, ba ani skutečného pokroku. Pouze „eurohujerského“ pokrokářství, kterému o národní zájmy opravdu, ale opravdu nejde. Což by měl mít na paměti také i nový guvernér ČNB, po euru nešťastně a nebezpečně pošilhávající.

P.S. (2) Finalizace textu proběhla těsně před přelomovým britským hlasováním s nečekaným vyústěním. I tady se ukázalo, že rozumní a normální lidé žijí hlavně na venkově a v menších městech. Leč naivní naděje, že velkolepý brexit se stane poučením a varováním pro eurobossy i pokrokáře, naplněna ani v nejmenším zatím není. Dezorientovaní pokrokáři hystericky sepisují petice, „demokraticky“ trvají na zpětné změně pravidel a požadují hlasování nová. Nestoudně zpochybňují inteligenci těch, co volili odchod. Neměli prý ověřené informace, prý netušili, co odchod znamená, a samozřejmě podlehli rafinované putinovské propagandě ... Zhnusení pokrokáři vyhrožují, že z nezávislé Británie bez chomoutu EU, budou emigrovat – doufejme, že nikoli k nám. Papalášský euroestablishment (místo, aby se pakoval) dětinsky natruc reaguje tak, že „hloupé a nevděčné“ Brity (kteří nepochopitelně pohrdli pokrokářským eurodobrem) je nutno potrestat a rychle od dobra odstříhnout. A jede se dál, jakoby se nic nestalo ... Musí přijít další brexity a návrat práv národních států rozhodovat o svých věcech.

3. Pracovní materiály – drobné doplňky k pojednání P. Sirůčka

Obsáhlé pojednání P. Sirůčka doplňujeme několika publicistickými texty, které poukazují na aktuální souvislosti. Jsou psány s určitou nadsázkou. Byly uveřejněny na blogu R. Valenčíka, kde najdete i další, zde:

<http://radimvalencik.pise.cz/archiv/>

„Sluníčkáři“ a „náckové“

Radim Valenčík

Potkal jsem včera ve vinárně "U Libušky" (v ulici Voršílská) kamaráda. Slušný a vzdělaný člověk, tak trochu (spíš dost) sluníčkář. Sdělil jsem mu svůj dojem z podvečerní procházky Prahy, která mě okouzila. "Jo, Praha byla moc pěkná," – odpověděl – "dokud ji neovládli náckové s hradním pánem v čele."

Dělal jsem, že nechápu, jak to myslí, a odpověděl: "Máš pravdu. Přesně jako při nástupu fašismu v Německu na začátku 30. let. Stejně provokace jako s podpálením Reichstagu. Pokus o zapálení Kliniky, pochopitelně nevyšetřený. Ted' zase nacistické malůvky na zdech. A to vše s podporou (minimálně) nečinnosti policie a zpravodajských služeb. A koordinováno s intenzivní medializací v ČT a dalších "našich" veřejných sdělovadlech, které si povinně platíme. A vůbec nejhůř – prvním, kdo legitimizuje tyto typicky náckovské praktiky je ministr pro legislativu a lidská práva Dienstbier!!! Takto daleko to nedošlo ani v Německu ve 30. létech. Ale stejně si myslím, že u nás náckové neprojdou. I když pokus o erdogenizaci EU tu je."

Dál jsme raději nepokračovali. Proč si kazit dobrou náladu. A hlavně – spěchal jsem na pracovní schůzku týkající se jednoho důležitého projektu. (Dopadla lépe, než jsem očekával.)

Bude to složité. Hlavní naší oporou je pochopení toho, o co jde, jak se bránit a jak napravit to, co se pokazilo. Zde jenom několik odkazů:

Za prvé: Nedělejme si iluze o "sluníčkářích". Jsou mezi nimi i slušní lidé. Velká většina z nich jsou však jen sluhové globální moci, viz:

1. Více či méně si uvědomuje, že se nachází v prostředí komplexu her TITANIC, tj. že může dojít k událostem, při kterých budou někteří obětováni, a to jak v přeneseném, tak případně i fyzickém smyslu.

2. Nevěří v možnost záchrany kooperativní cestou, tj. předpokládají, že se zachrání jen ti, co budou sloužit "té správné straně" konfliktů.

3. Věří ve svou vyvolenost a utvrzují se v ní vzájemně mezi sebou, tím že sdílejí určité informace, které jiní nemají.

4. Démonizují tu "druhou stranu", pěstují si její obraz jako nepřitele, který je vším vinen, který musí být zničen (čímž se zbavují morálních zábran, pokud jde odmítnutí kooperativního řešení).

5. Dělalí ze svého pokrytectví vrchol morality, aniž by si to byli ochotni a dokonce i schopni připustit.

Viz: <http://radimvalencik.pise.cz/3355-vysledky-vypoctu-slunickaru.html>

Za druhé: A co je to ta globální moc? Viz:

<http://radimvalencik.pise.cz/2846-podstata-soucasne-moci-uvaha-k-vyroci-28-10.html>

Takže vlastně ve většině případů platí, že "sluníčkáři" a skuteční "náckové" jedno jsou. Ostatně tak tomu bylo i v druhorepublikovém období.

Ale ta podvečerní Praha je fakt moc pěkná:

Zpráva o extremismu – dělají si legraci?

Radim Valenčík

Dostala se mi do rukou zpráva Odbor bezpečnostní politiky a prevence kriminality z 25. dubna 2016 pod názvem "Extremismus. Souhrnná situační zpráva 1. čtvrtletí roku 2016". Se zájmem jsem si ji přečetl. Byl jsem šokován.

Tuto zprávu napsal úředník placený z našich daní. A úředník vybavený informacemi, k nimž normální smrtelník nemá přístup. Věci se poznávají ve srovnání. Různých zpráv píšu několik každý měsíc. Kdybych svému soukromému zaměstnavateli takovou předložil, vyhodil by mě.

Tak třeba... Nejvíce mně zajímalo, jak pokračuje vyšetřování bitky v Thunovské a pak útoku na kliniku 6.2. Pokud si někdo už nepamatuje, tak připomínám:

<http://radimvalencik.pise.cz/3154-6-2-vysetrovani-pripadu-nebo-zametani-stop-1.html>

<http://radimvalencik.pise.cz/3155-6-2-vysetrovani-pripadu-nebo-zametani-stop-2.html>

Co říká dokument, o kterém píšu? Cituji:

*"Mediálně byl nejvíce zmiňován **incident v Thunovské ulici**. V souvislosti s tímto konfliktem se objevila dezinformace o tom, že střet nepřátelenských skupin měl být ve skutečnosti řízenou policejní provokací. Této naprosto vymyšlené lži se ujala řada tzv. **alternativních médií**. Fáma o "muži v hnědé bundě" dobře ilustruje způsob, jakým se tyto sdělovací prostředky snaží znevěrohodnit fungování veřejných institucí, a tím i principy fungování demokratického státu. Alarmující byla rychlost a dosah šíření této lži...*

*Ve večerních hodinách dne 6. února došlo k později medializovanému incidentu u **Autonomního sociálního centra Klinika**, kam neznámí pachatelé, zřejmě z řad **fotbalových hooligans**, vhodili dýmovnice a kameny. K útoku došlo zhruba měsíc před koncem období souhlasu státu s užíváním objektu. Nepřímo se stal argumentem v následné diskusi ohledně prodloužení či neprodloužení tohoto souhlasu. Aktivisté objekt navzdory vypršení lhůty k vyklizení neopustili a využívali ho nadále neoprávněně. Na vzniku a chodu centra Klinika se v minulosti podílely osoby aktivní v rámci anarchistické scény a probíhaly v něm akce s anarchistickým podtextem. Centrum jako takové ale nelze označit jako levicově extremistické, protože v obecné rovině nenaplnňuje definiční znaky, které využívá Ministerstvo vnitra."*

Červeně jsem zvýraznil největší absurditu. To je výsledek vyšetřování, když ke všemu existují záznamy kamer?! To je zpráva určená veřejnosti, že v žádném případě nemohlo jít o policejní provokaci?! No proč ten, kdo ten blábol psal, nešel za Dienstbierem? Ministrem pro legislativu a lidská práva. Ten přece hned všechno věděl. Ten by řekl, kdo to udělal, viz:

<http://radimvalencik.pise.cz/3174-na-co-se-dnes-zeptam-jirky-dienstbiera.html>

Nebo by to neřekl, tak jako to neřekl mně? No pak to mělo být ve zprávě o extrémismu. To, že máme ministra, který svými neuváženými výroky může ve svých důsledcích podporovat nejnebezpečnější formu extrémismu a terorismu. Totiž státem organizované formy extrémismu a terorismu. Jak to, že zpráva o tomto nebezpečí vůbec nehovoří?

A tak kdo je vlastně ten nejnebezpečnější podle zprávy? Čtème, čím se vyznačuje:

*"odmítání Evropské unie. V souvislosti s tím byla kritizována část politické reprezentace, zejména pak někteří vládní představitelé. Jako určitá protiváha nebo alternativa k členství v Evropské unii byla některými subjekty, kritizujícími příliv migrantů a využívajícími vyhrcovaný nacionalismus, účelově zdůrazňována nutnost orientace na Ruskou federaci a prezidenta Putina... Terčem kritiky některých... extremistů se stala i média, především pak veřejnoprávní. Tito extremisté je obviňovali s (moje poznámka – v originále textu je na tomto místě opravdu "s") nepravdivého či zavádějícího informování veřejnosti. Snažili se tím snížit jejich důvěryhodnost. V této souvislosti pak **propagovali a využívali média alternativní**. Řada těchto alternativních sdělovacích prostředků se účelově uchýlovala k prokazatelným dezinformacím a konspiračním teoriím."*

To mě vyděsilo. Nejsm také extrémista a terorista? Tak aspoň v tomto se liším od extremistů:

"Alternativní média se vyznačovalaneuváděním zdrojů informací. Při prokázání nepravdivosti některých tvrzení se obvykle anepokoušela o další vysvětlení. Obvykle pro ně bylo dostačující vypuštění zprávy na veřejnost."

Zdroj jsem uvedl. Je na stánkách Ministerstva vnitra ČR.

Rozpad globální moci, sluhové a Janda

Radim Valenčík

Původně jsem měl připraveno ke zveřejnění až 27. 5. v rámci seriálu o reformách. (A taky tam bude zveřejněno.) Ovšem Jakub Janda zase blbne a tak zveřejňuji mimo seriál s předstihem. Tady to je, přesně tak, jak jsem napsal dnes ráno - i s tím dovětkem (važme si toho, že máme Jandu):

Před několika dny (22. května) jsem v článku "R2016/111: TITANIC - experiment naostro/3" formou rozboru jednoho z modelů upozornil na důležitý moment:

"Logicky by se zdálo, že ti, co mají účast v záchraně v rámci "vyvolených" jistou (tj. mají zabezpečenou dostatečně silnou majetkovou pozici a nemusejí již porušovat obecně přijaté zásady v rámci celé komunity), by měli mít zájem na odvrácení hrozby prozrazení celé hry TITANIC, následně pak alergické reakce na ni v původní hře, která znemožní prosazení kooperativního řešení. Měli by být iniciátory i nositeli snahy zajistit dodržování určitých pravidel v rámci skupiny "vyvolených".

Nic takového v realitě ovšem nepozorujeme. I když většinové společnosti poměrně rychle dochází, jaké hra se hraje (zde mám na mysli celý komplex her typu TITANIC), žádnou snahu o mezení rychlosti rozvratu nikde v našem euroatlantickém světě nepozorujeme. To je fakt, který si zaslouží podrobnější zkoumání."

Návazně jsem nabídl několik vysvětlení:

"1. Snahy zajistit dodržování určitých pravidel v rámci skupiny "vyvolených" existují, ale ty jsou v mnohem vyšších pozičních patrech, takže "zdola" nejsou zaznamenatelné.

2. "Vyvolení" ve vyšších patrech si možnost masové indiskrece neuvědomují či nepřipouštějí si ji a spoléhají na svou schopnost zvládnout vše silovými prostředky.

3. Vyvolení ve vyšších patrech již nemají možnost situaci žádným způsobem ovlivnit a tak se stahují z aktivního působení na společenskou realitu, současný vývoj již probíhá samospádem.

4. Vyvolení ve vyšších patrech se obávají toho, že tlakem na sebeomezení v porušování obecně přijatých zásad celé komunity (stanovením pravidel omezujících toto porušování obecně přijatých zásad) spustí lavinu pochopení reality ze strany "méně vyvolených", tj. "marginálních" hráčů (tj. že tito "méně vyvolení" pochopí, že se s jejich záchranou nepočítá). A to může vést k nesmírně silnému vzestupu reformních tlaků na změnu systému zplozeného propojením struktur založených na vzájemném krytí porušování obecně přijatých zásad a pozičním investování."

Přiklonil jsem se k tomu, že nejpravděpodobnější je to čtvrté vysvětlení.

Viz: <http://radimvalencik.pise.cz/3457-r2016-111-titanic-experiment-naostro-3.html>

S odstupem několika málo dní, když jsem porovnával model s tím, co se odehrává v poslední době, se mně zdá, že **dochází k plné destrukci centra globální moci**. Pokusím se příčiny, průběh a projevy této destrukce popsat v několika následujících bodech:

1. Centru globální moci, které vzniklo propojením struktur založených na pozičním investování a struktur založených na vzájemném krytí porušování obecně přijatých zásad, se **nepodařilo vynutit si dodržování určitých zásad (nepřekračování určitých mezí), pokud jde o to, kam až lze zajít ve snaze ze strany marginálních hráčů dostat se mezi "vyvolené"**.

2. Hlavní příčinou patrně bylo to, že v důsledku rychlé degenerace systému se okruh těch, kteří měli šanci zachránit se v rámci "vyvolených", poměrně rychle zužoval, což části "marginálních vyvolených" ("tj. kandidátů na vyvolené") docházelo a projevíli určitou snahu o nalezení reformního, tj. nikoli-katastrofického řešení. To se nepodařilo prosadit, respektive bylo způsobem fungování centra globální moci odvrženo. (Svou roli patrně sehrál i generační aspekt, resp. neschopnost centra globální moci zvládnout přirozenou generační výměnu.)

3. Okruh "vyvolených" se rychle zužoval a současně izoloval, role "marginálních vyvolených" byla při zajištění fungování centra globální moci stále více nahrazována rolí "slouhů" a "slouhů slouhů", kteří byli a jsou vyráběny tím, jak stále ještě poměrně autonomně fungují jádra vyjednávání vlivu na principu demonstrativního používání dvojího metru, vytváření obrazu nepřítele a in-side informací s využitím efektu skupinové konformity.

4. Vznikla nestabilní situace, kdy žádné racionální řešení již není možné "shora" (ze strany izolované, přestárlé, neschopné reflexe ani sebereflexe skupiny "vyvolených") prosadit. Jsme svědky toho, jak globální moc selhává, dochází k jejímu rozpadu. (U nás v EU to vidíme velmi dobře, protože zde už neexistují žádné "vyvolení", ale jen "slouhové" a "slouhové slouhů".)

5. Centrum rozpadající se a degenerující moci po té, co zjistilo, že již a) není schopno efektivně kontrolovat dění; b) není schopno vlastní obměny, reagovalo na svůj rozpad vysláním signálu ke globální destrukci, a to v následujících směrech:

- Pokusit se za každou cenu vyprovokovat globální střet s Ruskem za požití všech typů zbraní.
- Vypěstovat ISIS jako nákladu primitivního militantního náboženství schopného destruovat většinu zemí světa.
- Destabilizovat dosud fungující infrastruktury a institucionální systém EU vyvoláním a usměrňováním masivních migračních vln.

6. Zde je důležité si uvědomit, že tomto případě již nešlo o "plán B", ale o spuštění mechanismu destrukce a autodestrukce s jediným cílem – překrýt to, co se odehrálo. Překrýt to, jak centrum moci zdegenerovalo, jaké škody napáchalo. "Vyvoleným", kteří se izolovali od reálného dění šlo vlastně jen o to, aby překrytím toho svinstva, které napáchali, ještě větším svinstvem utekli sami před sebou. – Ale ani to se jim již nepodařilo. Již nedisponují ani reálným vlivem k tomu, aby vyvolali dostatečně devastující destrukci a autodestrukci.

7. To, k jakým tragédiím ještě dojde, nyní závisí jen a jen na tom, jak rychle bude lidem docházet, co s vlastně děje. K tomu by mohlo stačit (kromě sledování každodenního dění) i toto (popsáno přesně a atraktivní humornou formou):

<http://radimvalencik.pise.cz/3449-nemecke-video-lepsi-nez-kdysi-ceska-soda.html>

Poznámka na závěr:

U několika lidí, kteří podleli skupinové konformitě vypěstované dříve dobře fungující, dnes už rozpadající se globální moci, kteří si však ještě uchovali určitou schopnost nadhledu, sledují, jak na prostou pravdu "není žádný plán B", ale jen obyčejný a totální rozpad globální moci, reagují a budou reagovat. Tím nejznámějším (z kategorie "slouhy slouhů") je asi Jakub Janda. Všimněte si, že občas zaregistruje signály toho, že něco (v intencích jeho pohledu na svět, kdy si idealizuje fungování globální moci) není v pořádku, a celkem otevřeně i s určitou dávkou naivity se k tomu vyjádří. Lidé si ovšem neradi přiznávají, že zase naletěli. Proto jak on, tak i řada dalších vítají každou příležitost objevit "nepřítele" (nechat se navnadit na to, že se jim někdo jako "nepřítel" předhodí), aby si nadále mohli uchovat iluzi toho, že jsou na té správné straně.

K Samkové: Divím se Filipovi (existují komunisti)?

Radim Valenčík

Tak toto známe všichni, co řekla Samková:

*"**Islám je stejný jako nacismus, fašismus a komunismus. Je státní zločinnou a zločineckou ideologií,**" řekla doslova Samková.*

Její slova nevydržel turecký velvyslanec Ahmet Necati Bigali, který také spolu s dalšími ambasadory zamířil ve středu do Sněmovny. Po slovech Samkové se zvedl a odešel. A spolu s ním i několik dalších velvyslanců.

"Jste na cestě vrahů, nezbude po vás nic, název vašeho náboženství bude vyslovováno s odporem," nenechala se zastavit Samková a pokračovala ve svém projevu. Velvyslanec Ázerbájdžánu Farid Šafijev se později vrátil a požádal o slovo. "Nejde porovnávat náboženství s fašismem," řekl ve svém vystoupení.

Zdroj: http://zpravy.idnes.cz/islam-je-jako-nacismus-rekla-samkova-a-turecky-velvyslanec-odesel-p9l-domaci.aspx?c=A160518_122208_domaci_kop

A co následovalo, to také známe všichni:

"Očekávali jsme důstojnou diskusi o islámu a chtěli jsme vysvětlit, že teroristické organizace nereprezentují islám. Ale byli jsme šokováni a znechuceni slovy této ženy," prohlásil Bigali, který s dalšími představiteli velvyslanectví po projevu Samkové na protest opustili sál. Nyní diplomaté zvažují další kroky, podle tureckého velvyslance by se ale projevem Samkové měli začít zabývat žalobci i bez podání trestního oznámení. "Takové veřejné chování je trestné. V každé demokratické zemi by to státní zástupci měli řešit sami od sebe," prohlásil Bigali."

Zdroj: http://www.lidovky.cz/turecky-velvyslanec-samkova-urazila-islam-to-je-trestne-i-v-cr-p70-/zpravy-domov.aspx?c=A160527_090035_ln_domov_ELE

A teď se o tom všem diskutuje a diskutuje. Podepisují se petice za Samkovou. Ale to hlavní se neřekne:

<p>Existuje ještě KSČM? Kde je Filip? A kde jsou jeho sliby na sjezdu?</p>

"Asi třisetlávý dav mužů ve vesnici Karama ve středním Egyptě svlékl, zbil a vláčel po návsi sedmdesátiletou koptskou křesťanku. Žena řádění davu přežila. Incidentu předcházelo vypálení sedmi křesťanských domů. Agresi vyvolaly zvěsti o tom, že si jeden z místních křesťanů začal s muslimkou. Informovala o tom diecéze v guvernorate Minjá, který leží jižně od Káhiry."

Viz: www.novinky.cz/zahranicni/blizky-a-stredni-vychod/404722-dav-v-egypte-lyncoval-70letou-koptskou-krestanku.html

A to den po té! (Podobných případů jsou během měsíce desítky!)

Cožpak se něco takového stalo pod vlivem komunistické víry?

Absurdity současnosti. Budou přibývat. Taková je logika hry. Tak se ji snažte pochopit. Ve vlastním zájmu.

Levice a pravice dnes? (K článku M. Julišové)

Radim Valenčík

Původně jsem tento článek napsal pro svůj seriál o reformách (kde ho uveřejním během několika dní). Vzhledem k aktuálnosti a k tomu, že jsem po napsání dvou stručných poznámek na dané téma k tomu byl několika lidmi vyzván, uveřejňuji již dnes:

Literární noviny 15. června uveřejnily podnětný článek Michaely Julišové "Levice versus pravice". O to cennější, že k danému tématu a zejména novým fenoménům, které se objevily na levici, se už dlouho nikdo nevyjádřil. Dovolím si zformulovat k článku několik poznámek, nejdříve samozřejmě jeho plné znění:

Levice versus pravice

Michaela Julišová

Domnívám se, že s dalším masivním nástupem geopolitických mocenských teritoriálních zájmů, které se zájmy států a národů nemají nic společného, se tradiční orientační ideový vzorec politických stran "levice versus pravice" změnil.

Skutečně vládnoucí mocenské struktury alias velký kapitál mají k dispozici pro získání veřejného souhlasu, který je důležitý pro zajištění jejich cílů, silovou sofistikovanou mediální propagandu, jež se historicky velmi osvědčila a je efektivní.

Že si tyto mocenské struktury prostřednictvím korupce a příslibu podílu na moci získávají a podmaňují politické strany a hnutí, je známá věc. V současné době můžeme sledovat, jak využívají naivitu, pýchu a elitarizacechtivost tzv. Nové levice. Lídři Nové levice, domnívají se, že vítězí a vládnou autentickou silou svých multikulturalistických idejí, absolutně netuší, že tyto jejich utopické a absurdní mantry se momentálně "jen" hodí mocenským strukturám k realizaci jejich geopolitických zájmů. Také proto byly tyto jejich bizarní multikulturalistické konstrukty vytaženy na piedestal a aktuálně jsou v Evropě propagandou mohutně prosazovány. Kdyby současná utopická multikulturalistická doktrína Nové levice nevyhovovala skutečným vládnoucím strukturám, dávno by byla smetena.

Nejpozoruhodnější na celém tomto fenoménu je, že si lídři Nové levice vůbec nevšimli s jakým neskutečným tlakem, nasazením a naléhavostí je NÁHLE jejich multikulturalistické dogma evropskými politiky a elitami propagováno, ač dosud bylo zcela opomíjeno nebo dokonce zatracováno. Opravdu věří tomu, že je to z důvodu jeho ryzosti a autentické naléhavosti? Takové nedůvtipnosti a zaslepenosti se ani nechce věřit. Nová levice, která byla dlouhou dobu politický outsider, svou ochotou spoluangažovat se v současném silovém

nedemokratickém procesu společenských změn tak potvrdila neplatnost orientačního ideového vzorce a stala se dalším užitečným nástrojem při vytváření nového evropského totalitního obludária.

Proto se domnívám, že žádná klasická "levicovost" či "pravicovost" ve veřejném prostoru již neexistuje. Existují zájmy mocenských kapitálových struktur, které si podmaňují politické strany i celé státy. Vždy podpoří takovou politickou stranu, jejíž aktuální dikce (kterou lze samozřejmě následně upravit či modifikovat) se v dané situaci hodí pro jejich geopolitické a kapitálové záměry. Jaké jsou konkrétní záměry mocenských struktur v současnosti, můžeme aktuálně sledovat v Evropě: Relativizace a bagatelizace lidských práv, svobody slova a projevu a v konečném dopadu "očesání" demokracie. Vypadá to, že přesně toto je skutečná prosazovaná agenda mocenských struktur. Nástup novodobé totality už je jen logickým pokračováním. Všichni velmi vnímáme, že jsou zde intenzivní snahy výrazně změnit Evropu, naši společnost, naši civilizaci. A my budeme tyto nelegitimní snahy buď jednu po druhé akceptovat, nebo se jim aktivně vzepřeme a zachováme pro naše potomky Evropu, v které lidé ještě budou mít možnost uplatnit skutečné demokratické principy.

Viz: <http://literarky.cz/komentare/ostatni/22254-levice-versus-pravice>

K tomu několik mých poznámek:

1. Terminologicky dávám přednost označení "neolevice" a "neomarxismus". Nová levice je totiž spojována s ideovým proudem konce 60. let (Sartre, Adorno, Fromm, Habermas atd.), kteří byli nositeli mnohem silnějšího a ušlechtilějšího racionálního náboje. A také podstatně více znali prameny – zejména Marxovo dílo.

2. "Neolevice" a "neomarxismus" jsou v podstatě uměle vytvořené ideové proudy podobné jako současné agresivní proudy islámu. Pod pojmem "uměle vytvořené" (v případě "neolevice" a "neomarxismu", v případě agresivního islámu je proces vytváření trochu odlišný) mám na mysli to, že jsou vytvořeny podporou ambiciózních neumětelů v podmínkách postmoderní relativizace. Zatímco militantní formy islámu jsou orientovány na zblbnutí lidí, kteří chtějí znát jen jednu pravdu a kromě vybraných pasáží Koránu (případně i Koránu celého) nechtou a odmítají číst cokoli jiného, v případě "neolevice" a "neomarxismu" je to trochu jiné. Vychází se z toho, že každý má svou pravdu, že každý si z toho, co bylo napsáno a vymyšleno, může vybrat k intelektuální exhibici cokoli a stačí, když to s částečnou znalostí dalších pramenů dokáže dobře prodat.

3. V této souvislosti bych rád připomněl Marxův přístup (který měl i u nás důstojné pokračovatele, včetně např. Radovana Richty, jehož "Civilizace na rozcestí" přesně před 50. léty oslovila celý intelektuální svět). Ale lze připomenout i další. Třeba jugoslávského Milovana Djilase, který s téměř třicetiletým předstihem ve své "Nové třídě" předpověděl, co a proč se odehraje. Marxův přístup se vyznačuje:

- Důsledným přihlášením se k odkazu kritického racionalismu, tázáním se po předpokladech, respektováním všech relevantních teoretických podnětů a vytvářením provázaného systému poznání.

- Systém poznání je zářmován do přírodně historického pojetí vývoje společnosti (vývoj společnosti se odvíjí od přetváření přírody společností), vrcholí hledáním cest ke společnosti, v níž svobodný rozvoj každého je podmínkou rozvoje všech a současně nejvýznamnějším faktorem ekonomického růstu.

- Na základě toho vymezuje pojem společenské praxe, který kromě jiného obsahuje identifikování všech významných mezičlánků spojení rozvíjející se teorie se společenskou praxí, kdy z teoretické reflexe praxe vychází zdůvodnění podmíněné platnosti každého poznatku i možnosti jeho překonání rozvinutějším systémem poznatků.

4. Ani v současné době neztratilo rozlišení na levici a pravici aktuálnost:

- Pravice se snaží obhájit ideově i prakticky funkčnost privilegií, tak jak se historicky vyvinula a tak, jak působí v daných společenských poměrech.

- Levice se snaží překonat ta privilegia, která se již přežila, a posunout společnost k vyšší míře rovnosti příležitostí založených na rozvoji a uplatňování schopností člověka.

5. "Neolevice" a "neomarxismus" nemají nic společného ani s levicí ani s Marxem. Jsou to elitářské koncepce, které vznikly cílenou podporou těch, co mají mnohem větší ambice, než schopnost trpělivě, důsledně a kriticky myslet. Jsou ve své podstatě projevem elitářství a exhibicionismu slouhů, kteří nikdy neprošli, nedokážou a ani nemají chuť projít fází kritického a poctivého myšlení, ve které si člověk uvědomujeme, že "vše, co se má tak a tak, může být i jinak", že tímto zjištěním skutečné poznání teprve začíná, že poznání je rozvíjejí se systém vztažený k praxi pojaté v jejím historickém rozměru.

V čem je BREXIT užitečný?

Radim Valenčík

Motto: *"Elity nie sú problémom, obyvateľstvo je v súčasnosti problémom," povedal Gauck s tým, že ľudia všetko potrebujú iba lepšie vysvetliť."*

Viz: <http://www.parlamentnelisty.sk/arena/monitor/Nemecky-prezident-odkazuje-Elity-nie-su-problemom-obyvateľstvo-je-problemom-271560>

Děni kolem BREXITU je a ještě nějakou dobu bude dramatické. I když lze očekávat, že bude občas překrýváno jinými dramatickými událostmi (takový je už současný svět), bude se znovu a znovu dostávat do popředí zájmu. (Mj. platí to i opačně – BREXIT překryl jiné dramatické události, např. náš "Šlachtagate", kdy zastínil i naprosto bezprecedentní odmítnutí žádosti Šlachty a spol., aby mohli být vyslechnuti na uzavřeném jednání Bezpečnostního výboru Poslanecké sněmovny, viz odkaz 1 za článkem).

Čeho všeho již jsme byli svědky? – **Nátlaku, demagogie, vraždy a jejího politického i mediálního zneužití k ovlivnění vývoje veřejného mínění, výkyvů na finančních trzích (z nichž příznačný je např. prudký vzestup libry bezprostředně po vraždě poslankyně, ještě před tím, než došlo k politickému a mediálnímu zneužití této vraždy), bizarních výroků politiků, ultimativních požadavků, politických pádů atd.** A to je teprve začátek.

V celém dění, které se již odehrálo a které bude ještě pokračovat, by nám nemělo uniknout to vůbec nejdůležitější, osudové. To, co bude rozhodovat o tom, **kdy a zda vůbec se dostaneme ze současného společenského marasmu, kdy a zda vůbec se podaří zastavit úpadek společnosti.**

Co je tedy tím nejdůležitějším? To, zda a jak rychle bude lidem nejen u nás, ale v celé EU docházet, o co jde:

- **Jaké jsou příčiny současného dění?**

- **Jakým historickým excesem a jakou historickou proměnou (která může mít jak fatální konce, tak i pozitivní řešení v podobě ubránění i obnovy našich základních civilizačních hodnot, následně pak otevření cesty pro další vzestupný vývoj) procházíme?**

- **Odkud pochází moc, která generuje tolik zla a civilizačních rizik, která je příčinou současného úpadku?**

- **Co dělat a čím začít?**

Největší hodnotou a tím jediným, na co lze spoléhat, je zkrátka to, jak lidem dochází, o co jde. Každá událost typu BREXITU (ale i v souvislosti s ním v úvodu zmíněného "Šlachtagate") je příležitostí k nahlédnutí "pod pokličku" toho, jak se vaří současnost.

Bude velmi důležité, zda se lidé v naší zemi a v dalších zemích EU nechají opít rohlíkem, zmanipulovat médii, vládat do sítí populistických lídrů, nebo zda (**byť i mnohokrát podvedeni a zklamáni**) **vytrvají ve své snaze pochopit, o co jde, přestat si dělat iluze o "vyvolených" a vytvořit tak poptávku po vzniku kvalifikovaných politických sil** (jedno zda uvnitř stávajících stran, nebo mimo ně).

Proto je tak důležité na jedné straně analyzovat současné dění, návazně pak propracovávat komplexní řešení současných problémů, na druhé straně sledovat, jak se různé politické síly vyrovnávají s tím, co veřejnosti nabídnout.

Jsem hluboce přesvědčen o následujícím:

- Veřejné vědomí zraje k pochopení toho, o co jde; u nás i v dalších zemích EU.

- Lidem zkrátka začíná docházet, o co jde.

- Roste poptávka po kvalifikované politické síle, která by byla alternativou současné degenerující moci a jejím slouhům.

- Lidé nepodléhají nabídce jednoduchých řešení.

V důsledku toho dříve nebo později (ale nemusí to tak dlouho trvat) dojde k tomu, co nazývám **otevření okna pro prokomunikování komplexu nezbytných reforem.**

Právě v tomto kontextu chápu význam odborné diskuse, kterou jsme zahájili v souvislosti s přípravou 19. ročníku mezinárodní vědecké konference Lidský kapitál a investice do vzdělání. Čím vyšší úroveň bude mít, tím více přispěje k pozitivnímu zranění veřejného mínění.

V závěru se ještě vrátím k motto svého příspěvku do diskuse o reformách: **Doufám, že obyvatelstvo, tj. přesněji lidé budou stále větším a větším problémem pro současné "elity" reprezentující degenerující moc, že tímto problém budou právě proto, že budou stále přesněji chápat, o co jde.**

Odkaz 1:

"Odcházející šéf ÚOOZ Robert Šlachta, policista Jiří Komárek a olomoucký vrchní státní zástupce Ivo Ištvan na jednání bezpečnostního výboru Sněmovny nevystoupí. Poslanci se dvě hodiny dohadovali o programu, až ho nakonec neschválili a jednání výboru skončilo."

<https://www.novinky.cz/domaci/407383-bezpecnostni-vybor-dve-hodiny-resil-program-pak-jednani-rozpustil.html>

